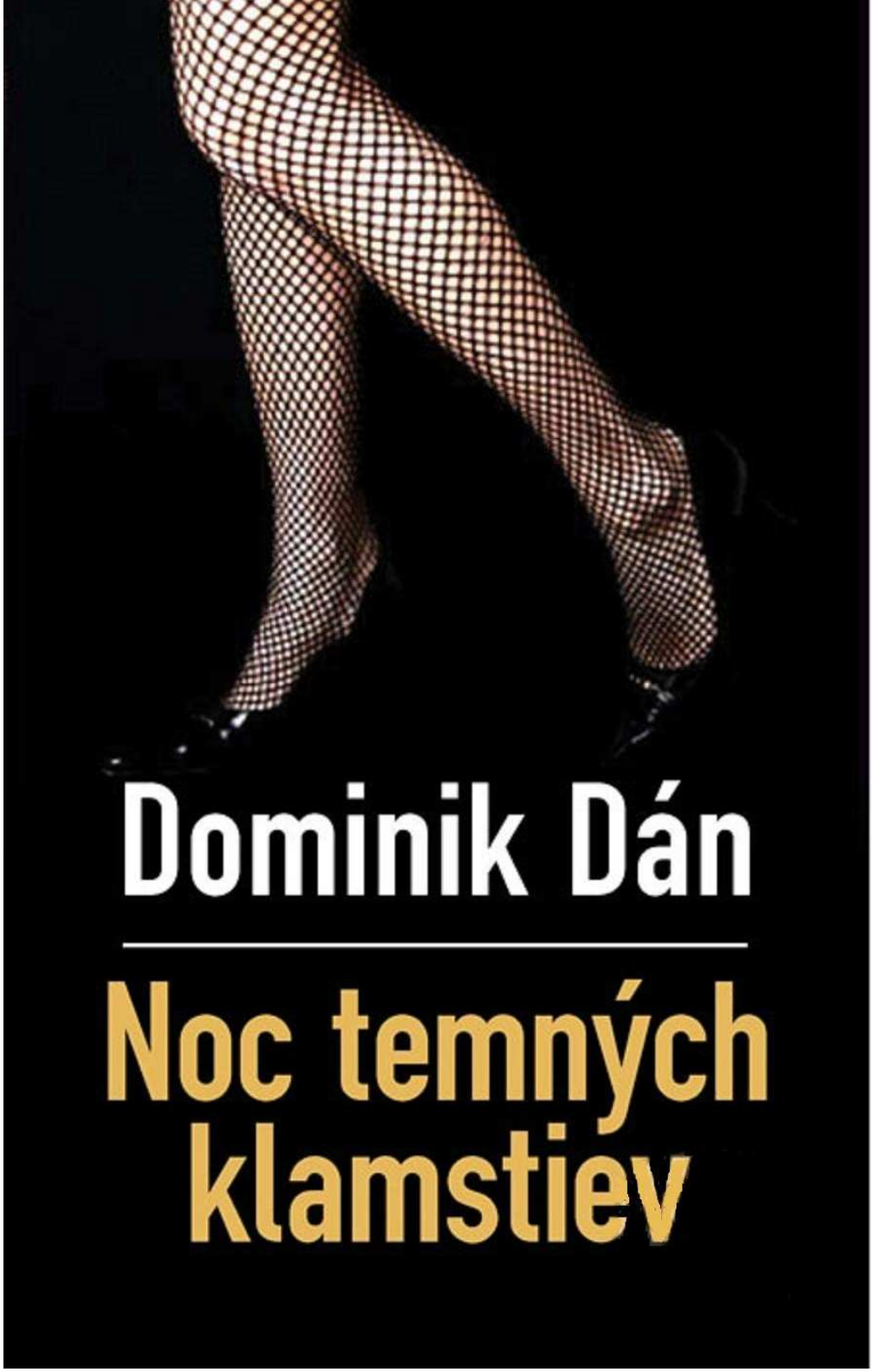

Dominik Dán
Noc temných klamstiev

Dominik Dán
NOC TEMNÝCH KLAMSTIEV

Text © Dominik Dán 2009
Slovak Edition
© Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2009

ISBN 978-80-8085-786-8

Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu niekomu zdať akési povedomé...

Cui vis est, ius non metuit.
Kto má moc, práva sa nebojí.
(staré rímske príslovie)

Venujem Jozefovi Ochránkovi a jeho Kamilkám.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem MUDr. Ivete Čiernej, Mgr. Martine Móricovej, Zuzane Hanzlovičovej, MUDr. Denisovi Valentovi a MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc.

Kapitola 1

MAREC 2009

Piatok 12:38

Žena visela na hromozvode a chaoticky kývala nohami. Občas zavadila špičkou topánky o panel, ale nevedela nájsť oporu. Iba čo si obdrala lak o drsný múr. Visela tak nemožne a tak bezmocne, že okoloidúci sa zastavovali v nemom úžase a s vyvrátenými hlavami sledovali nezvyčajné divadlo.

Nebolo to divadlo. Žena bojovala o život.

Horná škára medzi panelmi bola privysoko, aby sa zachytila rukou, a spodná prinízko, aby na ňu dosiahla nohou. Skúsila to znova, ale špicatá lodička na vysokom opätku sa vyzula a padla dole na trávu.

Padala dlho. Z tretieho poschodia to trvalo nekonečne dlho.

Ruky sa jej šmykli a posunula sa o pol metra nižšie. Konečne dosiahla na parapet, ale nohu musela vysunúť tak ďaleko, že celá váha tela spočinula na rukách. Hromozvod bol tenký, studený a klzký. Nemohla sa dlho udržať.

Opäť roztiahla nohy.

Pristavilo sa pár chlapov a so záujmom civeli hore. Mala iba minisukňu a ako rozťahovala nohy, bolo vidieť červené nohavičky.

Bosá noha sa šmykla z parapetu a telo sa otočilo a skrútlo ako na hrazde v cirkuse. Keď sa vracalo späť, bolestivo vrazilo do múru.

Skúsila rúčkovať dole a nohami naširoko rozkročenými udržovať rovnováhu. Jedna ruka sa jej šmykla a z ramena jej niečo spadlo. Žuchlo to do rozmočenej trávy tesne vedľa topánky. Nikto z chodníka sa ani nepohol. Nikto nič nezbieral. Padajúce kúsky neboli zaujímavé. Čakali, kedy padne ona.

Pozrela dole pod seba, potom sa chvíľu snažila pretlačiť hlavu medzi ramenami a pozrieť hore, akoby čakala pomoc práve odtiaľ. Pomoc neprichádzala, ale sily ubúdali. Chcela sa znova pozrieť dole, ale už nevládala, zatlačila hlavou a ruky povolili.

S hlavou v záklone a rukami a nohami naširoko rozhodenými začala padať.

Jedna žena na chodníku vykríkla.

Aj jeden chlap v montérkach.

Žena dopadla na chrbát s rukami a nohami naširoko roztiahnutými ako lietajúca veverička po nevydarenom skoku. Blany medzi končatinami nemala, padala oveľa rýchlejšie než poletucha. Zaborila sa do blata a voda z rozmočenej trávy odfrkla až na chodník. Mamičke s kočíkom zašpinila perinku a muža v montérkach ostriekala celého.

Diváci na chodníku čakali iba na tento okamih, ale keď prišiel, zostali ako obarení. Naozaj spadla.

Prvý sa prebral malý chalan so slúchadlami okolo krku. Chcel povedať zavolajte niekto sanitku, ale povedal iba za...

Žena na trávniku si položila ruky na brucho, chvíľu váhala a potom sa zaprela o lakte. Posadila sa, poobzerala a vstala. Vôbec nie namáhavo. Skôr opatrne. Pár ráz sa zakymácala ako po opici, obula si poltopánku, čo ju predbehla, kabelku si znova prehodila cez plece, napravila si neprirodzenú blond parochňu, čo sa jej zošmykla na plece, a krížom cez rozmočený trávnik zahla za roh.

Iba tí, čo stáli najbližšie, si všimli, že z nosa jej tečie krv, oči má opuchnuté a podliate krvou, hornú peru rozťatú a obidve zápästia omotané rozhryzenou lepiacou páskou.

Kapitola 2

14:31

“Dáma a páni, môžem sa na to zvysoka...!”

Tlstý Váňa zabuchol tvrdé dosky, namáhavo vstal a zamkol spis do plechovej skrine. Rozvalil sa na stoličke a otvoril si téglik s treskou. Nikto z detektívov oddelenia vrážd ho nepočúval, a preto pokračoval.

“Ukončujem operatívny deň a vzhľadom na to, že je piatok pol tretej, ukončujem aj operatívny týždeň. Niečo malé si zobnem, hodinku si podriemem za stolom a mažem na zaslúžený víkendový odpočinok! Neviem ako vy, ale ja mám zajtra v pláne vykonať bohumilý záslužný čin, a síce návštevu švagra, a zruinujem mu špajzu aj pivnicu. Má totiž meniny a... dva demižóny perfektného rulandského. O kačici a údenom boku vám dúfam ani nemusím hovoriť, predpokladám, že ma po toľkých rokoch už poznáte a viete, že s podobným problémom si viem rady a nesklamem dôveru, ktorú ste do mňa týmto zarytým mlčaním vložili.”

Ani zmienka o značkovom víne a pečenej kačici nimi nepohla.

Všetky oči zasnené. Tešili sa na víkend. Každý po svojom.

Krpatý Kuky kŕmil andulku a do kŕmidla jej sypal zásobu prosa na dva dni. Klietku si postavil na stôl a ani ho spoza nej nebolo vidieť. Nie že by bola taká veľká, to skôr on bol menší, no o čo bol menší, o to mal väčšie srdce. A o čo väčšie mal srdce, o to srdečnejšie kašlal na ukecaného Váňu. Naštval ho, a hoci boli najlepší parťáci pod slnkom, nebavili sa. Jednoducho ho Váňa naštval, lebo mu nechcel podržať krídlo.

Kukyho už pár rokov držala mánia pestovať a chovať. Čokoľvek a v akomkoľvek množstve, najmä

nech to možno pestovať či chovať v kancelárii. Začalo sa to kaktusom. Kuky ho utopil a aj napriek Krauzovým dobre mieneným radám ho musel napokon vyhodiť. Potom prišli na radu orchidey. Tie vodu síce znášali dobre, ale keď im už pretekala cez okraje vysokých ozdobných črepníkov, zhnili aj tie. Krauz mu poradil ryžu, ale Kuky nevedel zohnať sadenice. Nasledovala čínska ruža. Zo strachu pred obrovskou kanvou zhodila všetky listy, ale Kuky vyškereným kolegom trpezlivo vysvetľoval, že to iba preto, lebo prišla jeseň, a polieval to úbožiatko vytrvalo ďalej celú zimu. No keď sa pahýle nezazelenali ani na jar, uznal svoju porážku a suchár tiež putoval do koša so slovami, že s mičurinovaním končí. Všetci si vydýchli, lenže zle odhadli Kukyho vytrvalosť. Na rad prišiel škrečok. Toho síce nepolieval, ale zato ho nútil jesť mentolové tiktaky, aby mu nesmrdeli hovná. Skapal, ale zato mu krásne voňalo z papuľky. Potom privliekol bielu myšku. Ráno ju prvý v pohári od uhoriek zbadal Chosé a bez mučenia sa priznal, že včera bol síce zmontovaný pod obraz, ale až také delírium tremens si hádam ešte nezaslúži! Keď ho uistili, že myš je skukočná a s jeho záverečnou u Jumba nemá nič spoločné, všetko odvolal a tváril sa ja nič, ja muzikant. Myška o pár dní zdrhla a ako muzikanti sa tvárili všetci, lebo sekretárka z vedľajšej kancelárie sa sťažovala šéfovi, že jej niekto cez noc rozhrýzol tvrdé dosky na utajované spisy. Rozhrýzť tvrdé dosky na utajované spisy nie je žiadna sranda, ale keď vylúčili zásah cudzej rozviedky a po pár telefonátoch aj zásah vlastnej tajnej služby, vykašlali sa na to a po páchateľovi už nepátrali. Kukyho a jeho chovanca na úteku nikto nepodozrieval ani náhodou. Potom privliekol hada, vraj špeciálne cvičenú krotkú užovku. Vyhodili ho hneď z dverí, ani nemusel zháňať terárium. Teraz mal andulku. Chúďatko.

Kuky sa niekde dočítal, že andulka sa dá aj skrotiť a môže lietať voľne po kancelárii, ale treba jej pristrihnúť krídla. Nahovoril Váňu, aby mu ju podržal. Kuky chcel prvý strih kancelárskymi nožnicami viesť centimeter od telíčka úbohého vtáka, ale Váňovi sa to nezdalo a navrhol odstrihnúť krídlo presne v polovici. Našťastie prišiel Krauz, milovník prírody a ochranca týraných zvierat, a vynadal im, čo sa do nich zmestilo. Jeden kolega z vedľajšej kancelárie im poradil, aby andulke ostrihali aj nožičky, že by ušetrili za hambálky, ale to už Krauz nevydržal a vrátil andulku do klietky s výstrahou, že kto sa jej dotkne, je synom smrti. Na oddelení vrážd je to slabá vyhrážka a na Kukyho úplne neúčinná. Tvrdohlavý Kuky navrhol Váňovi, že ju ostrihajú, keď pôjde Krauz na dovolenku, ale Váňa odmietol, aby si to s Krauzom nerozhádzal. Rozhádzal si to s Kukynom, a tak sa už dva dni nerozprávali. Ale andulka ešte žila. Zatiaľ.

Starý Burger fajčil a listoval v novinách, ktoré mal od rána už aj tak minimálne trikrát prečítané, ale listoval, lebo do fajrontu ostávala ešte hodina, a zaháňal nudu. Kašlal na ukecaného Váňu.

Oto Hanzel čistil pištoľ a aj keď nepredpokladal, že by ju cez víkend použil, vyčistil ju iba tak zo zvyku, lebo to robil každý piatok tesne pred koncom pracovného času. Čistil a kašlal na ukecaného Váňu.

Richard Krauz a Jozef Fischer zvaný Chosé si na stole dlaňami zakrývali štvorčekový papier a občas na seba vyštekli á sedem alebo ef tri a náramne sa tešili, keď súperovi zostrelili krížnik alebo ponorku. Hrali lodičky a kašlali na ukecaného Váňu.

Petra Pergnerová sa maľovala, asi na rande, alebo večeru a rande, alebo večeru, rande a... no, nech sa už chystala kamkoľvek, mlčky si zveľaďovala zovňajšok a aj ona kašlala na ukecaného Váňu.

V ostatných kanceláriách oddelenia vrážd to vyzeralo rovnako. Vo všetkých policajných

kanceláriách na svete to v piatok hodinu pred fajrontom vyzerá rovnako.

“Takže vy ste sa rozhodli, že ma budete oné... ignorovať, čo?” nedal sa Váňa.

“Nie, my si ťa iba nevšímame,” zahundral Kuky a ďalej sypal proso.

“Edo, aspoň ty mi povedz, ako to dopadlo s tou tvojou žiadosťou?” dobiedzal Váňa a narážky krpatého kolegu si vôbec nevšímal.

Starý Burger pomaly zložil noviny, okuliare si posunul na špičku nosa a ponad rám zagánil na dotieravca.

“Váňa, ty si sa rozhodol, že ma takto v piatok hodinu pred fajrontom naserieš, alebo ťa to zaujíma naozaj?”

“Naozaj, sme predsa kamoši, nie?”

Aj ostatní spozorneli.

Eduard Burger ako najstarší na oddelení vrážd dovŕšil penzijný vek už dávno, ale požiadal riaditeľa o povolenie nadsluhovať, lebo zákon to povoľoval. Zákon zároveň umožňoval riaditeľovi takúto žiadosť podpísať alebo nie, to záležalo vyslovene na ňom.

“No... podpísal mi ju, ale iba do konca roka, takže tento rok končím, tak či tak... kurva...” zašomral Burger.

“Nič si z toho nerob, aj tak sem každé ráno zájdeš, iba tak nás skontrolovať, ako ťa poznám,” chlácholil ho Krauz a aby reč nestála, vystrelil, “bé päť!”

“Zásah,” priznal smutne Chosé a aby reč nestála ani u neho, dodal, “... a my ťa radi uvidíme, neboj, Edo! A okrem toho... do konca roka je ešte ďaleko, bohvie, čo všetko ešte tam hore vymyslia a čo všetko ešte spolu zažijeme.”

Burgera to štvalo. Aj ostatných. Starý Burger patril k oddeleniu vrážd ako... ako... no jednoducho sem patril od nepamäti a akákoľvek predstava, že by sa

status quo mal zmeniť, bola pre jeho kolegov neprijateľná. Samozrejme, aj preňho.

Už pred tromi rokmi mal splnené všetky náležitosti na odchod do dôchodku a aj sa tak trochu chystal, potom prišli zdravotné problémy a on skončil v nemocnici. Ako každý rok za posledných päť či šesť rokov. Pľúca, čo iné. Zrádzali ho pravidelne raz za rok, lenže v tom roku, keď chce ísť policajt na zaslúžený odpočinok, nesmie maródovať, lebo mu to znižuje základ na výpočet dôchodku, a tak sa jeho odchod z roka na rok odďaľoval. Jednoducho každý rok ochorel. Teraz slúžil nepretržite od Silvestra štyri mesiace a žiadosť mu schválili. Ale už iba do konca roka, viac ani deň. Choroby sem, choroby tam, iba do konca roka. Pľúca zatiaľ slúžili.

Burger si ani nevedel predstaviť, že by ráno nemal vstávať do práce a tlačiť sa v preplnenom autobuse. Nikto si nevedel predstaviť, že tu nebude. Ale čas bežal a Burger zostarol.

Nielen on, ale on najviac. Cigarety ho vysušili, schudol, scvrkol sa, koža na tvári mu zvráskavela a tých pár vlasov, čo ostalo, zbelelo. Robota ho zničila. Stres, nočné služby, nepravidelná strava, alkohol, cigarety... jednoducho policajná robota. Mal už svoje roky, ale snažil sa. Lenže aj tak už vyzeral ako sedemdesiatročný starec, no do očí by mu to nikto nepovedal.

“Sú to debili, tí naši nadriadení, ignoranti, nič iné! Ja by som ťa nechal slúžiť aj desať! Veď vyzeráš ešte celkom mlado, sedemdesiat by ti nikto nehádal...”

“Váňa, ty si chuj!”

Bolo jedno, kto to povedal, mysleli si to všetci. Burger bol na tom psychicky aj tak dosť zle, nebolo ho treba ešte aj štengrovať. Našťastie ich zmysel pre humor dokázal absorbovať aj takéto kruté vtipkovanie a pokiaľ netiekla krv, nešlo o nič. Edo iba pokrčil

vychudnutým plecom a znechutene zalistoval v pokrkvaných novinách.

Pootvorili sa dvere a v škáre sa zjavila hlava Billiho Gatesa. Nie amerického, ale policajného Billiho. Bol to jediný člen mordpartie, ktorý vedel s počítačmi hotové zázraky a pred jeho hackerskými schopnosťami si nebol istý ani Pentagon. Zazubil sa a vyštekol.

"Počuli ste už o tej lietajúcej žene?"

Nikto mu neodpovedal, a tak pokračoval sám.

"Nejaká baba vraj okolo obeda vyliezla po hromozvode na tretie poschodie na Bílekovej ulici a odtiaľ skočila. Dopadla na chrbát, otriasla sa a odkráčala do najbližšieho baru. Alebo pre novú šlehu. Čo ten koks všetko nedokáže? Tie reči o lietaní po dvojitej dávke som až do dnešného dňa považoval za kecy!"

"A čo my s tým?" spýtal sa Váňa.

"Nič, ja len, že či ste to už počuli. Volal operačný, že vraj bola zbitá ako žito a krvácala. A niečo mala omotané okolo zápästia..."

"Bola mŕtva, alebo živá?"

"Kedy?"

"Keď odkráčala."

"Viem ja? To v hlásení nebolo. Asi živá."

"Tak zavri dvere a zmizni! Asi zas natáčali reklamu na redbull. Keď ju stretneš, tak jej povedz, že oddelenie vrážd sa o ňu bude zaujímať, až keď vychladne. A náhodou bude ešte krvácať. So živými nechceme mať nič spoločné! Je tak?" spýtal sa Váňa kancelárie.

Celá kancelária zborovo prikývla. "Živé nás nezaujímajú..."

"V piatok ani polomŕtve," zašomral Kuky, aby si udobril parťáka.

"Len mŕtve, a aj to by musel odsúhlasiť Lengyel, simulantky neberieme," prikývol Hanzel.

“Tak ja nič, ja len, aby ste vedeli...” a Billi radšej zavrel dvere, aby sa mu jedna neušla.

“Čo to bolo v noci, Váňa?” spýtal sa rýchlo Krauz, aby zahovoril trapas s Burgerom, ale nezabudol vystreliť. “Cé dva!”

“Nič,” povedal Chosé.

“Nič,” povedal Váňa.

“Prepáč, Chosé, vlastne ty si na rade, predbehol som ťa. Tak načo ťa ťahali z postele, Váňa?”

Váňa pozrel na hodinky, zažíval a rozhodol sa, že do fajrontu ostáva ešte dosť času, aby Krauzovi objasnil dôvod nočného výletu.

“Nič, iba nejaký debilko hodil pod auto granát...”

Krauz spozornel, ceruzkou sa poškrabal za uchom, ale voľnou rukou si neustále kryl bojové pole, lebo Chosé sa chystal zaútočiť.

“Granát!?”

“Presne! A prečo ťa to tankuje až teraz, na fajront, Riško?”

“Lebo si zase celý deň vysedával v bufete a pracujúci človek sa ťa ani nemá kedy opýtať, ty...”

“Kecy...”

“Žiadne kecy, celý deň...”

“Bol som trikrát na záchode, tak ma neobviňujte, že som presedel celý...”

“Tak prepáč,” ospravedlnil sa Krauz prehnane ľútostivo, “nie celý deň. Mal si aj dôležité prestávky! Dopovieš nám to s tým granátom, alebo je to tajné?!”

“Je to tajné, ale dopoviem. Nejaký debilko hodil...”

“Kedy?”

“... o druhej v noci. Taký výjazd som už dlho nezažil, vážení! O desiatej ma operačný nahnal do Vrakune, našli tam mŕtveho muža, ale zrušil som poplach, sotva som ho zbadal, bezdomovec v kanále, ani súdniar nenašiel stopy vonkajšieho násilia, tak sme to nechali na okres, nech sa s tým popasujú. Sotva som si ľahol, vybuzerovali ma na ten výbuch. Ako

hovorím, asi o druhej niekto hodil granát pod malé kombičko a zrušil ho.”

“Aký granát, vieš? Bol tam pyrotechnik?”

“Bol, vraj je to dosť čudné, lebo použil americký té tridsaťdva alebo em tridsaťtri, presne to bude vedieť, až keď preskúma nejaký pliešok, čo našiel zaseknutý v pneumatike.”

“Dé šesť!” vystrelil Chosé, ale netrafil. Krauz mu vyplazil jazyk.

“Té tridsaťdva?” spýtal sa zamyslene Krauz.

“Toľko políčok nemám!” rozčúlil sa Chosé.

“Pýtam sa Váňu!”

“Áno, americké vajíčko,” odvetil tlsťoch.

“Kto už len u nás používa vajíčka? Všetci majú er gé štvorky alebo ef jednotky, tak kto sem dotrepal Ameriku?” šomral si Krauz popod nos a zvažoval, kam zasiahne Chosého lode. “A kde to bolo?”

“Na Karadžičke, na hranici prvého a druhého obvodu.”

“A majiteľ auta?”

“Podnikateľ s granulami. Má obchod na suché krmivo pre zajace, hydinu a podobne.”

“Aha! Tak zase nejaké nevyplatené faktúry, čo?”

“Ani nie. Majiteľ auta tvrdil, že nemá žiadnych nepriateľov a všetko má vyrovnané a že ani v rodine sa nehádajú...”

“To tvrdia všetci, Váňa! Ešte som nezažil vydieraného podnikateľa, ktorý by mal problémy. Vždy vydierajú iba tých bezproblémových... náhodou... gé tri!” šomral si Krauz a napokon predsa len vystrelil.

Chosé mu ukázal figu borovú a uchechtol sa.

Zazvonil telefón.

“Zvoní telefón,” povedal Burger spoza novín.

“Mal by ho niekto zodvihnúť,” povedal Hanzel.

“Zvoní a zvoniť bude,” povedal Kuky.

“Niekto asi volá o pomoc,” povedal Váňa.

“Seriem naňho... v piatok,” povedal Krauz.

“Cé sedem,” povedal Chosé.

“Aá... ja sa dnes ponáhľam, mám rande,” povedala Petra.

Zvonil telefón.

Filip Kiss vrazil do kancelárie s novinami pod pazuchou a s rukami otrčenými pred sebou ako chirurg pred operáciou. Kvapkala mu z nich voda. Rázporok mal zle zapnutý a košeľu rozgajdanú.

“Ste hluchí!? Zvoní telefón! Počuť to až na hajzli!”

Odhodil noviny, ruky si ledabolo utrel do erárneho uteráka, čo mu hodila Petra, a zodvihol slúchadlo. Nikto ani nedýchal. Telefonát na oddelenie vrážd v piatok hodinu pred fajrontom neveštil nikdy nič dobré.

“Kiss, prosím! Áno... sú... áno... obaja... áno, pošlem... áno... už aj!”

Položil.

“Zabijem ťa,” zašomral Váňa a lyžičku zovrel tak pevne, ako by to bola dýka. Aj ju tak otrčil proti Filipovi.

“Richard, Chosé... máte ísť k šéfovi...” zašepkal Filip zmučeným hlasom.

“Uff...” vypadlo z Váňu, ale mysleli si to všetci.

“Dé tri...” zašomral Krauz.

“Zásah, potopil si mi trojku krížnik, ty pes...”

“Chalani, to volal sám riaditeľ kriminálky, nie Šaňo,” zastonal Filip.

“Ef osem,” odpovedal Filipovi Chosé.

“Vedľa...” vydýchol Krauz a zavrčal, “Filip! Ty si to zodvihol, je to na tebe. Pekne mu zavolaj, že Krauz o dve hodiny odchádza na chatu aj s celou rodinou a Chosé odchádza do Andrejky Procházkovej, najkrajšej osobnej asistentky riaditeľa firmy Inter Auto, a to nielen na dve hodiny, ale na celý víkend! Inými slovami, je piatok, máme svoj program a kašleme na nich! Šup-šup, volaj!”

Filipovi skoro vypadli oči z jamiek a naozaj sa načiahol za slúchadlom. Petra ho zmrazila polonamaľovaným pohľadom a až potom pochopil, že je to fór.

“Ty sranduješ, Richard... však?” zastonal Filip dúfajúc, že Krauz naozaj iba žartuje.

“Bé dva,” znela odpoveď.

Chosé na tvrdý výpad neodpovedal. Krauzovo bé dva ho prestalo zaujímať. Ceruzku šmaril doprostred stola a pokrčil štvorčekový papier v márnej snahe odvrátiť blížiacu sa pohromu. Znechutene sa hodil na operadlo.

“Kur... dop...! Ja ju obletujem ako trúdik Vilko margarétku, prehováram ju už tri mesiace, aby sme si išli niekde hačať, a konečne, keď dnes večer súhlasila a ideme na večeru, sa to začne drbať! Naposledy som si zatrtkal, keď Halleyova kométa opaľovala chvosty dinosaurom, tak čo ma serú! Ja nikam nejdem! Ja chcem Andrejku! Celý riaditeľ... jak je, ma môže...”

Krauz cmukol pomedzi zuby, skontroloval stav na štvorčekovanom papieri a tiež ho odstrčil. Nepokrčil, iba odstrčil, keby sa súper priečil a bolo by treba dokázať víťazstvo.

“Vyhral som, tu je to čierne na bielom! Potopil som ti tri z piatich, ty iba dve. Platíš pivo, môžeš si vybrať kde... u Jumba, či vzadu, alebo pri bare,” a vražedným pohľadom zmrazil Filipa, “a ty, čo to furt melieš s tým riaditeľom!? Mám ti jednu tresnúť!?”

“Druhýkrát sa na to vykašlem, nech si zvoní...” šomral Kiss.

“Richard, ja dnes idem do kina! Aj keby volal prezident republiky! Ak mi prekazíte aj toto rande, tak ma máte na svedomí! Režem si žily! Ja sa pri vás fakt nikdy nevydám, debili...” zúrila Petra a špirálu a rúž nasrdene šmarila do kabelky. Predtucha pokazeného víkendu jej na čele vyryla hlbokú vrásku.

Filip si k nej prisadol a milo sa na ňu usmial. Bol by celkom rád, keby sa nikdy nevydala, ale nahlas by jej to sotva povedal.

Krauz vstal a zamieril k dverám. Oči kolegov, čo ho sledovali, vyzerali ako oči psov v útulku, iba mreže chýbali.

“Chalani, ani noha domov, kým nezistíme, o čo ide. Filip, obehni kancelárie a všetkým povedz, že nikto sa ani nepohne... my dvaja ideme na to! Ak máme čerstvú vraždu, najprv zbijeme Filipa a potom vypadneme do terénu! Jasné všetkým?”

“Prečo ja!? Prečo zase ja!? Prečo mám práve ja obiehať? Aj niekto iný by sa mal dozvedieť, aký je chuj a hovädo a debil a...” durdil sa Filip, ale aj tak nesmelo zamieril k dverám do vedľajšej kancelárie.

Chosé ho poklepal po pleci a súcitne pohladkal po vlasoch. Dobre vedel, akú hubovú polievku v každej kancelárii dostane. Ostatní smutne zvesili ramená. Pekne sa ten víkend začína, len čo je pravda!

Kráčali vedľa seba po chodbe a mlčali. Krauz cestou otvoril kanceláriu Alexandra Mayora, šéfa oddelenia vrážd, a zistil, že nesedí za stolom. Už tento samotný fakt bol podozrivý.

V piatok pred fajrontom tam bol vždy a pripravoval sa na to, ako bude kontrolovať odchod podriadených z pracoviska. Polovica osadenstva už aj tak bola preč, lebo každý druhý musel v piatok niekam cestovať, alebo sa mu ohlásili majstri na chalupu, alebo mu volala žena, že idú na nákup, alebo...

Mayor sa tváril, že všetko je v poriadku, a riaditeľovi hlásil, že mužstvo je stopercentne bojaschopné, lebo aj tak každý zo zdrhajúcich mal u seba mobil, a keby naozaj horelo, vykašlali by sa aj na cestovanie, aj na majstrov, aj na nákupy s manželkou a naklusali by do roboty na prvé zavolanie. Tak to na oddelení vrážd fungovalo. Aj v sobotu, aj v nedeľu a hoci aj na Vianoce či na Silvestra. Pokiaľ nebudú

vrahovia dodržiavať pracovný čas, budú musieť detektívi z oddelenia vrážd okrádať svoje rodiny o to najcennejšie čo mali, o voľný čas, a hotovo!

“Nie je tam, čo?”

“Nie je, Chosé.”

“Čuchám prúser.”

“Ja tiež.”

“Čo budeme robiť, Riško?”

“Tak poďme k riaditeľovi... hyn se hukáže!”

“Ako povedal klasik.”

“Neviem či klasik, ale hovorím ti to ja!”

“Šak klasik...”

Zastali pred dverami kancelárie riaditeľa kriminálky. Krauz si odkašlal, ponaprával si krčnú chrbticu, potom kravatu, upravil si rázporok, dýchol si do dlane a privoňal... ale to už Chosé nevydržal a sotil ho do dverí. Vpadli riaditeľovi priamo na sekretariát a Vierka s telefónom v ruke na nich zrúkla spoza stola.

“Kde ste!! Volám vás už tretíkrát! Už sú tu všetci, čakajú iba na vás, pohnite!!”

“Všetci? Kto? My dnes žiadnu návštevu nečakáme,” zaksichtil sa Krauz.

“Vierka, dnes ti to mimoriadne svedčí, ten jeden gombík pod krkom by som ešte rozopol a bolo by to úplne perfektné... čo robíš dnes večer?”

“Chosé, určite niečo iné, než budeš robiť ty, to si píš... te! On vás ten humor prejde, len čo vojdete, to vám garantujem! Počkajte, ohlásim vás...”

Krauz schmatol kľučku a drzo sa na ňu usmial.

“Netreba, Vierka, veď nás netrpezlivo čakajú!” a otvoril dvere do riaditeľovej pracovne.

Humor ich prešiel. Asi ako rýchlik Dargov. Ostali stáť ako obarení.

V rohu kancelárie na mohutných kožených kreslách a sedačke nalepenej na stene sedeli okolo konferenčného stolíka štyria muži. Krauz a Chosé si

všimli, že sedeli nasucho, žiadna káva ani nič výdatnejšie. Nejaká rýchlovka.

Alexander Mayor im zmučene kývol rukou. Malo to znamenať poďte ďalej, ale rovnako to mohlo znamenať pripravte sa na najhoršie, alebo držte huby a nevyrývajte, alebo nebuďte zbytočne vtipní. Presne to nepochopili, v každom prípade bol mierne poblednutý a oči mal trochu vypúlené. Riaditeľ kriminálky sedel v druhom mohutnom kresle a nezmohol sa ani na to málo ako Mayor. Iba na nich vyvaľoval oči.

V rohu sedacej súpravy sedeli Erik Bergmann a Viktor Plha.

"Nodoboha..." pozdravil Krauz a Mayor zvädol v kresle. Jeho prosebno-výstražná gestikulácia evidentne minula cieľ.

Riaditeľ sa pobúrene vzoprel v kresle a prsty sa mu zaryli do operadla, ale okamžite si uvedomil, že aj tak nič nezmôže, a iba bezmocne vydýchol. Nechal veciam voľný priebeh. Kde bol Erik Bergmann, tam končili jeho kompetencie a nechal to radšej naňho.

"Tiež ťa rád vidím..." odzdravil Bergmann. "Viktora poznáš... vlastne poznáte, obaja, netreba vás predstavovať."

Krauz a Chosé iba prikývli.

Bergmann sa posunul na sedačke, aby im urobil miesto, a milo sa usmial.

"Sadnite si, chlapci."

Aj by si sadli, ale tam, kde sedel Bergmann, to príliš páchlo. Krauz nenútene prešiel k veľkému zasadaciemu stolu a vzal dve nepohodlné stoličky. Obe priložil ku konferenčnému stolíku bližšie k Mayorovmu kreslu. Opatrne si sadli, ale Chosé si neodpustil pantomímu a teatrálnym gestom dal kolegovi prednosť. Až potom sa uvelebil vedľa neho. Ruky si zložili do lona, spýtavo sa zahľadeli na riaditeľa a priblblo sa zaksichtili.

Bergmann sa iba povýšenecky usmial. Trochu povýšenecky a trochu aj chápavo. Títo dvaja ho nemohli naštvať. Pokúšali sa o to už veľakrát, ale naňho nemali. Nemohli ho naštvať vtedy a určite nie dnes. Že sa to jemu podarilo mnohokrát, tým si bol úplne istý.

Bergmann sa na sedačke posunul späť.

"To je v poriadku, chlapci," precedil pomedzi zuby.

"Aj ja si myslím," pritakal mu žoviálne Krauz. "No... čujme! Čo ste zase skurvili, chlapci utajení?"

Kapitola 3

Chcel si zapáliť cigaretu a až mu šklbalo rukou od nutkania, ale uvedomoval si, že fajčenie je slabosť, a ukázať im, že je slabý, to naozaj nechcel. Nechcel im ukázať vôbec nič. Oni ho pozvali a oni musia niečo ukázať. On sa len bude tváriť dôležito a ak ponúknu dosť, vezme to.

Dlaňou si prebehol po temene hlavy a uvedomil si, že aj tohto zlozvyku by sa mal zbaviť. Držalo ho to ešte z čias, keď mu na hlave rástli vlasy. Vtedy sa prsty zakliesnili do bujnej štice a neposlušnú ofinu hodili až na zátylok. Príroda bola k nemu štedrá. Závideli mu aj baby. Vlasy mu padali až na lopatky a bol na ne právom hrdý. Potom...

Odviedli ho a ostrihali. Dostal kompletný ženijný výcvik, ale to mu nestačilo. Prihlásil sa do pyrotechnického kurzu a ešte si spravil odbornosť ako spojár. To už nebol základňák, podpísal a stal sa vojakom z povolania. Bavilo ho buzerovať mladých a vyťahovať sa na nich. Mohol si to dovoliť, lebo fyzička mu nechýbala a roky strávené v oddieli karate teraz zúročil požehnane. Stále cvičil. Mlátil mladých a robilo mu to dobre. Zaháňal tým komplex menejcennosti z toho, že ho neprijali za výsadkára.

Bol už odborník na pyrotechniku, na sebaobranu aj na spojovaciu techniku, ale elektroencefalograf niečo odhalil.

"Ja som blázon?" spýtal sa doktora.

"Nie. To, čo sa stalo vám, sa stáva aj iným, a dosť často. Ste normálny, ale váš mozog neznáša výšku a vnemy, ktoré mu senzory signalizujú, jednoducho vyhodnotí ako stres a vypne sa. Preto ste v lietadle odpadli. Preto v ňom budete odpadávať stále, na to nie sú lieky. Ale inak ste normálny."

Preňho to bolo to isté, akoby mu povedal, že je blázon. Čo bolo najhoršie, aj pre kolegov.

Z armády do vyhodili aj preto, že začal piť. Iba preto nie, to by v armáde ostali iba upratovačky zo štábu. Vlastne ani tie nie. Vyhodili ho hlavne preto, že po dosiahnutí určitej hladiny alkoholu sa jeho mozog správal, akoby bol v oblakoch. Vypínal sa a zapínal náhradný program. Ten sa vždy končil zlomenými rukami, vyrazenými zubami, natrhnutým obočím, odrazenou ľadvinou...

Neboli to jeho zuby ani jeho ľadviny. Jeho iba vyšetrovala vojenská polícia, a keď už toho bolo príliš, dovolili mu z armády odísť. Bol odídený. Bol naštvaný.

Jediné, čo mu z tých čias ostalo, bola holá hlava. Vlasy si už nikdy nenechal narásť. Jednoducho zvyk. A ešte jedno mu z tých čias ostalo na pamiatku...

Fintu s obranným granátom ef jedna už predvádzal toľkokrát, že keď mu roztrhal kožu na krku a skoro vykrvácal, čudoval sa ako malý Jojo v kine.

"Vy ste blázon?" spýtal sa tentokrát doktor. "Čo vás to napadlo s tým granátom? Dva centimetre doľava a vykrvácate skôr, než by vás naložili do sanitky."

Takže mal dve pamiatky na staré zelené časy. Holú hlavu a dlhú zle zahojenú jazvu na ľavej strane krku. Hladkal sa raz tam, raz tam.

Vedel, že by s tým mal prestať. Hladkanie po hlave vadilo všetkým v bare, vyzeralo to, akoby stále privolával čašníka. Hladkanie po jazve na krku zas vyzeralo, akoby mal svrab.

Prešiel si dlaňou po holej hlave a ruku položil vedľa druhej na stôl. Pre istotu si splietol prsty, aby ho už nedráždilo nutkanie.

"Cigaretu?"

Skoro zvýskol.

"Bežne nefajčím... ale jednu si dám..."

Potiahol si z marlborky a nevyšiel z neho ani obláčik. Až po druhom šluku sa mu z nosa vyplazili dva tenké prúžky dymu.

Muž sediaci oproti nemu si to všimol a usmial sa.

“Ak fajčíte, vaša vec. Nám to nevadí. Nepovažujeme to za slabosť. Skrývanie slabosti za slabosť považujeme. Načo je to dobré?”

Muž s jazvou prikývol. Sledoval pohľad prísediaceho a videl, ako mu skontroloval zahnednuté prsty pravej ruky. Vedel, že muž oproti nemu patrí do skupiny vnímavých. Nebezpečne vnímavých. Nebezpečných a vnímavých. Bol to profík.

“Neskrývam. Iba sa nechválim.”

“Dobrá odpoveď.”

Chvíľu sa sledovali ponad stôl. Na úvod.

Muž s jazvou mal pred sebou päťdesiatnika s figúrou a vitalitou muža o pätnásť rokov mladšieho, ale unavená koža na tvári a krku dávala pozornému pozorovateľovi za pravdu. Bolo tam päťdesiat. Zmiernených pravidelným cvičením, ale bolo! Vlasy mal upravené ako Michael York a aj podobné svetlé oči. Asi modré alebo šedé, ale to sa u svetlookých nedalo nikdy presne určiť. Mal sivý nekrčivý oblek, čiernu košeľu a kravatu vo farbe obleku.

“Volám sa Novák.”

Ruky si nepodali.

“Ja Kevin Costner.”

Muž v obleku mal pred sebou chlapa s holou hlavou a hnusnou jazvou na krku. Evidentne stále cvičil a u takýchto mužov sa vek nedá odhadnúť. Zelená bunda a drzý výraz v tvári svedčili o tom, že má výcvik, že si je toho vedomý a spolieha sa naň a že je nebezpečný. Presne takého hľadal.

Prišla čašníčka.

“Páni budú večerať?”

“Iste... ale ja doma. Tu by som si dal absolutku, a ak nie je chladená v mrazáku, tak s porciou ľadu.”

“Ja to isté,” súhlasil holohlavý.

Počkali kým odíde.

Muž v obleku si unudene vzdychol a začal.

“Voláte sa Milan Burda, nie Kevin Costner, ste narodený...” deklamoval z pamäti a nerobilo mu to žiadny problém. Rozprával pomaly, monotónne a občas odklepol popol. Bol zvyknutý spoliehať sa na pamäť, lebo patrila k jeho základnému arzenálu. Pištoľ za pásom a na lýtku tiež, ale ak bola aspoň nepatrná možnosť, radšej používal pamäť a ústa. Nie vždy sa to dalo, no dnes mal rozohranú šachovú partiu, kde pištole nehrali rolu, tak rozprával, “... a po prepustení z armády ste zabili osem ľudí. Osem, o ktorých viem ja, tí ostatní by museli byť urobení tak špeciálne, že by som to nepostrehol, ale to silne pochybujem.”

Milan ho trpezlivo počúval a dozvedel sa o sebe všetko, aj to, čo by nepovedal ani farárovi, keby za ním občas zašiel. Ale nezašiel. Radšej prišiel sem. Tu to vyzeralo celkom slušne, čo sa prachov týkalo, v kostole nie.

“Ak ste ma chceli ohúriť, tak né.”

“Nechcel, to len kvôli tomu Kevinovi Costnerovi, aby bolo medzi nami jasno a aby sa Kevin nesťažoval, že mu niekto dojebáva imidž.”

“A kvôli tomu Novákovi by nemohlo byť jasnejšie?”

“Načo? Ja chcem, aby ste zabili jednu osobu, vy chcete prachy, ja chcem, aby to bolo urobené perfektne podľa môjho scenára, vy chcete viac prachov, ja chcem, aby ste potom držali hubu a tvárili sa ako slušný človek, za čo chcete ešte viac prachov... tak načo do toho ťahať iných pánov? Mne sa Novák páči. Vám Novák nestačí, keď je nám obom všetko jasné?”

“Teraz ste to vymákli celkom presne... pán Novák. Už si rozumieme.”

Prišla čašníčka.

“Nech sa páči. Môžem ešte poslúžiť, páni...”

Muž v obleku iba kývol rukou. Muž s jazvou si premeral jej perfektnú postavu, ale nepovedal nič. Čašníčka odišla.

“Neprišiel by som, ale Kamil ma poprosil…”

“Kamil nikdy neprosí. Poslal som ho a vy ste prišli. Kamila z toho vynechajte, už sa s ním nekontaktujte, a on nebude vás. Ste cudzí ľudia…”

“Chápem…”

“Nechápete, ale to je dobre. Iba počúvajte. Kamil neexistuje. Splnil, o čo som ho požiadal, a odteraz je mimo hry. Už ho nehľadajte, myslím to vážne. Teraz som tu ja. Neprišli ste preto, že by vás niekto prosil, ale preto, že potrebujete moje prachy a ja potrebujem vaše služby. Obchod. Jasné!?”

Muž v obleku hovoril pomaly a tvrdo. Keď použil slovo jasné, zatiahol poslednú samohlásku a stuhol, aby sa presvedčil, či ho partner počúva a chápe. Tón jeho hlasu varoval. Neznášal odpor a hlúpe otázky.

Milan prikývol. Pôvodne si myslel, že Kamil mu dohodí bežný tuctový kšeft a zase bude pár mesiacov na koni, toto však zaváňalo serióznosťou, teda serióznymi prachmi. Muž v obleku sa mu hneď zdal sympatickejší. Vôbec sa ho nebál.

“Neskúšajte to na mňa. Jasné!?” pokračoval muž v obleku.

Milan prikývol.

“V poriadku. Ponúkam dvestopäťdesiat.”

“Bavíme sa o korunách, áno?”

“Kvôli lepšiemu prehľadu ostaneme v korunách. Vyplácať sa bude, samozrejme, ekvivalent v eurách.”

“V poriadku. O koho ide?”

“To je jedno…”

“To nie je jedno. Pokiaľ sa nedozviem, o koho ide, nemôžem zhodnotiť riziko a nemôžem určiť cenu!”

“Cenu určujem ja a riziko nie je žiadne. Terén bude totiž pripravený. Totožnosť sa dozviete, až keď sa dohodneme.”

“Tak ja nerobím!”

“Tak si zvykajte!”

Milan mal chuť si objednať vlastné cigarety, ale zaťal sa. Pošúchal si dlane. Muž v obleku ho pozoroval, pochopil, siahol do vrecka saka a vytiahol škatuľku. Hodil ju na stôl. Potom sa zháčil, vzal si jednu a pripálil si. Počkal, kým si Milan vzal sám, a až potom mu pripálil.

"Forma masochizmu?"

"Prestávam..."

"Aj ja som sa tak zabával... ale nedá sa to skryť. Chemické väzby sú príliš pevné."

"Chcem melón."

"Mám zavolať čašníčku a objednať červený alebo žltý?"

"Ak to má byť urobené korektne, presne a bez problémov, tak chcem melón..."

"Aby bolo jasno..." muž v obleku si upravil kravatu a mykol rukou, aby mu vyliezla manžeta, "... vaša posledná zákazka bola puča z nejakej firmy, čo ťaží rašelinu, a spoločník sa jej chcel zbaviť. Stačilo vám dvesto. Ja ponúkam o päťdesiat viac za polovičnú námahu. Hovorím to iba preto, aby ste vedeli, že sa na trhu pohybujem rovnako rutinovane ako vy a ceny poznám."

Milan pokojne fajčil, ale vo vnútri s ním šilo. Tento ksicht vedel o ňom všetko z armádnych záznamov a vedel aj to, čo robil naposledy a koľko za to zobral, a to mu spolumajiteľ rašeliniska prisahal, že o objednávke nevie nikto. Dosť ho to štvalo. Kamil ho síce upozornil, že pôjde do tuhého, ale že až tak...

"Kto ste?"

"Vadí vám, že viem?"

"Blbý pocit..."

"Nie som majiteľ rašeliniská, ani žiadnej inej firmy. Jasné?"

"Ak vám na našej spolupráci naozaj záleží, tak sedemsto päťdesiat."

“Dobre. Záleží, lebo mám rád profesionálov a o vás idú veľmi dobré chýry... tristo.”

Milan zadusil cigaretu.

“Ako to myslíte s tými chýrmi, doboha!? Odkiaľ vlastne ste? Odkiaľ viete...?”

“Hádam si nemyslíte, že talent ujde pozornosti?”

“To nie je odpoveď!”

“Ani otázka! Iba ponuka. Tristo.”

“Šesťsto a v kufríku.”

“Môžeme sa dohodnúť na tristo päťdesiat a po akcii sa moji chlapci postarajú...”

“Tááák moment! Akí chlapci!? Žiadni chlapci! Ja robím sám a...”

“Robili ste! Ak chcete pracovať pre mňa, tak sa stávate členom tímu. Vy viete, čo to je. Už ste to zažili. Bodka, výkričník.”

“Chcem päťsto päťdesiat.”

“Za jeden kus nedám viac ako štyristo.”

“Dobre. Dohodneme sa na päťsto, ale plán akcie si urobím sám a aj plán odchodu. Nikto ma nebude viazať, ani obmedzovať a vaši ľudia nastúpia až po akcii. S nikým nespolupracujem a velím si sám!”

Milan sa nechal uniesť a posledné slová vyštekol neprimerane nahlas. Muž v obleku sa usmial na dámu pri vedľajšom stole a kývnutím hlavy jej naznačil, že všetko je v poriadku a aby sa láskavo venovala svojej večeri.

“Držte hubu a ruky na stole...” zasyčal, “... a ovládajte sa trochu! S podmienkami súhlasím, ale plán akcie budeme konzultovať spolu. Ak vám vysvetlím podrobnosti pochopíte, prečo je to nutné. Ponúkam štyristo päťdesiat. Posledná možnosť. Berte, alebo hľadám ďalej. Jasné?”

Na mužovi v obleku bolo vidieť, že je zvyknutý bravúrne zvládať akékoľvek spoločenské faux pas a mať posledné slovo. Stále sa usmieval. Milan prikývol, lebo to postrehol, a okrem toho sa cena vyšplhala až

na dvojnásobok, než bral bežne. Musel uznať, že Kamil mal pravdu. Dohodil mu fakt exkluzívnu robotičku!

“Beriem! Tak o koho ide?”

Kapitola 4

14:44

“Nič sme neskurvili,” Bergmann sa pokojne posunul na sedačke a gestom zastavil riaditeľa kriminálky, ktorý chcel zasiahnuť a napomenúť svojich podriadených, “nič, čo máš na mysli ty, Richard. Nechajte, pán riaditeľ, toto zvládnem aj sám! Ďakujem. Takže, drahý Richard...”

“Bez tých invektív, prosím...”

“... ako myslíš, ale žartovať sa mi naozaj nechce! Situácia je príliš vážna na to, aby sme sa tu doberali ako malí chlapci. Zvlášť ak v najbližších hodinách budeme musieť spolupracovať. Nečum! Budeme dnes spolupracovať, nič viac a nič menej, iba spolupracovať a tvoriť jeden tím, či sa ti to páči, alebo nie. Ide o prísne utajenú akciu. Všetko podstatné vám poviem neskôr, pán riaditeľ vám teraz iba niečo vysvetlí...” Bergmann povýšenecky kývol hlavou smerom k riaditeľovi kriminálky a odovzdal mu slovo.

Krauz a Chosé prekvapene vyvalili oči na riaditeľa. Nechá si to?

“Páni...” začal oficiálnym tónom, zasekol sa, pošúchal operadlá koženého kresla, rozmyslel si úvod a pokračoval trochu voľnejšie, “Chlapci, situácia sa vyvinula tak, že som nútený... a sme vlastne aj povinní vyhovieť požiadavke z vyšších miest a vy dvaja ste od tejto chvíle vyčlenení do vyšetrovacieho tímu na objasnenie vraždy, ktorú...”

“Moment! Už bol zriadený vyšetrovací tím? My máme takú závažnú vraždu, že treba samostatný tím, a nikto nič nevie? Prečo nám nevolali z operačného strediska? Prečo už nie je pripravený výjazd?”

“Richard! O tejto vražde zatiaľ nevie ani operačný dôstojník, ani nikto iný. Výjazd tam zatiaľ nepôjde, pôjdete tam vy dvaja. Celý prípad je prísne utajený a

von nesmie preniknúť nič, ani útržkovité správy, ten tím nie je zriadený oficiálne…"

"Ďakujeme pekne…"

"… a od tejto chvíle spadáte pod právomoc, vlastne, to nie je celkom presná formulácia, chcel som iba povedať, že vám odteraz až do skončenia akcie bude veliť kolega Bergmann a…"

"Táák moment! Bergmann je iná súčasť, nemôže nám veliť! My s tajnou službou môžeme maximálne spolupracovať, a aj to, iba ak chceme, ale veliť nám nemôž…"

"Môže, chlapci, je to pokyn ministra…"

"Čože?"

Krauz si mimovoľne pošúchal bradu a začal rýchlo uvažovať. Trochu sa to komplikovalo už v úvode. Je tu vražda, ale z oddelenia vrážd o nej nikto nevie. Nevie o nej ani operačné stredisko, to sa robí iba vo výnimočných prípadoch, keď treba zastaviť alebo spomaliť rozbehnutú služobnú mašinériu a získať čas. Čas sa väčšinou získava z dvoch dôvodov, ak treba niečo upratať, alebo ak treba upraviť niektoré fakty tak, aby niekomu vyhovovali a skryli sa tie, ktoré nevyhovujú. V jednom aj druhom prípade ide o svinstvo. Krauz si bol istý, že už si v tomto smere preskákal dosť a že sa s niečím podobným už nikdy v živote nestretne, a pozrimeže! Už je to tu zase! Vždy, keď sa zjavil Bergmann, to tu bolo zase. Lenže lajno teraz smrdelo oveľa prenikavejšie. Už bol informovaný sám minister a už rozhodol, kto s kým a kto čo. Z toho Krauz usúdil, že vražda nebude čerstvá, lebo rozanalyzovať situáciu a prijať také neštandardné rozhodnutia si vyžiadalo určitý čas. Minimálne hodiny, ak nie dni. Skôr hodiny, inak by im mŕtvola začala smrdieť pod rukami. Minister sa v takýchto prípadoch nesmie zmýliť a musí mať čas na prijatie opatrení, ktoré by ho kryli, aj keby niečo prasklo, takže čerstvé to určite nebude. Že to bude smradľavé, to si

bol Krauz istý už teraz, lebo všade, kde bol Bergmann, to smrdelo. Miatla ho iba prítomnosť Viktora Plhu. Prečo je tu šéf ochranky ústavných činiteľov? Operačný dôstojník o ničom nevie, oddelenie vrážd o ničom nevie, riaditeľ kriminálky sa tvári, že o ničom nevie, šéf ich oddelenia evidentne o ničom nevie, ale tajná služba je už v pohotovosti, minister vnútra je už zainteresovaný a informovaný, vydáva pokyny a pošle sem aj šéfa vládnej ochranky. Z toho sa dá dedukovať iba jedno, že zase nejaký papaláš...

"Pokyn ministra, Richard!" prízvukoval riaditeľ.

"Aha..." zašomral Krauz obrátiac sa k Bergmannovmu prísediacemu, "... a ty si tu načo?"

Viktor Plha rozlepil dlane a pokrčiac ramenami ich ukázal detektívom. Mohlo to znamenať ja nič, ja muzikant, alebo aj, že nevie, či už môže hovoriť. Rozriešil to za neho Bergmann.

"Zatiaľ sa nebudeme zaoberať detailmi."

"Pekný detail, šéf vládnej ochranky..."

"... a všetko sa dozviete až na mieste. Chcem od vás jasné a presné vyjadrenie. Chápete, čo práve povedal váš riaditeľ, alebo k tomu potrebujete ešte niečo vysvetliť?"

"Nechápeme nič, veď ste nám nič nepovedali."

"Pýtal som sa na jasný pokyn vášho riaditeľa, že ste nám plne k dispozícii na rozkaz ministra! Pochopili!?"

"Pochopili."

A hranice boli dané. Ale Krauz nebol včerajší a až tak to Bergmannovi uľahčiť nechcel.

"Takže si to ideme pozrieť a potom sa vám ozveme, pán riaditeľ. Zatiaľ dám do haptáku krajský výjazd a pripravím si pár skúsených kolegov na širšiu ohliadku miesta činu. A potom..."

Mayor pokrútil hlavou a krútil ňou, až kým sa Krauz nezasekol.

"Nie, Richard."

“Prečo nie, Šani? Miesto činu je niekde ďaleko, alebo... kam vlastne máme ísť?”

Mayor nebadane pokrčil ramená. Riaditeľ rozpačito pošúchal operadlá kresla. Dnes už boli vyleštené ako príbor pre anglickú kráľovnú.

“Takže... vy neviete!?” Krauz zahral dokonale prekvapený výraz a pohľad prehadzoval raz na riaditeľa, raz na Mayora. “Vy ani neviete, kde to je a kto to je? A posielate nás tam s týmito tu...?”

Obaja nadriadení sa cítili dosť hlúpo. Bergmann si odkašlal.

“Nikto nič nevie, ani vaši šéfovia, Richard. Ak som povedal, že celá vec je prísne utajená, mal som na mysli, že je prísne utajená. Vy ma nepočúvate? Pojem prísne utajená by vám mal byť povedomý vzhľadom na počet rokov, čo s tým robíte. A vaši kolegovia pôjdu o pol hodiny domov a nič sa nedozvedia. Iba vy dvaja, nikto iný, pôjdete do toho iba vy dvaja! Jasné?”

Krauz s Chosém si vymenili pohľady. Krauza z ničoho nič pichlo v pravom členku a musel sa zohnúť a poškrabať si ho. Bergmannova prítomnosť mu pripomenula udalosti spred dvanástich rokov, keď sa zaplietli do akcie tajnej služby a únosu prezidentovho syna a skoro na to doplatili. Zlé spomienky sa vrátili. Chosé to postrehol a nebadane parťákovi prikývol. Krauz vedel, ako má postupovať.

“Ešte jedna vec, páni,” Krauz si ich jedného po druhom premeral a rozvážne pokračoval, “to má byť rozkaz, alebo prosba?”

Neodpovedal nikto. Krauz si ich chvíľu vychutnával a potom ho to prestalo baviť. Pleskol sa po stehnách, až nadskočili.

“Dobre, páni! Myslím, že je načase, aby sme sa prestali hrajuškať a naliali si čistého vína! Stalo sa niečo, s čím si neviete rady, a potrebujete vraždárov, ale nie všetkých, lebo všetci sa ovládať nedajú, iba dvoch, lebo u dvoch sa dá takmer na sto percent

zamedziť úniku utajovaných informácií a ich činnosť sa dá kontrolovať a riadiť. Z toho mi je jasné, že niečo treba upratať pod koberček a nesmie o tom vedieť viac ľudí, než je nevyhnutne nutné. Ak je tu tajná služba a vládna ochranka, tak ani netreba príliš bujnú fantáziu, aby si človek urobil nejakú predstavu, do čoho ide. Preto sa pýtam, či dostaneme priamy rozkaz."

"Ak rozkaz, budeš ho chcieť písomne, však?"

"Správny postreh, pán tajný kolega! Jedine písomne, aby som mal v rukách tromf proti vám, ak by ste nás s Chosém chceli do niečoho namotať."

Bergmann našpúlil pery a ticho cmukol. Pohľad mu stvrdol. Vedel, že k tomuto muselo dôjsť a že Krauz ani Chosé sa nedajú opinkať ako začiatočníci. Nerád rozlieval čisté víno. Jeho pracovným prostredím boli kalné vody.

"Žiadny písomný príkaz, nič nebude na papieri."

"V poriadku, ak tomu správne rozumiem, tak nás chcete zoznámiť s nejakou levotou a celý čas nás budeš riadiť práve ty, ale žiadny písomný rozkaz na to nebude vydaný. Za týchto okolností chcem, aby si jasne a zreteľne tu pred našimi nadriadenými sľúbil, že od nás nebudete chcieť nič protizákonné."

Bergmann sa nepatrne posunul na sedačke ku Krauzovi a mierne naklonil hlavu nabok.

"Ti drbe? Veď všetko, čo ideme robiť, je protizákonné!"

Toľká úprimnosť priviedla Krauza do rozpakov a na chvíľu mu vyrazila dych. Premeral si svojich dvoch nadriadených. Ani im nebolo do spevu. Dobre vedeli, že nemôžu od svojich podriadených chcieť, aby riskovali basu iba tak. A vlastne aj svoje dobré meno a všetko, čo tu za tie roky vytvorili. Určite nie len kvôli nejakej bokovke pre tajnú službu. Na druhej strane tu bol jasný príkaz ministra. Všetkým bolo jasné, že im ide o krk.

“Pozrimeže, až také čisté víno som ani nečakal,” dudral Krauz a naťahoval čas. Úporne premýšľal, ako z toho von. “Pozrimeže... takže takto, no dobre! Poviem to inak! Ako vidím, priamy rozkaz nám nedá nikto, takže pôjdeme s vami ako konzultanti. Z vlastného presvedčenia. Nebudeme robiť žiadne procesné úkony a na žiadnych sa nezúčastníme. Pozrieme sa na ten váš problém a poradíme, pomôžeme, ak budeme vedieť ako. Vezmeme si svoje pištole a mobily. Nikto z vás sa nám počas celej našej spolupráce nepokúsi ich vziať a nepokúsi sa zabrániť nám ich používať. Riziko si zhodnotíme sami a sami sa rozhodneme, ako ďaleko sa do toho necháme vtiahnuť. Taký je môj návrh.”

Obaja muži na sedačke sa nespokojne pomrvili.

“Ak to chcú hrať takto, kde je záruka, že budú mlčať? Iba pričuchnú a potom odskočia, to je príliš benevolentné, nie?” spýtal sa Plha Bergmanna, akoby tam boli sami.

Krauz sa usmial a odpovedal mu sám.

“Viktor, veď vy dvaja ste si túto záruku už dávno overili. Ak by to tak nebolo, tak by ste sem dnes neprišli.”

Bergmann opäť odul pery a opäť ticho cmukol. Chvíľu na seba s Plhom bezmocne gánili. Plha podvedome mykol rukou, obnažil si zápästie a fľochol na hodinky. Obočie mu nenápadne vyskočilo a pohľadom posúril Bergmanna, aby už rozhodol.

Čas bežal a hral. Evidentne hral proti nim, to bolo Krauzovi jasné. Tí dvaja nervozitu buď nevedeli skryť, alebo sa o to ani nesnažili.

“Dobre...” zašomral Bergmann.

“Tak dobre...” zašomral Plha.

“Tak teda dobre...” zajasal Krauz a znova sa pleskol po stehnách. “Spravíme to takto,” aj on sa pozrel na hodinky, “je štrnásť päťdesiatpäť. Predpokladám, že auto máte dole na dvore.”

“Je dole, ale nie na dvore. Pri nemocnici za rohom.”

Krauz sa musel usmiať sám sebe a súhlasne pokýval hlavou. Zabudol, že je tu tajná služba, a tí nenechávajú nič na náhodu.

“Pri nemocnici, jasné! Takže my si teraz odbehneme do kancelárie po zbrane a kabáty a presne o tretej sa stretneme pri vašom aute. Potrebujem legendu pre chalanov z kancelárie, keby sa pýtali, čo sa deje. Ja som ich totiž už postavil do pozoru.”

Bergmann sa zahľadel na šéfa oddelenia vrážd.

“V poriadku,” súhlasil Mayor, “to nechajte na mňa. O tretej máme nástup a všetkým poviem, že ste išli preveriť nejaký oznam občana o podozrivej mŕtvole a zablokujem ich, aby neodchádzali domov. Za desať pol štvrtej odvolám poplach a pošlem ich domov s tým, že vy sa pomaly vraciate na útvar a nič podozrivé ste na mieste nezistili. Je piatok, takže všetci vypadnú o päť pol štvrtej, čím zabezpečíme, že sa už nestretnete, aj keby to bola pravda a mali by ste sa naozaj vrátiť.”

“Výborne!” zajasal Bergmann sarkasticky, lebo konšpiračné pavučiny a operatívne polopravdy boli jeho doménou. “Perfektné! Ja som vedel, že sa na vás môžem spoľahnúť. Ste proste jedničky! Ideme na to!”

“Moment!” schladil ho Krauz. “Sme v tom dvaja a zatiaľ som hovoril iba ja, takže sa chcem spýtať parťáka, či súhlasí.”

Všetky oči sa upreli na Chosého. Bergmannove boli dosť prekvapené, takúto kolegialitu u nich nikdy nepestovali.

Chosé sa dramaticky zamyslel, chvíľu si vychutnával svoju dôležitosť a napokon rezignovane prikývol.

“Ideme do toho, kompl! Nie kvôli tomuto tu,” a hodil bradou k Bergmannovi, “ale zo zvedavosti. Fakt som nadržaný čo nám to tí naši papaláši naordinovali tentoraz.”

Kapitola 5

“Boha,” zašepkal Milan Burda a na chrbte pocítil známe mravčenie, aké poznal iba zo vzrušenia, keď mohol mlátiť zelenáčov na vojne.

Niečo podobné asi pociťujú horolezci na vrchole osemtisícovky, alebo potápači pri neznámom vraku v temnej hlbočine, alebo rogalisti tesne pod cumulonimbusom, alebo... nájomní vrahovia pri pohľade do očí zomierajúcej obete. Všetkým ide o adrenalín, o nič viac a o nič menej. Niektorým možno aj o prachy, ale predovšetkým je v tom adrenalín.

Muž v sivom obleku pokračoval.

“Detaily preberieme neskôr, teraz zhruba viete, o čo a o koho by mi išlo. Tu je záloha. Dvesto,” muž zalovil vo vnútornom vrecku saka a do rozkroku si položil obálku. Vzal si jedálny lístok a kožené dosky otvoril tak nešikovne, že sa mu zviezli do lona. Chvíľu s nimi nemotorne zápasil a napokon ich ležérne hodil na stôl.

Milan pochopil a tiež dostal chuť si pozrieť menu.

“Teraz technické záležitosti. Pod sedadlom spolujazdca nájdete mobil...”

“Kurva! Mám nového bavoráka, ak mi tí vaši amatéri dojebali zámku...!!”

“Len pokojne, také plechovice nás učia otvárať už na základnej škole. Ak by som vás neupozornil, vozili by ste ho so sebou pol roka a nič by ste si nevšimli, takže ako som povedal, máte tam mobil, použijete ho iba na príjem. Budem vám volať iba ja. Predstavím sa ako Novák z novín, oslovím vás ako pána Oskara a požiadam vás o interview. Vy odpoviete, že dávate interview iba osobne na modrý mikrofón. To bude signál, že všetko je v poriadku. Ak budú problémy, zmeňte farbu mikrofónu na červenú, budem vedieť, že ste pod nátlakom a skúsim vám pomôcť. Ak bude všetko v poriadku, iba potvrdíte modrú a počkáte.

Potom budú nasledovať pokyny. Tento motorest budeme nazývať miesto á. Na severnej výpadovke z mesta je motorest Zlatý sob, to bude miesto bé. Vináreň U Dežmára v centre mesta bude miesto cé. Ak si budeme dohadovať schôdzku, použijem jedno z písmen, nikdy nie celý názov. Ak by sa vám zdal hlas podozrivý, teda nie môj, ale nejaký cudzí, alebo nezaznelo toto heslo, alebo zaznel celý názov motorestu, okamžite sa mobilu zbavte a čakajte na osobný kontakt. Nikdy z neho nevolajte. Je určený iba na príjem. Ostanete bývať v tom podnájme, kde ste teraz, robte to, čo doteraz, nezmeňte žiadny zo zaužívaných zvykov. Ak by zlyhalo heslo v mobile a budete sa ho musieť zbaviť, sledujte modrý kontajner na papier, čo máte asi päťdesiat metrov napravo od podnájmu. Na bočnej strane sa objaví snehuliak namaľovaný bielou kriedou, teda tri kruhy nad sebou, každý inej veľkosti. Ak bude mať snehuliak gombíky, stretneme sa na druhý deň o tomto čase tu v motoreste. Ak nebude mať gombíky, zájdete na druhý deň o tomto čase na hlavnú vlakovú stanicu ku kase číslo tri. Osloví vás Novák z novín, požiada vás o interview a budete ho nasledovať. Nemusím to byť ja, ale bude to môj človek a bude poznať heslo. Ak nie, alebo ho popletie, niečo sa pokašlalo a budete improvizovať. Ako ho zložíte, je vaša vec, ale nesmú vás chytiť. Ak vás chytia, nikdy sme sa nevideli a v prípade akejkoľvek konfrontácie všetko popriem. Jasné?"

Milan pomaly pokýval hlavou a chvíľu mu trvalo, kým to všetko strávil. Ten zmrd oproti nemu mal všetko naplánované a premyslené do najmenších detailov. Až teraz si uvedomil, že ruku opäť zabudol na temene a rýchlo ju položil na stôl.

"Vlastne áno. Chápem. Toto nie je sranda. Ak ide o takú významnú osobu, potrebujem techniku a

vybavenie, aby akcia prebehla bez problémov. Potrebujem zálohu na výdavky a...”

“Žiadne výdavky mať nebudete. Všetko zabezpečím ja. A dohodím vám ho na lopatu, takže od vás budem chcieť iba samotný výkon. Prípravy prenechajte...”

“Ale už som vám raz povedal, že ja tak nerobím! Ja som zvyknutý si naplánovať...”

“A ja som vám už raz povedal, že keď prikývnete, stávate sa členom tímu a súhlasili ste s tým! Okrem toho,” muž v obleku si zašiel prstami do ofiny a odhodil ju dozadu, “ruku na srdce! Ste síce momentálne najvýkonnejší a najlepší, koho mi mohli dohodiť, ale až tam, kam ja potrebujem, vaše kontakty nesiahajú. Potrebovali by ste pol roka, aby ste nenápadne prenikli až k nemu, a ja toľko času nemám! Jednoducho musíme urobiť obaja kompromis. Vy sa spoľahnete na mňa v príprave a plánovaní a ja na vás vo finále. Okrem toho, ako som už povedal, z ničoho vás nechcem vysánkovať. Budete priebežne informovaný a konečný plán spolu preberieme do detailov... keď príde čas. Takže v podstate to bude všetko prebiehať podľa vás, lebo ja si pripomienky a rady odborníka vážim. V čom je teda, podľa vás, problém?”

Milan ho sledoval. Pôvodne si myslel, že má príčesok, ale keď si zašiel prstami do vlasov a razantne odhodil ofinu dozadu bolo mu jasné, že sú to jeho vlasy. Fakt ich mal nezvyklo husté a fakt mu pripomínal Michaela Yorka.

“V ničom.”

“Posledná vec... veľmi dôležitá, zapamätajte si ju. Po akcii pôjdete na pár mesiacov na dovolenku. Intenzívne vyšetrovanie vraždy trvá u nás asi mesiac, potom dva-tri zo zotrvačnosti a po pol roku už o ňu nikto nezavadí. Vzhľadom na jeho postavenie by sme mohli pár mesiacov aktívneho záujmu polície aj pridať, ale zo skúsenosti viem, že stačí tak na dva-tri

mesiace opustiť svetlá reflektorov a človek ostane v tieni na večné časy. Takže vás po akcii pozvem na príma plavbu loďou po Stredozemnom mori a v jednej nemenovanej krajine strávite pár pekných týždňov na pláži... pochopiteľne, na naše útraty. Keď zhodnotíme, že vzduch je čistý, môžete sa vrátiť a pokračovať v živnosti. Dohodnuté?"

Milan zvážnel.

"O tom nebola reč..." ruka mu vyletela ku krku a nahmatala zle zahojenú jazvu.

"Preto o tom hovorím teraz. V čom je problém?"

"Bežia mi kšefty, ja nemôžem na pol roka..."

"To je ďalšia vec, ktorú spolu musíme prebrať. Odteraz žiadne nové zákazky."

"Nemyslel som iba to..."

"Ostatné aktivity budete musieť prispôsobiť našej dohode."

"To pre mňa znamená stratu asi..."

"Platíme pobyt plus sto po návrate ako kompenzáciu."

"Tristo."

"Sto pade, ale iba preto, že viem, o čo prichádzate. Už som vám povedal, že sa vyznám. Viac nie."

Milan si to spočítal a stačilo. Dnes mal šťastie, fakt celkom slušný kšeft.

"Tak sto pade. Kedy začneme?"

Muž v sivom obleku si ešte raz prehrabal hustú ofinu, nenútene sa napil, poobzeral sa, či nevzbudili nežiaducu pozornosť, a ticho zašepkal.

"Ale veď už sme začali, jasné?"

Kapitola 6

15:00

Sedeli v aute a viezli sa. Spočiatku mlčky.

Šoféroval Bergmann. Plha sedel vedľa neho. Krauz a Chosé sa rozvalili na zadných sedadlách. Miesta mali dosť, tieto veľké audiny umožňovali zadným pasažierom žúrovať za jazdy aj s dvomi silikónovými blondínkami medzi nohami. Asi preto sa krajský riaditeľ polície tak bránil, aby ich dali kriminálke ako služobné autá. Riaditeľ tajnej služby nenamietal.

Bergmann šoféroval, ostatní mlčali.

Chosé sa zahľadel von oknom a premýšľal nad telefonátom, čo napochytro stihol vybaviť z kancelárie. Andrejka mu dala jasne najavo sklamanie nad jeho výhovorkou o súrnej práci a ani mu nedala možnosť vysvetliť vec dokonca. Tresla slúchadlom tak razantne, až mu jeho odskočilo od ucha. Tým sa skončilo trojmesačné tokanie a mohol začať odznova. V duchu asi bohoval-kristoval, a tak ho Krauz nechal jeho vlastným myšlienkam. Venoval sa svojim.

Erik Bergmann. Kedy toho chlapa vlastne stretol prvý raz? Už si ani nevedel spomenúť. Krauz bol od neho o dva, možno o tri roky mladší. Poznal ho ešte ako kriminalistu. Ale ani to nebol jeho služobný začiatok. Bergmann robil ešte pre starú eštébé a ako mnohí z nich sa aj on začiatkom deväťdesiatych rokov dostal na kriminálku. Na oddelení vrážd mali vtedy plno, a tak ho vzali na lúpeže.

Krauz si spomenul, ako Bergmanna krátko po nástupe vláčili po inšpekcii, lebo pri výsluchu zlomil sánku nejakému zmrdovi, čo pri krádeži kabelky zamával so starou babičkou tak nešetrne, že skončila v nemocnici so zlomenou nohou aj rukou, ale Bergmannovi sa nič nepreukázalo, vraj lupič spadol zo schodov, keď išiel na toaletu, a vec bola uzavretá.

Zhovadený lúpežník si zlomenú sánku určite zaslúžil, možno aj viac, ale Krauz takéto metódy neuznával. Vtedy bol iba obyčajný detektív a na jeho názor sa nikto nepýtal a Bergmannovi sa to jednoducho prepieklo. Bergmann sa iba usmieval.

Asi o pol roka sa prvý raz pohádali. Krauzovi prišli naraz dve stránky na vypočutie a pretože mu nemal kto pomôcť, jednu posadil na chodbu pred dvere kancelárie a druhú vypočúval. Trvalo to dlho, bolo už po pracovnom čase a chodba bola prázdna, a tak začul krik medzi treskotom klávesníc mechanického stroja celkom jasne. Stránka v Krauzovej kancelárii bol muž, stránka na chodbe mladá žena. Bergmann sa vrátil po celodennom urputnom vyšetrovaní v teréne a silou-mocou ťahal dievča do svojej kancelárie, že ju vypočuje. Krauz ho tresol o stenu, až v ňom zažblnkalo, a vykopal ho až po schody.

“Ty debi... l... hyk... toto si eťše... ešte os...reš...” vydýchol alkoholické výpary a vypotácal sa von.

Krauz sa vystrašenému dievčaťu ospravedlnil a poslal ju domov, lebo s chlapom to vyzeralo na dlhšiu debatu. Už mu na predvolanie nikdy neprišla a nakoniec to vybavil záznamom v spise, že o vyšetrovanej veci nič nevie.

Krauz počkal, čo bude na druhý deň, ale Bergmann sa usmieval ako slniečko na hnoji a tváril sa, že sa nič nestalo a že Krauz mal asi vidiny. Nikto sa nesťažoval, takže nebolo čo prešetrovať, a Krauz na to napokon aj zabudol. Škoda.

Potom Bergmann zmizol Krauzovi z očí. To bolo obdobie, keď sa v polovici deväťdesiatych rokov formovala nová tajná služba. ISI – Inštitút spravodajských informácií. Občas na ich adresu ľudia znalí veci používali aj skratku BSV. Banda schopná všetkého, alebo cestovka, a aj sa tak predviedli. Naverbovali kdekoho a na kriminálke sa aspoň

uvoľnili rieky. Nikto z ozajstných detektívov za odídencami nebanoval.

Krauza v tom čase zamestnávala prvá mafiánska vražda v Našom Meste, vražda bossa podsvetia, a pretože sa s Mirom poznali, Krauz ju chcel silou-mocou objasniť. Ani netušil, že popri tom zabŕdne do hovna, ktoré ho ostrieka a zasmradí na veľmi dlhý čas. Ani netušil, ako sú prepojené tajné služby s podsvetím a podsvetie s novou vládnou garnitúrou a že naháňať únoscov prezidentovho syna a vrahov Róberta z havarovaného a zhoreného auta nemá význam, lebo je to pod úroveň profesionálneho detektíva školeného na vraždy, a nie na zákulisné svinstvo skupinky mocných. Vždy, keď v tých časoch vyslovil slovo spravodlivosť, zožal iba výsmech.

Korunu všetkému nasadili amnestie arogantného vodcu. Už sa nesmelo vyšetrovať, ale v informovaných kruhoch sa napriek tomu rozprávalo. Vlastne, len vďaka amnestiám sa v informovaných kruhoch začalo rozprávať ešte viac, lebo aktéri si už boli beztrestnosťou istí a púšťali si hubu na špacír. Niektorí si postavili domy, iní začali podnikať, niektorí to rozhádzali na automatoch, veľa z nich iba tak lumpačilo ďalej v štátnej službe, ale našťastie, zopár z nich stále chľastalo v Krauzovom rajóne a Krauz sa všeličo podozvedal. Dvaja-traja vymenili poháriky za injekčné striekačky a informácií bolo o niečo viac. Kupovali od ľudí, ktorých mal Krauz pod palcom, a ani netušili, komu sa spovedajú a pred kým sa ponižujú a žobrú.

Bolo to dávno. Dnes už vedel, komu môže ďakovať za nepodarený výlet na zotavovňu v lone prírody, kde mu zlomili členok a kde mu skoro vytieklo oko a zdochol na krvácanie do mozgu. Nebyť Kamila, zmrda z podsvetia, v ktorom sa na poslednú chvíľu pohlo svedomie a pomohol mu, bol by už desať rokov v prášku. Vlastne… už dvanásť, ako ten čas letí…

Bergmann ho sledoval a čakal na svoju príležitosť. Krauz to ani netušil. Vôbec nevedel, že by malicherné pracovné prkotiny mohli v normálnom mozgu naštartovať agresívne reakcie tiahnuce sa roky a roky. Ale bolo to tak. V chorom mozgu mohli. Za Krauzovými problémami v tých časoch stál Bergmann a teraz sa iba usmieval a šúchal si dlane.

Zavraždili Buršlákovu sestru, umrdali a ubili ju na smrť a nakoniec jej do vagíny strčili drevený kolík, aby vykrvácala. Jej zbité telo našli pohodené v jarku pri ceste. Vo vagíne mala ešte triesky. Na pitve vyzerala ako jež naruby. Zorganizoval to Bergmann, aby prilial oleja do ohňa a aby sa vojna v podsvetí vyvíjala smerom, ktorým chcel on a tajná služba. Presnejšie vyšší záujem, pre ktorý už vtedy pracoval.

Buršlák sa naštval a zabíjal na počkanie. Odveta na seba nedala dlho čakať. Jedného z druhej strany barikády rozsekali na kúsky a poslali ho príbuzným v škatuli od televízora. Aby nevytekal cez papierový obal, dali ho do igelitového vreca. Bergmann sa iba usmieval a šúchal si dlane.

Aj Buršláka zabili, podsvetie oňho nemalo záujem, lebo to bol obyčajný debil, tak to spravili chlapci z tajnej služby sami. Reakcia nedala na seba dlho čakať a vraždy sa koncom deväťdesiatych rokov iba sypali. Zopár chalanov naštartovalo svoje autá a motory zarevali tak mocne, že ich zvesovali z okolitých stromov po kúskoch. Iných prekvapil odstreľovač alebo brokovnica. Pár bezvýznamných ani nenašli, ak nebolo treba zohyzdenou mŕtvolou demonštrovať silu a aroganciu moci, zahrabali ju niekde v lese. Bergmann sa iba usmieval a šúchal si dlane.

Potom sa začala aféra s čiernym kufríkom. Mali v ňom byť dôkazy o únose prezidentovho syna. Chlapci z tajnej služby dali zabiť Drakulu, Jugoša, čo bol do únosu priamo zapletený, ale ku kufríku sa nedostali, zabili ho skôr, než prehovoril. Jeden zlý úder do

spánkovej kosti a odkväcol. Použili aj šéfa vtedajšej kriminálky, ale nepomohli si. Doktor Ličiak zohral svoju špinavú úlohu a odišiel do dôchodku bez toho, aby sa niekedy dozvedel, akou bol bábkou a kto ťahal za šnúrky. Kufrík zmizol a desať rokov o ňom nikto nevedel. Až teraz nedávno...

A Bergmann sa iba usmieval a plnil rozkazy zhora a posúval ich dole. A šúchal si dlane, pochopiteľne.

Krauz v tých časoch behal od jednej mŕtvoly k druhej a vyšetroval vraždy o dušu spasenú a myslel si, že spravodlivosti musí byť učinené zadosť, lebo tak ho učili v škole. Všetky rozstrieľané, vybuchnuté, podrezané a zohyzdené mŕtvoly považoval za svoje a veľmi chcel zistiť, kto ich zabil. Ani netušil, odkiaľ vietor fúka a kto mu ich servíruje. Bergmann stál v úzadí a ťahal za šnúrky. A, samozrejme, usmieval sa a šúchal si dlane.

Prešlo pár rokov, začalo sa nové tisícročie a staré veci sa začali črtať trochu inak, dostali inú tvár v novom svetle. Šepkalo sa o iných súvislostiach, než si naivný Krauz vtedy myslel. Stretol nových ľudí, informovaných, a tí informovali jeho. Dozvedel sa aj o Bergmannovi a o jeho aktivitách a Krauz sa nestačil čudovať. Najprv neveril, lebo neveriť je prvým a základným pravidlom detektíva, a okrem toho, tomu, čo sa podozvedal, sa ani veriť nedalo, ale neskôr mu kamaráti ukázali aj dôkazy...

Ako môže taká sviňa ako Bergmann pracovať v štátnych službách? Krauz sa najprv čudoval, potom pozorne počúval a napokon pochopil. V celom stáde sa jeden kus stratí...

Chuť spraviť niečo pre spravodlivosť ho neopúšťala. Papierov už bolo popísaných dosť, len keby tie amnestie neboli... a spustila by sa lavína, z ktorej by vypadávala jedna vražda za druhou a jeden únos za druhým a jeden poslanec za druhým a jedna... a jedna

sú dve. Vlastne tri. Preto je svet spravodajských služieb taký jednoduchý.

Prišiel aj jednoduchý minister, ktorý sa jednoducho rozhodol zatočiť so všetkými bývalými konfidentmi štátnej bezpečnosti a povyhadzovať ich z tajnej služby a z polície. Asi aj on mal naivné predstavy o spravodlivosti, lebo...

Bergmann tu bol opäť. Vyplával z hlbín ako prehnité porisko utopenej sekery zo dna bahnitého jazera. Bol tu, šoféroval auto a usmieval sa. Ale Krauz dobre vedel, že každá sekera má dva konce a nech je na jednom akokoľvek prehnitá, ten druhý môže byť ostrý. Tvrdý, železný, ostrý a nebezpečný. Preto vedel, že sa musí mať na pozore.

Raz sa s Bergmannom stretli na záchode jedného nočného baru. Krauz tam chodil s Chosém často, takže z jeho strany to náhoda nebola. Bergmann sa tam zjavil z ničoho nič a tváril sa prekvapene a vraj, keď sme sa už tak náhodou zišli... zobral ho bokom a ponúkol mu spoluprácu. A slušné prachy.

Bergmann si pri odchode z toalety pritláčal na krvácajúci nos papierovú utierku a Krauza bolel vykĺbený palec dva týždne. To bolo pred tromi rokmi. Alebo štyrmi? Nevadí, nech pred piatimi, aj tak si bol Krauz istý, že už na neho zabudli a dajú mu pokoj. Mal svoje vraždy, kanceláriu, stôl, telefón, v ktorom to občas podozrivo praskalo, ale mal to svoje isté a žil si.

Lenže Bergmann tu bol opäť.

A to neveštilo nič dobré, lebo Bergmann bol sviňa.

“Kam, do riti, to vlastne ideme!?”

“Vydrž, Riško, všetko sa dozvieš,” odpovedal šofér a usmial sa.

“Slečna Klára Kusá, nech sa páči... vy ste posledná, ak sa nemýlim.”

“Nemýlite sa, pán docent, na chodbe už nie je nikto,” študentka sa pre istotu ešte raz pozrela na chodbu a s uspokojením kývla hlavou. Nebol tam naozaj nikto, a tak zavrela dvere na kabinete docenta a cudne zostala stáť.

“Posledná, asi aj najkrajšia, ale určite najparadoxnejšia študentka dnešného dňa a celého ročníka, slečna Kusá.”

“Áále... ďakujem, pán docent.”

“No vážne! Najparadoxnejšia! Nemusíte sa červenať, to s tou krásou neberte vážne, to ja iba tak, na uvoľnenie, teraz ste na skúške z teórie pružnosti a plasticity, a nie na miss stavebná fakulta, takže si sadnite, sem, nech sa páči, a preberieme si to. Vysvetlite mi jednu vec, slečna Kusá, na cvikách ste mali dve písomky nedostatočné, tri na štvorku a jednu za tri, čo...”

“Ale percentá...”

“Ja vám na vaše percentá zvysoka, s prepáčením, ja som stará škola a mňa zaujímajú vedomosti, a nie percentá! A dnešnú písomku máte za jedna a niet na nej čo opravovať, každá definícia je presne ako zo skrípt, každá odvodená rovnica je presne ako zo skrípt, každý vzorec...” docent na ňu podozrievavo zagánil, “kde ste sedeli na písomnej skúške?”

“Pán docent...”

“Asistent to asi zase odflákol, však?”

“Nijéé!”

“Tak v tom prípade ste nabúchaná vedomosťami, nie? Tak si to preveríme. Prosím, sadnite si sem, vedľa mňa,” počkal, kým obehla stôl a prisunula si stoličku, “nech na vás vidím, vezmite si ceruzku a papier,” ukázal jej prstom, ktorú z pripravených ceruziek a

papierov má na mysli, a pokračoval, “a sledujte. Tu vo vašej písomke čítam, že ste mali otázku určenie premiestnení zo zložiek tenzora deformácie. Chcel som od vás základné rovnice kompatibility. Teoreticky celkom správne píšete, že rovnice kompatibility udávajú, v akých vzájomných vzťahoch musia byť zložky tenzora deformácie, ak má byť pretvorenie celého telesa spojité. Odvodzujete ich z geometrických rovníc vylúčením troch nezávislých parametrov ú, vé a dvojité vé. Zatiaľ správne. Potom derivujete prvé dve rovnice takto: delta na druhú, lomeno delta ypsilon na druhú krát eta x sa rovná delta na druhú lomeno delta ypsilon na druhú krát v zátvorke delta ú lomeno delta iks. V poriadku, to isté derivujete v rovine iks. Ja sa pýtam: kruhovou zámenou indexov dostávame dve ďalšie rovnice, prosím napíšte mi ich,” a hodil sa na operadlo ako budúci víťaz a ruky si založil za hlavu.

Klára Kusá sa iba usmiala.

“Áále... pán docent...”

“Myslel som si to. A čo takto určenie premiestnení zo zložiek tenzora deformácie, slečna? Aspoň ako by sa dali vyjadriť v maticovom zápise.”

Klára vzala ceruzku a namiesto toho, aby jej hrot oprela o papier a presvedčila docenta o svojich rozsiahlych vedomostiach z teórie pružnosti a plasticity, si jej gumený koniec strčila do úst. Našpúlila pery a ceruzku párkrát povytiahla a zasunula dnu. Nevinne pri tom zažmurkala.

“Pán docent, je dosť možné, že tenzory deformácie mi príliš nejdú, ale jednu vec mi vaše prednášky predsa len dali. Z teórie pružnosti som si zapamätala jedno, že niektoré telesá sú pružné, niektoré ešte pružnejšie a niektoré sa napružiť dajú, stačí iba vedieť, ako na to.”

Vstala, podišla k docentovi rozvalenému na stoličke s rukami za hlavou a skôr, než stihol postrehnúť jej zámer, si obkročmo sadla.

“Na chodbe už nie je ani noha,” vysvetlila prekvapenému docentovi.

Bol to mladý docent, žiadna plešina, žiadne bruško. A Klára vedela od jednej spolužiačky, že ženu má na rizikovom tehotenstve a asi už dlho nepružil. Spolužiačka jej poradila veľmi dobre.

Docent si sadol pohodlnejšie a dlane mu padli na jej vydutú blúzku. Svojrázna interpretácia teórie pružnosti študentky Kusej sa mu zdala síce zvláštna, ale nie nepochopiteľná. Jeho interpretácia bola nepochopiteľná skoro všetkým, to jasne videl na prednáškach a presvedčil sa o tom na cvičeniach a aj na skúškach. Teraz išlo iba o to, kto bude tvrdohlavejší a čia teória vyhrá.

Docent nebol tvrdohlavý, v podstate to bol prispôsobivý typ.

Keď skončili, zapol sa a Klára vypľula do papierovej servítky a poutierala si ústa.

“Dajte mi index, slečna...”

Keď odchádzala, ešte ju pri dverách zastavil.

“Dovoľujem si vás, slečna Kusá, upozorniť na jeden nenápadný, ale dosť významný fakt, a síce, že v komisii na štátniciach sedia občas aj ženy...”

Klára sa na chvíľu zamyslela a s rukou na kľučke sa na docenta milo usmiala. Vyplazila jazyk a zašibrinkovala ním hore-dolu ako jašterička.

“No a...?”

Kapitola 8

“Ako to dopadlo, miláčik?”

“Za dva, mami, asi som na ústnej skúške niečo spackala, lebo písomku som mala za jedna. Ale v pohode, na červený aj tak nejdem, takže za dva bohato stačí.”

“Debilný profák! Mohol ti dať ešte nejaké doplňujúce otázky...”

“Doplnil, maminka, doplnil... myslím, že doplňujúcich bolo dosť, ale hovorím ti, za dva mi stačí, viac som ani nechcela, úplne mi stačilo...”

“Výborne, Klárka moja, som na teba taká pyšná! Keby otec žil, ten by bol rád! Naozaj veľmi túžil po tom, aby si pokračovala v stavbárskej tradícii našej rodiny. Už ťa vidím na promóciách s veľkým diplomom a...”

“Dobre, dóóbre, mami, idem sa opláchnuť, ešte niečo hodím do žalúdka a padám.”

Klára debatovala s matkou z chodby, vyzúvala sa, poskakovala na jednej nohe v snahe stiahnuť si z druhej čižmu a zavesiť kabát na pretrhnuté pútko.

Mama nemohla vyjsť z kuchyne, lebo by sa jej pripálili palacinky.

“Čo dnes máme?”

Klára vpadla do kuchyne a odzadu prekvapila mamu dlhým bozkom na líce.

“Palacinky s miláčikom a kakao.”

“Príma! Dám si štyri a letím...”

“Klárka, a nezaťažujú ťa v tej firme príliš? Aj tak sa mi to akosi nezdá, cez deň si v škole a po nociach drieš v... v... kde to vlastne robíš tie nočné?”

“Mami! Už sme to preberali aspoň tisíckrát, tak načo znova začínaš? Okrem toho,” Klára vstala a s plnými ústami odbehla do chodby. Prehrabala kabelku a vrátila sa so stovkou v ruke, “tu je za tento týždeň. No povedz, nezídu sa?”

Mamka zhrabla bankovku a zastrčila ju pod šálku do kuchynskej linky. A bolo po debate. Klára si už dávno všimla, že akékoľvek narážky na jej nočnú brigádu sa začínali a končili pri pár bankovkách, ktoré ich rodinný rozpočet naozaj potreboval. Od otcovej smrti žili iba z platu predavačky a sirotského, a tak priložiť dve-tri bankovky týždenne znamenalo iba obohatiť jedálny lístok o pár kurčiat a flák hovädziny navyše a raz za pol roka aj nejaké nové rifle či sukňu.

"Tak ja už letím."

Mama iba ustarostene krútila hlavou. Musela to byť ťažká skúška, prišla vyhladovaná ako vlk. Zlopla štyri palacinky, a tak jej ďalšie štyri zabalila do alobalu a vložila do igelitky.

"Zídu sa ti... po polnoci..."

V chodbe sa stihli ešte vybozkávať a už letela po schodoch dolu. Mamka ako každý večer zašla ku kuchynskému oknu a kývala jej celý čas, čo čakala na autobus. Zastávku mali rovno pod oknami a ona vytrvalo čakala, kým dcéra nastúpi a zamáva jej cez zadné okno.

"Chúďatko, toľko roboty, ale šikovná je, baba jedna! No, nech sa jej len darí," šomrala si matka a upratovala zo stola zašpinené riady.

Klára sa autobusom neviezla ďaleko. Ako vždy, iba jednu zastávku. Potom vystúpila a zahla do bočnej uličky. Z kabelky vybrala diaľkový ovládač a stlačila ho. Krvavo červená audina TT jej odzdravila a blikla v ústrety, akože je pripravená a môžeme ísť. Klára nasadla a vyrazila do centra mesta.

"Klára, boha! Kde si!? Jebe ti!? Už volali dvakrát!"

"Nech si vyhonia, debili..."

Muž v perfektne strihnutom obleku a s kravatou fixovanou zlatou ihlicou iba vyvrátil oči a zaťal päsť. Zaťal ju zbytočne, dnes jej nemohol nič, lebo mala rito za rovných tisícpäťsto a poškodený tovar by okamžite odmietli. Sami si ho poškodiť mohli, ale s vedomím, že

to kruto zaplatia, ale mohli, a aj to občas robili. No poškodený tovar by určite neprevzali, preto iba bezmocne vzdychol a pleskol ju po zadku.

“Bleskovo nech si prezlečená!”

Firma Lukexpo zaberala všetky tri byty na prvom poschodí starého nájomného domu v historickom centre mesta. Staré boli iba múry, vnútro bolo viac ako exkluzívne. Žiadne z dievčat sa nikdy nedozvedelo, či skratka Lukexpo znamená lukratívna expedícia, alebo to bolo odvodené z anglického pozri, aký tovar expedujeme, alebo skratka ľúbim ťa, ty keket exponenciálny... jednoducho sa o názov nestarali. Firma im zabezpečila robotu, ony si ju urobili a keď sa šábli, všetci boli spokojní.

Klára zaliezla do izby a dvere nechala pootvorené.

“Roland, kde to je a kedy?”

“Pred pol hodinou vo Fialkovom údolí. Tá modrá vilka s krytým bazénom v dome.”

“Tam som ešte nebola...”

“Nie? Aha, to bolo rito pre Lili, minule, už si spomínam. Tak dnes chcú teba, vraj pošlite určite Ráchel. Počúvaj! To čo ťa napadlo s tou Ráchel? Ja viem, žiadna z vás nemá vlastné meno, ale prečo ausgerechnet Ráchel? Nič debilnejšie som ešte nepočul. Pripadá mi to, akoby si mala každú chvíľu explodovať a rachnúť!”

“Nekecaj a radšej mi povedz, o čo ide!” kričala Klára cez pootvorené dvere.

Roland podišiel bližšie a špicou topánky drgol do dverí. To, čo videl, mu úplne stačilo, a tak sa iba slastne oprel o zárubňu a chvíľu ju pozoroval.

Klára stála iba v nohavičkách pred obrovským zrkadlom a rýchlo sa líčila. Už nebola brunetka, ale blondínka. Dlhé biele vlasy jej padali až na lopatky. Práve končila s mejkapom, strhla si civilné nohavičky a vtedy ho zbadala v zrkadle. Bez rozpakov sa otočila.

“Môže byť?”

Jazykom si prečistil horné zuby a uznanlivo prikývol. Sledoval ju zasneným pohľadom. Klára si obliekla červené tangáče, červenú minipodprsenku a pokračovala čiernymi silonkami s kosoštvorcovými očkami.

“Tak bude to?”

Roland precitol a pokračoval.

“Štyria chlapi, chcú dve, pôjde s tebou aj Rita...”

“Prečo?”

“Lebo aj ju si pýtali! Povedal mi jasne, pošli Ritu a Ráchel, asi vás niektorý z nich už pozná. Pošlem s vami dvoch, pre istotu, pôjde Kuly, ale aj Vasja. Skontrolujú terén, zinkasujú a budú vás zabezpečovať vonku ako vždy. Objednali si vás do rána, ale ako ich poznám, o druhej-tretej zhasnú, ale utiecť nemôžete, až keď zadrichmú. Bude tam koks a whisky, nevydržia dlhšie než do tretej, počítam.”

“Čo si objednali?”

“Kompletky, aj orálku, aj análku...”

“Prasatá... ale zacvakajú!”

“To nechaj na Vasju. Vy sa iba snažte robiť dobré meno firme.”

Už bola oblečená. Čierna mini-minisukňa a červená blúzka. Zvrtla sa na opätku vysokých lakovaných čižiem a dala mu letmý bozk na ústa.

“A už sa niekto niekedy sťažoval?”

Iba si vzdychol.

“Šak to, že néé...”

“Áále, no táák, miláčik, ty žiarliš! Dnes je štvrtok, zajtra sa vyspinkám a v sobotu ideme do tej Viedne, pamätáš!? Sľúbil si mi originál ruského sobola! A ja sa ti za ten kožuštek patrične revanšujem. Pochopiteľne, v prvotriednom viedenskom hotelíku. Sobota bude iba tvoj deň, neboj!”

“Uhm. Viem. Ozaj! Keď je reč o Viedni, volal Wolfgang.”

Evidentne jej pokazil dobrú náladu. Odsotila ho a nenávistne prižmúrila oči.

“Dúfam, že si ho poslal...”

“Klára! Prečo si taká tvrdohlavá!? Zvýšil ponuku. Dá päť litrov!”

“Už aj ty si na hlavičku, alebo čo? Ja nemôžem na dva týždne zmiznúť z obehu! Čo poviem v škole a čo poviem doma!?”

“Ale ponúka päť litrov! Euráče, nie koruny!”

“Samo, že euráče! O čom to hovoríš!? Za päť litrov v korunách by som ho ani neopľula!”

“Päť litrov! Za dva týždne na Mallorke. V jeho apartmáne! Mala by si sa ako princezná. A okrem toho, jeho ponuka na sobáš stále trvá...”

“Neser ma aj ty! Sedemdesiatročný dedo tromi nohami v hrobe a...”

“Ízi many, dedila by si možno už na budúci rok...”

“... hodinu ho nafukujem, kým sa mu postaví, smrdí ako tchor a cucfleky mi robí tak, že si vyberie protézu a štípe ma ňou, fakt perfektná partia!”

“Ale tie prachy!”

Vzdychla si a zvesila ramená.

“Kde je tá Rita?”

Tým považovala debatu na tému Wolfgang za uzavretú.

Nedovolil jej prejsť cez dvere a opierajúc sa o zárubňu si ju privinul k sebe. Pobozkali sa. Dlho a vášnivo. Odlepili sa hlasným mľasknutím. Chvíľu ju pozoroval, potom jej rozhrnul blúzku a chcel jej pobozkať dekolt, ale pohľad mu padol na kľúčnu kosť. Kúsok pod ňou bola kruhová jazva, veľká ako korunová minca. Pobozkal ju a pofúkal.

“Prečo sa tak dlho hojí? Chúďatko moje...”

“Lebo je od cigary, zabudol si? Tvoji arabskí priatelia. Nepijú, len fajčia. Ale zato všetko.”

“Ten doktor je chuj!”

“Ten doktor mi sľúbil, že ma dohodí na plastiku, síce nezmizne úplne, ale zmenšia ju na tenkú čiarku. Nie je chuj, miluje ma!”

“Zabijem ho.”

“Netreba, jeho žena už niečo tuší…”

“Tak jej aspoň dodám kvalitné náboje…”

Mužovi zazvonil mobil, a tak ju pustil.

“Firma Lukexpo, prosím. Áá, pán poslanec, pardon, ja viem, do telefónu nemenovať… iste, aj vám pekný večer, čím môžeme poslúžiť? V piatok na budúci týždeň, dve… Ráchel a jednu podľa nášho výberu, dobre, takže môže byť Lili? Môže… o ktorej? Kde? Budú tam! Iste, to je samozrejmé, naša firma poskytuje iba prvotriedny tovar, to mi nemusíte pripomínať. K službám, pán posl… ehm, pane! Dopočutia!”

Klára už bola pri dverách.

“Počkaj! Na…” zašiel k stolíku a zo zásuvky vybral hrsť prezervatívov.

“Načo mi to furt dávaš? Tí debili mi naládujú podprsenku stovkami, len aby som im to nenaťahovala, vieš to dobre!”

“Aj tak! Na! Pravidlá sú pravidlá.”

Kapitola 9

Sedeli vzadu v aute a viezli sa. Spočiatku mlčky.

“Ty, Rita, vraj si objednali kompletky, aj análku, svine chlpaté, zase nám prerovnajú hemáče, vieš o tom?”

“Viem. A nehovor mi Rita, keď sme samy.”

“Prepáč, Ivona, to mi iba tak ušlo. Keď vieš, o čo ide, tak prečo berieš takéto kšefty? Sa ti čudujem…”

“Už som v poriadku…”

“Nie si! Minule si skuvíňala, akoby ťa napichávali na kôl.”

“Veď ma aj. Videla si mu ho?”

“Videla, ale dnes to tiež nevyzerá o nič lepšie, o čo budú menšie, o to ich bude viac, máš to jedno.”

“Neva, hovorím ti, že už som v poriadku. Operácia sa podarila, riť mám zošitú a zahojenú a…”

“Potrebuješ prachy.”

“Samo, ty nie?”

“Aj ja, ale nie za každú cenu…”

“Predstav si to! Aká múdra! A čo tá rana nad ceckom? Už nebolí? To bola aká cena?”

Klára smutne pokývala hlavou a tvárila sa, že uštipačný Ión v Ivoninom hlase ani nepostrehla. Podvedome si pošúchala kľúčnu kosť.

“Máš pravdu. Občas nemáme na výber. A prachy potrebuje každá, ale jedno ti poviem. Občas mám toho plné zuby!”

“Ja tiež, stačí vypľuť a vypláchnuť vlažnou vodou.”

“Prestaň, prosím ťa, Ivona, vieš, ako to myslím! Niekedy sú ako besní, hovädá. Najhorší sú Arabi. Skoro ma vtedy zabili. Našťastie sa to skončilo pri jednej cigare a prišiel Vasja.”

“A negri,” zaspomínala Ivona. “Strčil mi do zadku celú fľašu od šampusu. Traja ma držali. Skoro som vykrvácala.”

“Tak sa ti fakt čudujem. Ak by si požiadala, Roland by ti na čas našiel slušnejšie akcie.”

“Za polovičnú gázu, ďakujem!”

“Naozaj tak potrebuješ prachy? Ten debil sa ešte stále neozval?”

“Neozval. Klára, fakt teraz potrebujem každú korunu. Nevieš si predstaviť, čo je to za peklo v tejto drahote, sama vychovávať dieťa, a ja mám dvojičky! Dvojnásobná hrôza! Mamka je už na nervy, otec ani domov nechodí a ten debil sa zdekoval domov niekam až na juh Talianska a nedal o sebe vedieť už vyše roka. Ani o nás nezavadí, prachy som od neho nevidela, ani nepamätám.”

“Chúďa...”

“Ty buď rada, že si slobodná a bez deciek. Študuj a trtkaj o dušu spasenú a užívaj si voľnosti, ty koza! Keď raz prídu deti, si hotová, to ti hovorím! Ser na deti, slobodne dýchaj a nebuď blbá ako ja. Never tým hajzlom. Keď sľubujú prachy, jachty, domy s bazénmi a posledné modely bavorských, tak len aby sa ti dostali až k hlasivkám, odspodu, a keď sú tam, môžeš sa starať, ale sama. Tak to chodí! Never tým chlpatým smradľavým prasatám, nikdy!”

“Budem si to pamätať.”

“To je málo! Musíš sa podľa toho aj správať. Vydoj ich, ako môžeš, najprv peňaženky, potom vajcia a potom znova peňaženky. Rob si s nimi, čo len chceš, lebo presne to chcú, ale never im! Nikdy! Nedaj sa zblbnúť!”

Študentka Klára Kusá rozvážne prikývla. Niektoré prednášky jej išli do hlavy samy od seba a vedela pochopiť ich význam úplne automaticky. Niektoré, ako napríklad zo stavebnej mechaniky, sa jej zdali absolútne nepochopiteľné.

Ivona bola od nej staršia o viac ako desať rokov. V ich brandži katastrofálny vek, lebo tie chlpaté prasatá chceli čím ďalej tým mladšie mäso, no keď sa Ivona

zmenila na Ritu, bola na nepoznanie. Roky vykompenzovala temperamentom a fakt, že dokázala zaťať zuby a vydržať všetko, čo sa od nej žiadalo, spôsobil, že si ju zákazníci žiadali z akcie na akciu a čoraz viac a viac. Rita bola jednoducho stále v kurze. Pôrod na nej nezanechal žiadne stopy, tvrdo drela brušáky s nohami zaseknutými pod posteľou a jedla menej než yorkshirský teriér. Preto jej dvojičky odkojila skle –

54

nená fľaša s cumľom a boli v jednom kuse chorľavé a dengľavé.

“Budem si to pamätať a aj sa podľa toho zariadim, neboj a díky,” šomrala zamyslene Klára.

Ivona jej na to súhlasne prikývla, chvíľu ju pozorovala a potom ju naozaj prekvapila. Nahla sa k nej, vzala jej dlaň do svojej a nežne ju pohladila.

“Čo si...” Klára trhla rukou a nechápavo pokrútila hlavou. Ivonin prejav nežnosti ju zaskočil a vyviedol z miery. Až také dôverné kamošky zas neboli, hoci občas si dávali aj jazýčkové...

“Prepáč.”

“Nie! Ty prepáč, Ivona, ja len... si fajn baba, vieš to?”

“Keď myslíš. Kašlime už na to! Poďme trochu pracovať. Máš niečo?”

Klára s úsmevom pokrútila hlavou a ledabolo hodila rukou.

“Netreba! Roland povedal, že tam budú tony koksu.”

“Myslela som vazelínu, nie prach!”

“Aha, počkaj,” otvorila kabelku a zalovila. Vybrala krabičku lubrikačného gélu, “mám, ale iba jednu.”

Ivona tiež zalovila v kabelke a vybrala dve.

“Aj ja mám, tak môžeme ísť na to. Nech nám to dnes odsýpa.”

“Odstrieka,” opravila ju Klára a obe sa rozosmiali.

Kapitola 10

“Čau Kamil, to som ja.”
“Ahoj, Milan, čo je?”
“Níič, iba tak. Kde si?”
“Čo ťa po tom?”
“Níič... iba táák, si nervózny? Čo je!? Serieš bobky a ani nevieš, o čo ide!”
“Tak čo chceš?”
“Stretnúť sa.”
Nastala pauza. Kamil zvažoval ako ďalej.
“Polož, zavolám...”
Kamil zaklapol mobil. Kývol na čašníčku.
“Máte v bare pevnú linku?”
“Máme, ale majiteľ povedal...”
“Pokiaľ viem, tak ešte stále je tu majiteľ Maťo!”
“Nóó...”
“Ak mu poviem, že si mi nechcela dovoliť telefonovať, tak...”
“Tam vzadu na barovom pulte pri kávovare,” ukázala čašníčka rukou a radšej odišla obsluhovať k vedľajšiemu stolu. Kto sa v tom má vyznať? Majiteľ má toľko známych, že z jeho pokynov a zákazov sa dá splniť sotva polovica. Každú chvíľu niekto niečo chce, a vždy niečo extra. Vyslovene jej zakázali, aby hostia telefonovali z telefónu v bare, ale každú chvíľu sa jej niekto vyhrážal svojimi známosťami s majiteľom. Tak kto sa v tom má vyznať?
Kamil zašiel k baru a vyťukal číslo z mobilu.
“On ti nepovedal, že mňa už nemáš kontaktovať?”
“Prečo voláš z pevnej, odpočúvajú ťa?”
“Nie. Neviem. Pre istotu.”
“Na paranoju už majú lieky.”
“A debili, čo to podcenia, to odsedia.”
“Tiež pravda. Takže ak je to už teraz čisté, mohli by sme stretnúť.”

“Neodpovedal si mi.”

“Povedal mi to, ale ide o extra objednávku.”

“Pamätáš sa, kde sme sa naposledy stretli?”

“Pamätám.”

“Na konci ulice je bar s podobným názvom ako kaktus.”

“Viem, poznám.”

“Za hoďku,” a položil.

Milan Burda prišiel presne. Kamil tam nebol. Pohľadom skontroloval bar a sadol si do rohu. Objednal si vodku, cigarety a pohodlne sa oprel o stenu. Stihol si iba odpiť a zapáliť prvú. A pohladkať sa po hlave. K jazve na krku sa nedostal.

Kamil vyšiel spoza pultu z privátnych priestorov, kde je zákazníkom vstup zakázaný. Milana to neprekvapilo, Kamil mal pod palcom polovicu barov v Našom meste. Za ním vyšli dve gorily a sadli si k vedľajšiemu stolu.

“Čau,” pozdravil Kamil, podal mu ruku a prisadol si.

“Trochu ďalej,” odzdravil Milan a hodil pohľad na gorily.

Kamil zaváhal, ale napokon im kývol. Presunuli sa za barový pult a nastokli sa na stoličky. Jeden tak nešikovne, že mu spoza pása vytŕčala pištoľ, a druhý ešte nešikovnejšie. Spod pazuchy mu ovísal škorpión. Nikomu v bare to nevadilo. Väčšina z osadenstva mala podobnú výbavu a niektorí aj lepšiu. Bolo už pol druhej a bežné policajné akcie sa robili do polnoci. Každú mimoriadnu mali vopred hlásenú, takže mohli sedieť rozgajdaní s ovísajúcimi železami a nemuseli sa pretvarovať, že v nočnom meste je všetko v poriadku a že sú tu iba samí slušní zákazníci.

“Nepovedal ti výslovne, že ma nemáš kontaktovať? Porušuješ staré zaužívané pravidlá,” začal Kamil.

“Povedal. Neporušujem. On zadáva robotu, ja ju robím, o svoju bezpečnosť sa starám sám a tiež viem

zhodnotiť mieru rizika. Tu nie je žiadne. Volal som ti z mobilu, čo mám odvčera, a je anonymný a cestou sem som sa kontroloval. Nesledoval ma nikto, to mi dúfam veríš?"

"Verím," pripustil neochotne Kamil, "kto by teba dokázal nepozorovane sledovať? To by som chcel vidieť."

"Tak vidíš! Nešomri a pomôž!"

"O čo ide?"

"Potrebujem devinu s tlmičom, hákačko a nepriestrelnú vestu aspoň na tisíc dvesto kilojoulov."

"Nahovno!? Načo taká sila, ty čakáš snajpera?"

"Nie, ale pre istotu."

"Veď technické vybavenie zoženie on, a zadarmo!"

"Ich veci sú ich veci a ja mám rád svoje."

"Niečo..." Kamil zaváhal, "ťa žerie? Niečo nie je v poriadku?"

"Všetko je v poriadku. Okrem toho som sa ti chcel poďakovať za dohodenie perfektného džobu. Máš u mňa kilo, ak mi to zoženieš a všetko dobre dopadne, ako prejav mojej vďaky."

"Kilo! Aký Santa so štedrou nádielkou?"

"Ale chcem svoje vybavenie!"

"Sedí."

"A nikto o tom nemusí vedieť."

"Si drbnutý?"

"... ani on."

"Samo!"

"Kedy?"

"Kedy chceš, ale nič si mi k tomu nepovedal. Akú devinu?"

"Kov, radšej ťažší, žiadny plast, nie Makarov, radšej Luger."

"Mám nové ká stovky, nemusíš použiť Luger, mám Lapua s trhavými projektilmi a perfektné tlmiče pod pazuchu. Krátke, ale hrubšie."

"Tlmič vyhovuje. Lapua aké, poloplášť, alebo holé?"

“Aj, aj.”

“Krabičku z každého.”

“Dohodnutí.”

Milan dopil, pošúchal si krk, odmietol ďalší pohár vodky a bez platenia odišiel. Keď bol s Kamilom, nemusel platiť. Nikto, kto sedel s Kamilom a odchádzal po vlastných, nemusel platiť.

Milan Burda sa previezol po meste, a keď ho nikto nesledoval ani v pešej zóne a ani dvesto metrov v protismere, zamieril domov. Vlastne, na podnájom. Domov nemal. Domov je niečo inšie. Takíto ľudia domov nemávajú.

S úsmevom si obzrel kontajner na papier, ale žiadny snehuliak na ňom namaľovaný nebol, a pretože žiadneho zatiaľ ani nečakal, iba hodil plecom a vošiel do vchodu.

Pri výťahu počkal, kým zhaslo svetlo, a vrátil sa ku vchodu. V tme znehybnel a sledoval ulicu. Počkal, kým prešlo šesť náhodných áut a traja chodci, a až potom sa vrátil k výťahu a privolal ho. Keď bol v pohybe, vybehol po schodoch na druhé poschodie a pri svetle baterky skontroloval sušienku pod rohožkou. Bola celá. Opatrne ju prikryl a zasvietil na spodný okraj zárubne. Vlas bol zaseknutý aj v pľuvanci na zárubní, aj na dverách. Nikto ich počas jeho výletu neotvoril. Urobil to sám a rýchlo zavrel. Na kľučku položil prázdnu plechovicu od piva a potme prešiel k oknám. Žalúzie boli sklopené, tak iba zatiahol závesy. Až teraz zapálil malú lampičku nad gaučom a vyzliekol sa. Hrubú koženú bundu zavesil do vnútorného šatníka hneď vedľa bielej vesty proti bodnutiu a malokalibrovým strelným zbraniam a vedľa čiernej, na väčšie kalibre až do ráže deväť milimetrov. Kúsok vedľa visela oceľovosivá s golierom, odolná aj proti brokovnici a granátom. V rohu šatníka mal z každej farby ešte po dve a aj s keramickými platňami odolnými voči strelám z pušky. Z puzdra za pásom

vytiahol čiernu pištoľ a vložil ju do škatule od topánok ku trom ďalším.

Nalial si, pustil televízor, zapálil si cigaretu, sadol si na sedačku a bosou nohou skontroloval, či je revolver stále prilepený na spodnú stranu konferenčného stolíka. Bol. Rozpažil ruky po sedačke a zaklonil hlavu, aby ho dym neštípal v očiach. Usmial sa.

Kamila nepotreboval na doplnenie výzbroje. Mal svoju, a ak by niečo chýbalo, mal svoje zdroje a oveľa lepšie, než bol Kamil.

Kamila potreboval, aby rozšíril, že zháňa svoju výstroj.

Milan po stretnutí s Michaelom Yorkom celú noc presedel v obývačke a premýšľal. Pil, fajčil a premýšľal. Sám seba uistil, že spravil dobre, keď hral debilka. Aj to s tými cigaretami bola dobrá finta. Nech si myslia, že je trto a že sú nad ním a majú ho pod kontrolou. Nie je nič lepšie, než keď ho nepriateľ podceňuje. A môže aj dočasný spojenec či zamestnávateľ, lebo z dočasného spojenca sa môže nepriateľ vykľuť veľmi rýchlo a veľmi nenápadne. Pochopil, že sa zaplietol do hazardnej hry s vysokými figúrkami. Hral kráľ, strelec a veža. Pre pešiakov na tejto šachovnici miesto nebolo. O dámu nešlo, tá bola z obliga. Aby nevyznel ako kôň, musel sa činiť. Rozohral riskantnú partiu s profesionálmi, a keď sa dozvedel meno budúceho nebožtíka, pochopil, že ide do tuhého. Aby on sám tak neskončil, nesmel slepo plniť rozkazy, ale naopak, starostlivo sledovať vežu, odkiaľ prichádzali. Kráľa zatiaľ ohroziť nechcel, nezavadzal. Jemu osobne stačila funkcia strelca, ale šatku, ktorú mu nenápadne motali okolo očí, bol ochotný tolerovať iba dovtedy, kým budú dva ťahy pred matom. Potom si ju strhne a...

Milan Burda bol profesionálny vrah a hra bola jeho životom. Pevnými nohami na šachovnici zatiaľ stál len vďaka tomu, že vedel predvídať súperove ťahy. Muž v

sivom obleku s ofinou herca o tom buď nevedel, a v tom prípade jeho chyba, alebo vedel, a perfektne to na neho zahral. Milan musel rátať s oboma eventualitami. Tretia možnosť neexistovala.

Jedna a jedna sú tri. Preto je svet taký jednoduchý.

Kapitola 11

Sedeli vzadu v aute a viezli sa. Spočiatku mlčky.

Potom si vymenili skúsenosti, skontrolovali výbavu a Kuly zastavil vo Fialkovom údolí pred modrým domom s veľkým krytým bazénom. Z vnútorného vrecka saka vytiahol notes. Nalistoval správnu stránku, číslo porovnal s číslom na kamennom múre a kývol Vasjovi.

"Sme tu."

"Charašo."

Vysoký muž s hranatou tvárou a so strniskom nielen na brade, ale na celej hlave, mu kývol späť a svižne sa otočil dozadu na dámy.

"Ničevo nebojtes, dévušky, dneska nikakije problémy nebúdut. Damašnevo pána znájem, už sme što to spolu délali, takže vsjo búdet v pariadke."

Rita si s obavami obzerala vysoký dom a mohutný kamenný múr.

"Len aby. Takéto kamenné pevnosti nemám rada, za múrmi sa môže stať kadečo."

"Nerob paniku, Rita!" zahriakol ju Kuly. "Fakt sme tu už robili jednu párty a všetko išlo hladko. Mobily máte, ak vám začne niečo vibrovať a pípať v kabelke, tak to nie je robertko, ale my, a znamená to, že sme tu, kde stojíme teraz a kontrolujeme situáciu. Akonáhle sa niektorá z vás na chvíľu uvoľní, stačí nás prezvoniť, že je všetko ok, a ideme ďalej."

"Takže tu nebudete celý čas?"

"Nie, načo? Tu naozaj o nič nejde. Budú tam štyria nímandi, jeden sa tuším lúči so slobodou a chalani mu chcú spríjemniť posledné chvíle. Žiadni Arabi ani nič podobné, nič zvláštne sa diať nebude. Poriadne im preblafnite perá a o chvíľu drichmú. Nalejú sa whiskou, stiahnu pár lajničiek prášku a idú do hajan. Potom sa ozvite, prídeme po vás."

“Do riti...”

“Rita! Mám zavolať Rolandovi, že si si to na poslednú chvíľu rozmyslela?”

“Nie, ty! Ale ak by prihároalo, použijeme Rohypnol, jasné?”

Kuly bezmocne vzhliadol, obočie mu nadskočilo a vzdychol si. Siahol do vnútorného vrecka na saku a vybral dve malé igelitové vrecúška. V každom bolo trochu bieleho prášku.

“Tak potom radšej toto,” a podal ich dievčatám. “Je to oveľa účinnejšie a nebolí po tom hlava, ale bacha, jeden stačí pre dvoch, nie aby ste to prehnali a niekomu tam jebne srdce!”

Dievčatá hodili vrecúška do kabeliek, akoby to bola úplne samozrejmá súčasť ich výbavy, a veľavravne sa na seba usmiali.

“V poriadku,” súhlasila spokojná Rita, “nebojte, nádejnému mladoženáčovi urobím takú fajku, že odloží sobáš na neurčito a pozve ma na tri týždne do Paríža!”

“Tam ja uže byl! Tam by on tebja nepozval. S tím nepočítaj. Derevo v les vaziť,” Vasja iba mávol rukou a ticho sa rehotal na vlastnom vtipe.

Kuly namáhavo vystúpil, zabohoval, lebo ho pichlo v krížoch, a svoju vyše metrákovú územčistú kostru prinútil prejsť k zvončeku v kamennom múre. Zazvonil a čakal. Čakal, a keď sa mu už zdalo pridlho, hánkami poklepal po reproduktore, z ktorého očakával nejakú odozvu. Nič neprichádzalo, a tak zazvonil razantnejšie a dlhšie, potom vzhliadol a do kamery vystrúhal nechápavý ksicht.

Namiesto reproduktora ožili masívne celodrevené dvere. Vyšiel muž v rifliach a kvietkovanej košeli rozopnutej až po pupok a na ospravedlnenie roztiahol ruky. Jednu rýchlo podal Kulymu a druhou ho poklepal po pleci.

Dievčatá v aute si ho pozorne premeriavali. Štyridsiatnik, viac nemohol mať. Mierne bruško.

“Doboha,” vzdychla si Rita. “Takíto sú najhorší, vydržia ako kone a neožerú sa tak rýchlo ako dvaciny. Päťdesiatnici odchádzajú po druhom čísle, ale títo sú skúsenejší než dorast a vitálnejší než starci, najhoršia skupina, to si zase užijeme, Klárka!”

Evidentne už niečo vypil. Žoviálne gestikuloval a neustále si dlaňou utieral zaslintané pery.

Kuly vytiahol zápisník a pero a niečo sa ho pýtal. Muž prikyvoval a Kuly prikyvoval po ňom. Muž pokrútil hlavou a Kuly to zopakoval. Schoval zápisník a ostali stáť tvárou v tvár. Teraz asi išlo o peniaze. Kuly niečo navrhol a muž bez reptania siahol do náprsného vrecka a z veľkej hrče mu odrátal pár bankoviek. Kuly poďakoval a slušne sa uklonil, ale iba hlavou. Muž mu ešte niečo vysvetľoval a Kuly pokrčil ramenami. Potom ho nechal strážiť bránu a vrátil sa do auta.

“Kurva aj s tým chrbtom,” ťažko dosadol za volant a okamžite sa preorientoval z kripla na obchodníka, “počúvajte, dal mi mobil a súhlasil s poučením, že nesmie tiecť krv a že dostanú iba to, čo si zaplatili. Podmienky sme prejednali a súhlasil. Vie, že vás ostaneme strážiť, takže budú slušní a všetko bude podľa dohody. Majú zaplatenú kompletku do rána, počet nie je obmedzený, takže sa držte, baby. Má iba jeden návrh,” Kuly zaodŕhal a pretrel si strnisko na brade.

“No, čujme,” zastonala Rita.

“Jeden chce vidieť bičovanie, či by ste jedna nesúhlasila...”

“Jeho alebo nás?”

“Babu.”

“Tak nech si vyserie!!”

“... ponúka päťstovku navyše.”

“Hovorím, nech si vyserie!” rozhodla Rita.

“Možno by som ho spravil aj za liter,” nedal sa Kuly.

“Ja neviem,” skúsila Ráchel.

“Klára, kašli na to! To ti hovorím, kašli na to! Už som to zažila! Pozri na neho,” všetci v aute sa prikrčili a cez okienko sledovali domáceho. Iba stál a priblblo sa usmieval. Aby sa nekymácal, radšej sa oprel o múr, “už ho má ako vidly a asi si dal aj niečo výdatnejšie než len whisky. Takto určite vyzerajú všetci. Sado sa dá robiť iba s triezvymi, inak sa to vždy vymkne spod kontroly a sú z toho hnusné, bolestivé rany. Je to niečo ako tornádo, čím viac sa tomu brániš, tým viac ťa to vťahuje, a napokon strácaš prehľad aj hlavu. S nametenými by som to riskla, iba ak je ochranka vnútri, ale dnu vás určite nepustia, Kuly, takže hovorím, nie!!”

“Ráchel?” skúsil Kuly.

Klára zvažovala.

“Radšej nie, Ivona má pravdu.”

“V poriadku, takže žiadne biče ani škripce, škoda.”

Kuly opäť vystúpil a domácemu niečo vysvetľoval. Domáci sa bránil, ale nakoniec súhlasil. Podali si ruky, a tým bol obchod spečatený

Kuly sa zohol a kývol na dievčatá v aute. Vystúpili a hojdavým krokom prešli k nemu. Muž v rifliach a rozopnutej košeli si zašiel rukou dnu a pošúchal si chlpaté prsia. Znalecky si ich premeral, odul pery a zoširoka sa zaškľabil.

“Víitajte, slečny,” a mľaskol.

“Dohodnuté,” kývol mu Kuly a počkal, kým ich vpustil dnu a kým sa zavrela bránka.

Kapitola 12

15:15

Sedeli vzadu v aute a viezli sa. Spočiatku mlčky.

Šoféroval Bergmann. Plha sedel vedľa neho. Krauz a Chosé sa rozvalili na zadných sedadlách. Premýšľali, každý nad svojimi problémami, a keď auto zastalo, prekvapene precitli, ako keď sa dedko v rozheganej lokálke privezie až na konečnú a zistí, že zabudol vystúpiť.

Bergmann odparkoval pred domom s nízkym plotom z kovaného železa a kúsok cúvol, aby nezavadzal pri výjazde domácemu pánovi. Krauz fľochol pohľadom po domčeku z drahých zvonkových tehál a prikrčil sa, aby mal z auta lepší výhľad. Ani v dome, ani v predzáhradke a ani na chodníku nebolo živej duše. Čudné. Pred nimi na vzdialenosť štyroch domov parkovala dodávka, tiež tak, aby nezavadzala vo výjazde domácemu. Bola tesne nalepená pri plote dvoma kolesami na chodníku a v protismere kúsok ďalej stála čierna limuzína s dymovými sklami.

Bergmann vybral mobil, niečo postláčal a čakal.

"Počúvam," povedal stroho do mobilu a naozaj počúval. "Tak ideme von..."

Bez slova otvoril dvere a vystúpil. Plha tiež a detektívi z oddelenia vrážd, pretože mali dobré vychovanie, ich bez slova nasledovali. Bergmann počkal, kým sa zapleskli posledné dvere, a až potom stlačil diaľkové ovládanie. Auto nepíplo, tichučko sa zavrelo a ani nebliklo na pozdrav.

"Prudko utajený vágen," neodpustil si Chosé uštipačnú poznámku, ale nikto mu neodpovedal.

Bergmann s Plhom mlčky vykročili dole ulicou a ako dobre zohraná milenecká dvojica kráčali plece pri pleci.

Krauza s Fischerom nikto nevolal, ale poslušne vykročili za nimi.

Keď minuli dodávku, otvoril sa im výhľad na celú ulicu. Krauz drgol do Chosého a bradou ukázal pred seba. Chosé si tiež všimol druhú podobnú dodávku stojacu teraz v protismere na opačnom konci a tiež ďalšie čierne auto. Parkovali rovnako ako tie, čo práve minuli. Dve kolesá na chodníku a presne v strede plotov, aby nezavadzali vo výjazde. Zrejme takto stáli už hodiny. Všade dymové sklá. Krauz si bol istý, že keby pod jedno z áut hodili granát, bolo by o troch, možno o štyroch agentov tajnej služby menej. Ale granát nemali, zobrali si iba pištole.

Krauz sa obzrel a ešte raz skontroloval celú ulicu. Fialkovú poznal veľmi dobre. Prominentná ulica v prominentnej štvrti pod hradom. Žiadne parkujúce autá na ulici. Každý tu mal samostatný vjazd do dvora a v ňom miesto pre svoje autá aj pre návštevy. Tie štyri veľké tmavé, čo parkovali dvoma kolesami na chodníku, boli fakt nenápadné.

“Erik,” neodpustil si Krauz a zastavil celú štvoricu, “počkaj!”

Bergmann a Plha ako na povel zastali a prekvapene sa obzreli. “Čo je!?”

“Neviem síce, kam ideme a o čo tu ide, ale ak to má byť super utajená akcia, tak tých tvojich super utajených cestovkárov by si mal posunúť kúsok ďalej, lebo o chvíľu tu máme od Markízy po rozhlas všetkých, a iba tak laicky dedukujem, že práve to by vám do karát asi nehralo.”

Bergmann si palcom a ukazovákom unavene pretrel obočie a naoko trpezlivo precedil pomedzi zuby.

“A čo sa ti zase nepáči, pán múdry!?” a aj sa nasilu usmial.

Krauz mykol plecami, že je tu iba na chvíľu a je mu to v podstate jedno, ale keď sa už pýtajú…

“Tie dve nenápadné autá vpredu a dve vzadu,” a ukázal palcom.

“Ja tu pár ľudí potrebujem kvôli...”

“Nech sú tu, ale ďalej od nás!”

“A čo mám podľa teba spraviť?”

“Pošli ich preč. Ten bavorák nech sa postaví tam do tej zákruty a nech sú v ňom hoci aj štyria, ak ich potrebuješ mať nablízku toľko, a druhé osobné nech ide tam do svahu,” ako Krauz rozprával, ukazoval prstom. “Dodávky stiahni dolu na križovatku s Bubnovkou a nech sú v zálohe na parkovisku pri otočke trolejbusov. Ak nečakáš útok spojeneckých vojsk alebo prepadovku Mossadu, tak by to malo zatiaľ stačiť. Ide mi iba o reportérov, o nič viac. Tu na tejto ulici býva jeden dôležitý zmrd vedľa druhého, ak niekto z nich zodvihne telefón a posťažuje sa ešte dôležitejšiemu zmrdovi, že mu tu parkujú podozrivé autá priamo pod oknami, o pár minút sa môžete usmievať vo svetlách reflektorov. Chcete to?”

Bergmann nechcel rozhodnúť sám, a tak sa na chvíľu zahľadel na Plhu. Ten uvažoval s prižmúrenými očami.

“Má pravdu, buďme radi, že to tie hyeny ešte nevyčuchali, Erik.”

Bergmann našpúlil pery a chvíľu premýšľal.

“Čo sa škeríš?” dráždil ho Chosé. “Sám si hovoril, že budeme tvoriť tím! Našťastie, spomenul si, že iba na chvíľu, čo považujem za jedinú pozitívnu správu dnešného dňa, tak láskavo rešpektuj naše dobré rady!”

Plha mávol rukou a zastavil Bergmannovu šťavnatú odpoveď.

“Serte na to, chlapci!” a ustráchane sa poobzeral, či ich niekto nesleduje.

Detektívi si všimli, že sa tvrdo premerali pohľadmi. Boli evidentne nervózni. Čím boli bližšie k miestu činu, tým bolo medzi nimi väčšie napätie. Ale to, čo navrhoval Krauz a Chosé, nebola hlúposť, ani pokus o

vyhrotenie situácie či obyčajné chlapčenské špičkovanie. Jednoducho oni ich skryté zálohy videli a boli si istí, že ich časom zbadajú aj iní.

"Fakt má asi pravdu..." pritakal Plha, keď sa rozhliadol po ulici.

Bergmann sa rozhliadol tiež, napäto vydýchol a nasrdene vybral mobil. Nerád, ale vybral.

"Budiž," odišiel kúsok ďalej a úsečne vydával pokyny.

Všetky štyri autá naštartovali a odišli. Na jednom zahvízdali gumy.

"To si fakt tí tvoji ježiši nemôžu odpustiť?"

"Richard, a nemohol by si držať hubu, aspoň kvôli mne? Ty najmúdrejší zo..."

"A ty by si nemohol..."

Plha vkročil medzi nich a odtlačil ich od seba.

"Tak moment! Na toto tu fakt nie sme! Ak sa vy dvaja nedokážete aspoň na chvíľu zbaviť svojich osobných problémov, tak... Erik, vyhoríme my dvaja, je ti to jasné!? Vyserte sa už láskavo na to!"

Krauzovi podskočilo obočie. Chosé spokojne cmukol perami. Konečne niekto z utajených odokryl karty. Aspoň jednu. Dosť závažnú. Chlapci boli v svrabe a oddelenie vrážd nepotrebovali ani tak na spoluprácu, ako na vyťahovanie gaštanov z ohňa. Veľmi dôležitá informácia, utrúsená iba tak nenápadne na chodníku. Len či to nebola súčasť divadielka, čo hrali...

Krauz a Chosé si vymenili pohľady, a tým sa navzájom uistili, či signál postrehli a chápu ho obaja rovnako. Krau-zov pohľad hovoril jasnou rečou, blbcov z nás môžu robiť iba do výšky platu.

"Tak poďme už," zasyčal netrpezlivo Plha a vykročil.

Prešli už iba pár metrov a zastali pred vysokým kamenným múrom s drevenou bránkou uprostred. Bergmann udrel päsťou a bránka sa okamžite otvorila.

Muž v tmavom obleku so skrytým slúchadlom v uchu a kúskom stočeného drôtu za golierom iba kývol hlavou a pustil ich ďalej. Keď videl Bergmanna, žiadne preukazy nepýtal. Rýchlo zavrel a tváril sa, že niečo v slúchadle zaujato počúva.

Krauz zastal na prahu chodníka z lámaného kameňa a rozhliadol sa. Bergmann a Plha vykročili a ani si nevšimli, že obaja detektívi stoja.

Krauz videl trávnik, pár poltonových balvanov, stúpajúci kamenný chodník lemovaný malými pouličnými lampami, na jeho konci vysoké sosny, kúsok modrého domu s dlhým balkónom cez celé priečelie.

Chosé stál vedľa neho a sledoval to isté.

"Chosé," zašepkal Krauz a poodišiel od stráže pri dverách, aby ich nepočúval, "myslíš, že má význam začať tu od dverí? Hore v baraku bude mŕtvola, to je viac ako isté, ale nevieme, kto to je a za akých okolností zdochol. Tak čo navrhuješ?"

"Trt! Nevieme, čo je to za mŕtvola, a nevieme nič bližšie o okolnostiach vraždy, tak ako mám vedieť, kde sa začína miesto činu a či sme už za alebo pred problémom, či sa začína tu na chodníku, alebo vnútri v kúpeľni! Kašlime na..."

Bergmann sa v polovici chodníka zastavil a obzrel sa. "Čo je zase?" vyštekol.

Ani jeden z detektívov mu neodpovedal, stáli tesne blízko seba a šepkali si. Krauz ukázal rukou doprava ku kríkom a Chosé prikývol. Potom Chosé ukázal za seba na vysoký kamenný múr a Krauz prikývol.

Bergmann odrazu prestal štekať. Plha to neskúsil ani predtým. Tu sa končila sranda tajnej služby a vládnej ochranky tiež. Dva centimetre za vstupnou bránou sa začínalo miesto činu a obaja si to uvedomili. Tu už naozaj musia spolupracovať s profíkmi.

Vrátili sa a Krauz mal pocit, že odrazu našľapujú akosi opatrnejšie.

“Čo je?” zopakoval Bergmann. Jeho hlas už neznel panovačne. “Čo máte?”

Krauz si rukou pošúchal začínajúce strnisko a iba tak prehodil: “Nič. Obzeráme sa. Ak je tam hore v baraku niekto mŕtvy, tak vrah mohol ísť aj tadiaľto. Po chodníku. Vždy začíname s ohliadkou miesta činu na začiatku prístupovej cesty. Máte niečo proti?”

Bergmann s Plhom iba mlčali a synchrónne prikývli. Prešľapovali na mieste a akoby nad niečím váhali.

“Tak to už povedz,” navrhol Plha.

Bergmann ešte váhal.

“Nie!”

“Už sme tu, tak načo sa tentočkovať, Erik?”

Bergmann stále váhal, napokon sa odhodlal.

“Nie, nemáme nič proti tomu, obzerajte sa, koľko len chcete, ale,” začal Bergmann pomaly a váhavo, “tam hore je fakt mŕtvola, to máte pravdu, lenže my už vraha máme, takže sa tu nemusíte zdržovať príchodovými cestami. Prišiel tadiaľto, po chodníku, to už vieme.”

Krauz mal sto chutí zajasať a Chosé chcel tiež zakričať, že jupíí, vraha máme a poďme na pivo, ale z výrazu ich tváre usúdili, že to asi nebude také jednoduché.

“Máte vraha? Taký nepodstatný detail ste nám fakt mohli povedať hneď na začiatku nášho sedenia, nie? Alebo...” Chosé priblblo odul pery.

Bergmann si s Plhom znova vymenili pohľady. Ani jednému nebolo do reči. Krauz s Fischerom si ich vychutnávali. Plha kreslil špicou topánky nejaký ornament priamo na chodník. Smažili sa vo vlastnej šťave a detektívov na tom najviac bavilo to, že ani netušili, o čom to všetko je a prečo sú tí dvaja takí vytrasení. Bavilo ich, že sa môžu bezstarostne usmievať a rezať do nich za živa.

“Táákže?” zatiahol Chosé.

“Kurva! A nemohli by ste chvíľu držať huby, prestať sa vyškierať a vyliezť s nami hore do toho posratého baraku a pozrieť si to všetko na vlastné oči?!” naštval sa Bergmann a Krauz radšej odstúpil, aby jednu neschytal.

“Ejha! Inokedy si samá sranda a úškľabok, a naraz toľko síry!? Čo bubleš? Mŕtvolu ste už priznali, vraha tiež, tak to omrkneme, spíšeme, odfotografujeme a môžete nás pozvať na večeru. Dnes sme voľní,” užíval si Krauz.

“Ono vás to o chvíľu prejde, tie srandičky,” rezignoval Bergmann a otrčiac im chrbát vykročil hore k domu.

Viktor Plha chvíľu počkal, kým sa Bergmann vzdialil, potom zvraštil obočie a otcovsky káravo zašepkal: “Richard, prosím ťa, prestaň už... toto fakt nie je sranda! Uvidíte sami.”

Krauz sa nahol k nemu a tiež zašepkal.

“Nech ide do riti, debil!” a vykročil hore chodníkom.

Na vydláždenej terase pred domom Chosé zastal, vzhliadol a nechápavo pokrútil hlavou. Drgol do Krauza.

“Kompl, nech už sa tu stalo čokoľvek, jedno ti ešte poviem... modrý dom som už videl, aj debilne prilepený bazén o bok domu som už videl, aj hogo fogo trávniček s jedličkami a balvanmi, ale požiarny rebrík spredu, a ešte k tomu tak blízko pri balkóne... to je sila! Nezdá sa ti, že ten architekt sa zbláznil?”

Krauz vzhliadol a so záujmom si prezrel balkón nad nimi.

“Možno to nie je iba rebrík, možno je to moderný architektonický doplnok, a ty tomu nerozumieš.”

“Iba ak tak...”

Bergmann už bol vnútri a držal im dvere. Celé priečelie holo sklenené a vľavo prechádzalo do skleníka s bazénom. Terasa pokračovala tiež až pred

skleník, takže logicky predpokladali, že v lete sa predná časť dá otvoriť a z bazéna sa dalo vyjsť von na terasu a slniť sa. Ich predpoklad potvrdzovali umelohmotné stoličky naukladané jedna na druhú a dva zviazané slnečníky v rohu terasy.

Bergmann trpezlivo držal dvere a čakal, kým sa dokochajú.

Vošli. V chodbe stál chlapík v obleku, navlas podobný tomu pri bráne. Aj on iba kývol a nepovedal ani slovo. Prešli chodbou, ktorá sa bez dverí končila obrovskou obývačkou. Oddeľoval ich iba jeden schodík dole. Všade bolo šero. Všetky žalúzie boli zatiahnuté a nikde sa nesvietilo. Denného svetla pomaly ubúdalo, lebo sa zamračilo a chystalo sa zase pršať.

Detektívi zastali na hrane schodíka a chvíľu počkali, aby si oči zvykli. Až potom zbadali pri konferenčnom stolíku dvoch mužov. Obaja ako na povel vstali. Jeden bol evidentne v službe, druhý v rifliach a košeli. Asi domáci.

Krauz prekvapene pozrel na Bergmanna.

“Erik, ehm, ja som si myslel, že sme už v tom dome, kde sa to stalo?” skúsil nesmelo.

“Veď sme,” potvrdil mu nechápavo Bergmann.

“Ale ja nevidím ani jedného policajta, žiadny technik nezaisťuje stopy, kde je súdny lekár, aby ohliadol telo, kde sú svedkovia?”

Plha ho odzadu posotil do obývačky, aby mohol prejsť, a sústrastne ho poklepal po pleci.

“Svätá prostota, Richard, keby sme to chceli robiť takto, načo by ste tu boli vy dvaja?”

“Tiež pravda. Tak keď sme už tu, ukážete nám už konečne niečo, alebo...”

“Poďte,” Bergmann zamieril krížom cez obývačku k schodisku.

Pri prvom schode ležala lekárska taška. Majiteľa nevideli, ale Krauz súhlasne prikývol. Chosé si ju všimol tiež. Aj on bol rád, že lekár nie je ďaleko.

V polovici schodiska sa Krauz obzrel a až takto z nadhľadu si v rohu obývačky všimol ďalšieho ochrankára s drôtikom pri uchu. Jeho mohutná postava blokovala dvere do kuchyne, alebo do niečoho, čo sa bežne stavia na prízemí vedľa obývačky. Ak dali požiarny rebrík k hlavnému balkónu na priečelie, mohla byť za dverami aj práčovňa, ale to teraz nechceli riešiť. Ak bude čas a bude to potrebné, aj tak sa dopracujú k obhliadke celého domu, a potom uvidia, čím ich ešte architekt prekvapí.

Na konci schodiska bola opäť chodba a všade dvere. Posledné boli otvorené dokorán a strážil ich ďalší muž v obleku. Sklonil bradu a niečo zašepkal do skrytého mikrofónu na golieri saka. Čakal na odpoveď a až potom odstúpil od dverí, ale nezabudol kývnuť na pozdrav.

Za dverami bola spálňa. Ťažko povedať, či manželská, o živote domáceho nevedeli zatiaľ nič, ale takto by mohla vyzerať aj manželská, ak bol ženatý. Ak ich mal domáci v dome viac, tak možno aj hosťovská. Veľká posteľ zaberala tri štvrtiny izby, po bokoch nočné stolíky, oproti dvojdielna skriňa a dve kreslá pri konferenčnom stolíku. To bolo všetko. A ešte ťažký záves od hora až po zem a od steny po stenu. Na zemi jednofarebný koberec, ale nie od steny po stenu, len čosi viac než iba pod posteľou. Inak plávajúca podlaha z drevených vlysov.

S obhliadkou izby bol Krauz hotový za pár sekúnd. Chosé stál na prahu dverí pri ňom a netrvalo mu to o nič dlhšie. Iba na seba pozreli, nehovorili nič.

“Erik, kto všetko už bol pri nej?”

“Domáci, ten ju našiel. Potom iba naši.”

“Kto naši?”

“Lekár...”

“Vy máte vlastného lekára? Ja som si myslel, že mŕtvoly ohliada oficiálny súdny znalec.”

“... technik, ja, Viktor, pár našich chlapcov. Mám pokračovať?” Bergmann ignoroval narážku a trpezlivo vysvetľoval.

“Takže môžeme vstúpiť aj my, nie? Tu už asi nepokazíme nič.”

Vstúpili. Až teraz si Krauz všimol za dverami komodu a toaletný stolík s veľkým zrkadlom. Hlavy mali sklonené a dávali veľký pozor, na čo alebo do čoho stúpia. Hneď pri boku postele si všimli vankúš. Bol hodený na koberci. Jeden pohár na nočnom stolíku bol prevrátený a obsah vyliaty na stolíku, aj na kobereci. V druhom bol koňak alebo čaj. Podľa farby sa to nedalo uhádnuť, ale podľa okolností hej. Asi koňak. Lampa vedľa neho mala potrhané textilné tienidlo ,1 kúsok z neho trčal spod postele. Inak celkom pekná izba.

Horšie to bolo so samotnou posteľou. Jedna polovica bola prázdna, zato druhá bola plná mŕtvoly. Na prvý pohľad fešanda. Odstávajúca uhľovo čierna parochňa ju trochu špatila a robila jej šišatú hlavu, ale inak fajn. Niečo málo cez dvadsať. Bola zamotaná v deke, kde-tu trčalo koleno, kde-tu plece, kde-tu členok. Ruky mala nad hlavou, akoby sa vzdávala. Vyholené podpažie ich neprekvapilo, to už bolo normálne aj u mužov, a nielen u mŕtvych.

Keby bol pri posteli rozložený maliarsky stojan s plátnom, tipovali by, že ide o akt v béžovej deke, a tichučko by vycúvali, aby nerušili majstra. Lenže široko-ďaleko žiadny maliar, namiesto neho tu pred pár hodinami vyvádzal vrah, takže to aranžmán, čo videli pred sebou, nebolo zátišie v béžovom, ale porozhadzované vankúše a pokrkvaná deka. Prozaicky povedané, miesto činu vraždy. Niekto tu bojoval s mladým pekným dievčaťom a vyhral.

Podišli až k nej a nahli sa nad ňu. Veľmi pozorne sledovali dlhé červené nechty, asi umelé, líniu rúk a fialové žily na zápästí, tvár odvrátenú k oknu a posunutú parochňu, prsia neprirodzene vytiahnuté nahor, vyholené paže a lem deky, ktorý ju prekrýval v páse. Obzreli si aj vytŕčajúce koleno a členok.

Ešte raz sa poobzerali po spálni a zamierili von na chodbu. Prešli až ku schodisku a opreli sa o zábradlie. Chosé si vopchal ruky do vreciek nohavíc už pri vstupe do spálne, starý kriminalistický zvyk zabraňujúci tomu, aby sa človek hoci aj podvedome niečoho dotkol. Krauz to urobil až teraz. Opretí vedľa seba s prekríženými nohami čakali, čo bude nasledovať.

Začal Viktor Plha.

“Ehm, videli ste ju. Je to prostitútka. Včera si ju najali, aby... aby... no, bol tu taký malý žúr, pánska jazda, a ona bola objednaná na večer a aj na noc.”

Nepokračoval. Premýšľal.

“No a?” posúril ho Chosé.

“Tu to nebudeme preberať,” zasiahol Bergmann a prerušil kolegu, “poďme do kuchyne, tam si môžeme zapáliť a preberieme to do najmenších detailov.”

“Už by bolo načase,” vzdychol si Krauz. Mal na mysli fajčenie.

Zbehli po schodoch a naozaj zamierili k chlapíkovi stojacemu v rohu obývačky. Architekt tentoraz nesklamal, kuchyňu dal tam, kam patrí. Muž v rifliach ich iba bezmocne sledoval a Krauz postrehol, že sleduje iba Bergmanna. Akoby sa ho očami niečo pýtal. Ostatných si vôbec nevšímal. Bergmann ho ignoroval, a tak sa vrátil k tichej debate s chlapíkom, čo ho strážil. Že ho stráži, bolo už jasné obom detektívom, a že je to domáci pán, im bolo jasné tiež. Pustili ho z hlavy, ešte bude kedy.

V kuchyni sedeli dvaja starší páni a fajčili. V momente, ako sa otvorili dvere, chceli vstať, ale keď spoznali prichádzajúcich, unavene dosadli.

“Konečne!” privítal ich starší z dvojice a zadusil. “To sú oni?” spýtal sa Bergmanna a pochybovačne si premeral detektívov.

Krauzovi sa zdal povedomý. Muž niečo medzi šesťdesiat a sedemdesiat, biele husté vlasy začesané dozadu, perfektne strihnutý oblek šitý na mieru.

“Dovoľte, aby som vás predstavil, páni, toto sú detektívi z oddelenia vrážd, detektív Krauz a detektív Fischer, toto je doktor Zelenay, a toto...” Bergmann rozprával a ukazoval rukou. Keď predstavil mladšieho z dvojice v konfekčnom obleku, detektívi iba prikývli, ale keď prešiel k staršiemu s bielymi vlasmi...

“Ja vás asi poznám!” skočil mu do reči Krauz. “Vy ste predsa...” ale nedopovedal, zdalo sa mu absurdné, aby taký človek vysedával v kuchyni iba jedno poschodie pod mŕtvolkou.

“...je riaditeľ kancelárie prezidenta republiky,” dokončil Bergmann.

“Tak predsa...” vyhŕklo z Krauza.

“Nozbohomrodina! Noc plná prekvapení sa práve začína!” ukončil predstavovanie Chosé, ale ruky z vrecka nevytiahol.

Kapitola 13

Bránka sa zavrela a dievčatá zostali stáť na kamennom chodníku. Jeho koniec nevideli, iba tušili niekde hore pri dome za skupinkou sosien. Okraje chodníka lemovali malé imitácie pouličného osvetlenia. Svietili iba pod nohy, väčšia časť trávnika bola v tme. Muž v kvietkovanej košeli zamkol a znova sa poškrabal pod košeľou na chlpatej hrudi.

"Čaute, ja som Stano."

"Ráchel, toto je Rita."

Ruky si nepodali. Stano bol velkopodnikateľ a ruky podával iba kamarátom a obchodným partnerom. Tieto dve neboli ani jedno, ani druhé. Kurvám Stano ruky zásadne nepodával. Dá im do ruky, čo uzná za vhodné, ale neskôr, hore v izbe. Tu dole pri bráne stačilo kývnutie hlavou.

"Tak Rita hovoríš, už som o tebe počul," šomral si s uspokojením a viedol ich hore k domu.

"A Ráchel," pripomenula sa mladšia, ale Stano neodpovedal. Nechal ich kráčať pred sebou a s obdivom sledoval ich zadočky vlniace sa v minisukniach. Zbožňoval zadočky a tieto boli naozaj exkluzívne. Roland opäť nesklamal, poslal mu tovar prvej triedy, presne, ako si želal.

Ráchel celou cestou pozerala pod nohy a snažila sa nezlomiť si podpätok na kamennej dlažbe. Niektoré škáry neboli dobre vyplnené cementom a podpätok v škáre mal iba jednu jedinú možnosť, zlomiť sa, a to naozaj nechcela. Rita našľapovala na špičky a sledovala dom a okolie. Kamenný chodník stúpal hore ku skupinke asi šesťmetrových borovíc a až za ňou sa vyrovnal a priviedol ich na terasu. Až teraz zbadali balkón krížom cez celý modrý dom vysoko nad vstupnými presklennými dverami a úzky železný rebrík vedľa neho. Lámal sa nad strechou a asi sa po ňom dalo dostať až k hrebeňu sedlovej strechy.

Riešenie asi pre prípad požiaru. Z druhej strany balkóna vyčnievala sklenená konštrukcia krytého bazéna a za ňou pokračoval trávnik až dozadu do tmy. Trávnik strihaný na pár centimetrov bol všade a občas jeho rovnú líniu rušil voľne pohodený poltonový balvan alebo skupinka kríkov.

Sedlák s prachmi, skonštatovala Rita v duchu.

Vošli dnu, vzduch bol svieži, asi klíma. To bolo prvé, čo Rita zaregistrovala, a potešila sa, lebo v barakoch bez klímy sa začali všetci okamžite potiť, a na to bola citlivá.

Vošli do obrovskej obývačky. Dvaja muži vo veku pána domáceho iba kývli pohármi a prerušili debatu. Zjavne obchodnú. Boli v sakách bez kravát s košeľami pohodlne rozopnutými. Štvrtý zostal sedieť pri hifi veži, prestal prehadzovať cédečká a nechápavo čumel na domáceho a na slečny.

Ani jeden z nich nepripadal Rite ako muž lúčiaci sa so slobodou, ale to sa jej nezdalo podozrivé a ani dôležité. Už sa párkrát stalo, že sa muži rozbiehajúci pánsku jazdu hanbili objednať si ich iba tak, bez dôvodu, a vymysleli si nejakú rozprávku. Väčšinou si ich objednávali muži bez snahy niekomu sa ospravedlňovať, manželkám už vôbec nie, a tak sa aj správali. Táto partia sa zatiaľ odhadnúť nedala, na prvý pohľad boli v pohode, trochu unavení a trochu pripití podnikatelia, nič viac. Rita sa upokojila, ale ostala v strehu. Pohodová atmosféra sa mohla v okamihu zmeniť na zverinec, aj to už zažila.

Ráchel sa evidentne bavila, stála, vyvaľovala oči a usmievala sa. Zbožňovala prepych a tu ho bolo v každom kúte vrchovato. Aj ona po ňom tajne túžila. Bola ešte mladá a naivne verila, že svojimi schopnosťami sa k nemu jedného dňa prepracuje a nejakého pracháča ohúri a klofne. Rita už vedela, že nie. Toto obdobie mala za sebou.

“Tak poďte ďalej, slečny,” domáci im pokynul rukou, “páni, toto je Ráchel a toto Rita.”

“Naopak, ale to je jedno, ako chcete.”

“... a toto sú páni túžiaci vás spoznať.”

“Rozumieme, Macko jedna, Macko dva a Macko tri...”

“... presne! Vtipné! Vtip sa môže hodiť... na úvod.”

Dievčatá sa rozvlnili a zamierili k dvojici na diváne. “Dáte si?”

“Ja strik.”

“Ja tiež.”

Domáci nalial a dievčatá si sadli a privinuli sa. Štrngli si s chlapcami a privinuli sa tesnejšie. Tlstejší v okuliaroch evidentne nechcel strácať čas, a keď odložil pohár, zašiel Rite vlastnícky pod minisukňu a labužnícky zašmátral. Bolo mu jasné, že výhodou takéhoto druhu rande je, že neriskuje jednu cez hubu hneď po prvom výpade, a sebavedome pokračoval v prieskume terénu.

Muž obsluhujúci hudbu vstal, odložil pohár a počkal, kým si ho domáci všimne. Kývol mu hlavou a vyšiel do kuchyne. Počkal, kým domáci zavrel dvere, a prudko na neho vybafol.

“Stano, na toto ti seriem! O tomto reč nebola! Poprosil si ma, aby som prišiel, lebo Vlado je na tom po rozvode psychicky zle a potrebuje sa odreagovať. Dobre, nie som síce psychológ ani psychiater, ale prišiel som, lebo nechcem trhať partiu, ale o tomto si mi nepovedal nič! Ja...”

“No táák! Ivan! Čo sa ti robí? Poznáme sa od intráku a puritán si nikdy nebol, tak som ani nepovažoval za potrebné hlásiť ti to vopred. Jednoducho som chcel, aby si Vlado po dlhej dobe zase raz dobre zakefoval, nech sa ožerie ako zákon káže, nech si užije a nech vykročí do nového života s čistým svedomím a špinavým vtákom, to je všetko! Išlo mi o neho, nie o teba! Ty si daj pár drinkov, a ak

nechceš, tak tie dve prenechaj im, a je to! Nikto ťa nenúti."

"Stano! Kurva! O mňa nejde, veď ma poznáš, ale..."

"Ja viem, ja viem, tvoj otec a jeho postavenie, bóóže! Ivan! Už sa spamätaj aj ty a ži občas aj svoj vlastný život ako každý iný obyčajný človek, napríklad ako za starých študentských čias! Nemusíš otcovo bremeno vláčiť so sebou stále a všade! Tu si medzi svojimi, žiadni novinári, žiadni reportéri, žiadny oficiálny ceremoniál, nič, iba my! Stará partia a staré dobré zvyky. Aj tebe by dobre padlo, keby si sa občas trochu uvolnil a vykašlal sa na všetko. Aspoň to skús!"

"Stano, mal si mi aspoň povedať, že ich objednávaš! Neuvedomuješ si, aký prúser z toho môžem mať, ak by sa to prevalilo?"

"Prečo by sa to prevalilo? Čie fotky sú na každej titulke, tvoje, alebo fotrove? Nefandi si, zas až taký slávny nie si, aby ťa tie dve spoznali. Okrem toho, už ťa videli a nič, ani ich nehlo, tak čo?"

"Ale aj tak..." chladol Ivan a už nekričal.

"Nikto cudzí tu nie je a ochranku si pre dnešný večer poslal na pivo, tak kto by bonzoval? Do rána máš pohov a ja navrhujem, aby sme to patrične oslávili a vykašlali sa na všetkých a na všetko. Som si istý, že sa tu zase takto stretneme možno o rok, možno ani to nie, možno až o dva, ako vás poznám, tak mi to, prosím ťa, nekaz a maj trochu pochopenie. Vieš si predstaviť, akú mi dalo námahu všetkých vás sem dostať a zorganizovať to? A Peter a Igor aj tak neprišli, tak vidíš, aká sme napokon partia! Komplet sa už nezídeme asi nikdy, tak si váž, že sme tu aspoň my, najlepšie jadro partie, a nepokaz im to! A usmej sa už konečne!"

"Ja by som ťa..." Ivan pokrútil hlavou, sklonil ju a zamyslel sa. Potom...

Ivan sa zahnal a päsť preletela nad Stanovým plecom, za chrbtom sa otvorila a prsty oblapili krk.

Ivan potiahol a Stano sa musel predkloniť. Hlavou mu vrazil do žalúdka, ale iba tak, akože, iba aby Ivana pritlačil o linku a vykrútil mu ruku. Ivan naznačil kop kolenom na solar plexus, Stano ho vykryl a bodyčkom opäť narazil súpera na drez. Chvíľu sa ešte pasovali a oblápali, až napokon skončili v objatí a rozosmiali sa.

"A ďakovať mi nemusíš, pán doktor horenos, hogo fogo..." dychčal Stano.

"Ty kôň, aký som ti ja hogo fogo... ale vkus máš ešte dobrý, treba uznať, tá čiernovlasá je kus, fakt dobrá kosť."

"No konečne! Ivanko, ako ho poznáme! Samo, že je kosť, mám dodávateľa, ktorého držím za vajcia cez jednu úverovku, dodáva mi super tovar za polovičné ceny. Zdravotne úplne nezávadný, to ručím, a technická úroveň... však uvidíš sám. Tak poďme, otočíme tri v rýchlom slede za sebou, ako sme to vždy robievali. A bez zapíjania, aby sa efekt dostavil čo najrýchlejšie a..."

"Dva! A jedine s minerálkou. Už to nie je ako na intráku, nezabúdaj, starneme aj my, nielen naše ženy."

"Kto!? Ty? Ty že starneš? Si na hlavičku? Sa pozri do zrkadla, akoby sme včera promovali a zajtra nastupovali do prvej ordinácie."

"To si síce povedal veľmi pekne, ale tie hektolitre zanechali na trubkách nejaké stopy, nezdá sa ti?"

Domáci sa zarazil a po chvíli sebakriticky pokýval hlavou.

"No, asi máš pravdu, Ivanko, čo-to sme už cez tie naše obličky prefiltrovali, pravda, ale..." výstražne zodvihol prst, "bez boja sa nevzdáme a triezvych nás dnes nedostanú!"

"Apage satanas! Ale keď nedáš inak, tak poďme na to, ty pokušiteľ!"

Keď sa vrátili, Rita už bola hore bez a sedela obkročmo na tučkovi. Okuliare už mal dole, lebo na

takú krátku vzdialenosť videl celkom dobre. Kamoš vedľa mal dole nielen okuliare.

Domáci vzal Ivana za lakeť a odtiahol ho k baru. Nalial konskú dávku whisky, a keď si štrngali, iba tak mimochodom utrúsil.

“Tak na nás, Ivanko, a na to, že sa vôbec ešte dokážeme stretnúť, zatiaľ si vypime, kým prídeme na rad...”

Kapitola 14

15:42

“Sadnime si,” vyzval prítomných bielovlasý pán v perfektnom obleku a všetci poslúchli.

Posadali si okolo kuchynského stola a detektívi si konečne zapálili cigaretu. Riaditeľ prezidentskej kancelárie sa nezdráhal vstať a z linky podal druhý popolník, aby mohli fajčiť všetci pri stole a nemuseli sa načahovať. Keď si sadol, uvedomil si, že poháriky majú iba on a doktor, ale to už nechal na Bergmanna.

“Prepáčte, pán Bergmann, pre všetkých...” a drgol do svojho až zacvendžal. “Takže, situácia je vážna, to si dúfam uvedomujete. Sme tu všetko čisto profesionáli, každý zo svojho odboru, a sme tu na to, aby sme ju vyriešili. Ja sa vás pýtam...” a vzhliadol. Oči sa mu stretli s Krauzovými. Prekvapil ho jeho pobavený, skoro až priblblý výraz. Tvrdili mu, že je jeden z najlepších, o diagnostikovanej idiocii reč nebola. Potom ho trklo.

“Pán Bergmann, oni sú už informovaní?”

“Nie, pane, ešte nie,” odvetil Bergmann šmátrajúc v kuchynskej linke.

“Aha! To vysvetľuje váš pobavený výraz v očiach, pán Krauz. Ešteže tak, trochu sa mi uľavilo. No tak spustite, pán Bergmann, aby sme sa mohli pohnúť ďalej a aby to aj oni začali brať vážne.”

Bergmann sa vrátil a porozkladal poháriky. Všetci dostali štedrú dávku koňaku a hodina pravdy sa mohla začať.

“No, ako už povedal Viktor, včera večer tu v tomto dome bola párty, pánska jazda, a to dievča sem bolo objednané z eskortnej služby, aby... no, aby si robilo svoju robotu. Všetko prebiehalo hladko až do rána, keď išiel domáci vyprevadiť kamarátov, a zistil, že jeden chýba. Našiel ho hore v hosťovskej spálni, kde

sme práve boli. Ležal vedľa nej. Ruky mal ešte od krvi."

Bergmann urobil prestávku a napil sa. Tak sa bez štrngania napili všetci.

"Príma koňak," neodpustil si Chosé.

"Problém je v tom, že ten muž je prezidentov syn, doktor Ivan..."

"Poznáme ho všetci," skočil mu do reči riaditeľ kancelárie a smutne si ich premeral, "tak už chápete rozsah tragédie, páni?"

Krauz mal cigaretu práve na polceste k ústam a tam aj ostala. Chosé si práve dával druhý dúšok a trochu mu vytieklo na bradu, lebo mu zabehlo. Ostatní v tom už lietali pol dňa a nehli ani brvou.

"Kurva..." vydýchol Krauz.

"Áno," zareagoval smrteľne vážne pán riaditeľ, "použili renomovanú eskortnú službu, to sme si už overili."

"Ani som sa príliš nepýtal na jej povolanie, to bolo skôr povzdychnutie."

"Nevadí. Pravda je taká, pán Krauz, že bola kurva."

"O pravde tu asi ešte bude reč, však? To nie je všetko, čo ste nám chceli povedať... si myslím..."

Bergmann sa tváril, že ho upútala vlniaca sa hladina v roztočenom pohári a nič nepočul. Slova sa teda ujal riaditeľ kancelárie a váhavo Krauzovi odvetil.

"Iste... iste. Takže, ide o to, ako sa dá celá táto nešťastná udalosť chápať v širších súvislostiach."

"Ako... vražda?" skúsil nesmelo Chosé a prestrašene sa poobzeral po ostatných. Aj sa zatváril dosť previnilo, akoby nechtiac prezradil nejaké veľké tajomstvo.

"Iste... iste," naťahoval slová bielovlasý a zvraštil čelo, "ale sú tu aj iné okolnosti. Vy dvaja ste profesionáli, ktorí sa už stretli s kadečím. Aj vy ste sa niekedy museli prizerať niečomu, s čím ste vnútorne neboli stotožnení a nesúhlasili ste s tým, a napriek

tomu ste boli rôznymi okolnosťami prinútení, aby ste nechali veciam voľný priebeh a aj ste ho napokon nechali. Po fajronte ste skočili k Jumbovi na jedno orosené s vodkou a na druhý deň ste si v novinách prečítali, že svet je v podstate úplne iný, než ste ho včera videli vy. Ale nezavolali ste do redakcie šéfredaktorovi, že sa zmýlil a že chcete, aby ten či onen článok opravil a vylepšil o... pravdu. Skutočnú pravdu! Takú, akú poznáte iba vy, lebo ste stáli od nej na pol metra. Nespravili ste to, lebo na tomto svete neexistuje nič také relatívne, ako je pravda. A ja viem, že to chápete presne tak ako ja, inak by ste svoju robotu nemohli robiť tak dlho a tak dobre a v konečnom dôsledku by ste tu dnes ani neboli."

Krauz dofajčil a napil sa. Pohárik zovrel do dlaní a chvíľu ho hypnotizoval. Prudko vzhliadol a všimol si, že všetky oči ho prepaľujú. Iba Chosého chýbali, sledovali hru prstov s prázdnym pohárikom.

"Chosé? Tak sa mi vidí, že títo páni sa ťa práve snažia na niečo namotať."

Chosé ani nezodvihol zrak, iba mykol plecom a zahundral: "A mne sa skôr zdá, kompl, že sa snažia vmanévrovať do prúseru teba."

"Tak drž hubu a neskáč im do reči. Koľkokrát ti to mám opakovať? Ak budeš tichučko a trpezlivo sedieť a nevyrušovať, možno sa dozvieš niečo o pláne, ktorý sa ti bude náramne páčiť, to som si už teraz istý."

"Tak dobre, kompl, ja už budem ticho, nech rozpráva niekto, kto má s pravdou väčšie skúsenosti než ja."

Muž v drahom obleku si odkašlal a ukázal na prázdne poháriky. Bergmann bez slova dolial.

"Aj toto mi spomínali, vraj ste podarená dvojica, čo má zmysel pre humor. Aj preto som súhlasil, aby vás zavolali. Mne to neprekáža. To iba svedčí o tom, že viete byť nad vecou a nepodliehate panike, ak sa niečo

poserie. To si zachovajte! Humor a nadhľad budete ešte určite potrebovať."

"Myslím, že nie," ohradil sa Krauz. "Súhlasili sme s tým, že sa na to pozrieme, a to sme aj urobili. Okvalifikovali sme vám to a vy ste nenamietali, takže sme si asi načistom v tom, čo sa tu stalo. Ostatné je na vás. Nemusíte sa nám spovedať, hráte za reprezentáciu, my sme iba z druhej ligy, takže dopijeme a pomaly pôjdeme, čo povieš, parťák?"

"Dáme si ešte jeden, nehovorím, že nie," súhlasil Chosé a labužnícky privoňal k pohárik u.

Muž v drahom obleku vyprskol do smiechu a všetci na ňom závislí si ho s obavami premerali. Prestal sa smiať. Vybral si vreckovku a poutieral si spotené čelo.

"Takto nejako som si vás dvoch predstavoval, keď som si o vás dal zistiť referencie a prišli mi prvé hlásenia. Nesklamali ste ma! Skôr naopak. Len jednému nerozumiem, ide o peniaze? Mňa varovali, aby som práve to ani neskúšal!"

"Dobre ste spravili."

"Tak potom?"

Krauz frčkol do stopky pohárika, ale tak šikovne, že sa neprevrhol, iba odsunul. Naklonil sa ku kolegovi a počkal, kým sa im stretli pohľady.

"Čo myslíš, už im stačilo?"

"Úplne! Ani mňa to už nebaví, kompl."

"Tak to zoberieme pekne od podlahy, páni! Aby ste si nemysleli, že sme úplne na hlavičku. Otázka znie veľmi jednoducho. Kedy sú voľby hlavy štátu?"

Nikto nič. Ticho napokon prerušil pán riaditeľ kancelárie.

"Ja som vám hovoril, že sú to náramne šikovní chlapci!" hodil sa na operadlo a víťazoslávne si premeral prítomných. Teatrálne roztiahol ruky, akoby ich chcel všetkých objať. Usmieval sa, ale bol to zubatý úsmev zubatého dravca a detektívov nepomýlil. "Chápu aj širšie súvislosti! Áno, presne ako hovoríte,

pán Krauz, práve o to tu ide! Tri mesiace sa pachtíme vo dne v noci, aby sme nášmu chlebodarcovi zabezpečili už aj tak skoro isté víťazstvo! Tri mesiace nespím a celý volebný štáb nespí so mnou! Všetko je perfektne načasované, príchod eura, brilantne zvládnutá energetická kríza, pozvoľné tlmenie dopadov celosvetovej ekonomickej krízy, zvyšujúce sa renomé nášho štátu v únii, sociálne istoty, jednoducho či zvonka či zvnútra sme v kurze a na najlepšej ceste vyhrať, a odrazu toto! Hotová katastrofa! Nepredvídateľný škrt cez naše plány! Úder, na ktorý nemohol byť pripravený nikto z nás!" trochu sa rozohnil, ale hneď zabrzdil a napil sa. Lakte si vyložil na stôl a sťažka sa o ne oprel. Chvíľu uvažoval a potom celkom pokojným hlasom pokračoval: "A teraz ma dobre počúvajte. Zajtra o tretej popoludní bude mať prezident posledný predvolebný prejav k národu vo verejnoprávnej televízii a vysvetlí všetkým bohabojným občanom tohto štátu, prečo by mali voliť práve jeho a čo všetko tým získajú. Zajtra o tretej! Dovtedy sa nesmie o probléme jeho syna dozvedieť už ani jedna jediná osoba mimo tejto kuchyne a mimo tohto domu! To sú tie širšie súvislosti, o ktorých som hovoril, pán Krauz."

"V poriadku, a čo potom?" vrátil mu loptičku Krauz. Odpoveď ho mimoriadne zaujímala, pretože skutočné problémy tušil až v tejto fáze plánu.

Plhovi sa vyšmykol pohárik a vylial sa.

"Prepáčte," skoro zavzlykal.

"No, čo potom? Čo po prejave? Ako to budete hrať potom?" nedal sa Krauz.

"To súvisí s tým, o čom som už hovoril. O pravde. Niekedy jej treba trochu pomôcť."

"Táák moment! Začína to tu mierne zapáchať," zvraštil nos Chosé a zatváril sa dosť znechutene.

"Prezradím vám náš plán, páni detektívi, a poviem vám ho bez obalu a bez škrupúľ, pretože som si istý, že

to znesiete. Lepšie otvorene a drsne než poza chrbát a s nepredvídateľnými problémami. Tá mŕtvola sa objaví až v sobotu večer, pohodená niekde…"

"Ani bohovi! Toto som už raz videl vo filme, na konci všetkých pozatvárali! Myslím všetkých, čo prežili," ohradil sa Krauz a ani si neuvedomil, že kričí.

Keď si to uvedomil, stíchol a v ich pohľadoch hľadal aspoň náznak úsmevu, ktorý by prerástol v nespútaný rehot nad nepodareným vtipom riaditeľa kancelárie. Nikto sa nezasmial. Riaditeľ to myslel vážne.

Chosé sa opatrne nahol nad stôl a kývol bielovlasému, aby spravil to isté. Keď sa ich hlavy priblížili, Chosé zašepkal:

"Pán riaditeľ prezidentskej kancelárie," bielovlasý zbystril pozornosť, lebo Chosé naozaj šepkal, "vyserte si oko aj s takým plánom," a obaja sa pomaly opreli.

Riaditeľ smutne sklonil hlavu, odul pery a chvíľu nechtom ťukal do pohára. Napokon sa predsa len rozhodol. Zodvihol hlavu.

"Pán Bergman, tak teda spustite, ak nedajú inak," zastonal, akoby ho to, čo malo prísť, úprimne mrzelo.

Bergman sa nadýchol a bez papiera začal deklamovať. Usmieval sa a robilo mu to radosť. Nič ho nemrzelo.

"Sedemnásteho marca tisícdeväťstodeväťdesiatdeväť. Boli ste privolaní do bytu manželov Kukučkovcov, lebo stará pani náhle zomrela…"

Krauz vstal a uprostred vety zdrapol Bergmanna za golier saka. Zodvihol ho, ale Bergmann nelenil a zdrapol Krauza. Plha a Chosé vyskočili hneď za nimi a jeden sa postaral o jedného a druhý o druhého.

Bergmann si ponaprával sako, zastrčil si košeľu do nohavíc a posadil sa. Krauz kašlal na zovňajšok, nechal sa od parťáka tvrdo zatlačiť na stoličku, zovrel päste, ale nechal ich položené na stole. Zatmelo sa mu

pred očami. Nemohol uveriť, že sa to stalo. Nechcel to vtedy spraviť a vedel, že to raz bude ľutovať, a ten čas práve prišiel, ale že príde v takom nevhodnom okamihu, to ani len netušil. Prižmúril oči a zasyčal: "Erik, že si sviňa, som vedel už dávno, ale že sa znížiš k niečomu takému..."

"... a manželia Kukučkovci mali dvoch synov," pokračoval Bergmann, akoby sa nič nestalo, "jeden robí na oddelení vrážd a druhý je psychiater. Perfektná kombinácia. Pitvu ich matky nerobil nikto, vraj nebolo treba, lebo smrť nebola zavinená cudzou osobou, ako ste konštatovali vy a doktor... doktor..." Bergmann sa hral na blbečka a vychutnával si detektívov za surova, "... ako sa to len... aha! Lengyel, súdny lekár doktor Lengyel! Vraj pochovať v zákonnej lehote bez pitvy, pekné! Vraj vylučuje cudzie zavinenie. Pekné! Ale ja viem niečo iné! V krvi jej plávalo niečo čudné..."

Bergmann skončil a bol so sebou náramne spokojný. Chosé položil ruku na parťákovo rameno, a tým ho zastavil, inak by zase vstal.

"Nechaj, Riško, teraz ja," a namiesto parťáka sa k Bergmannovi nahol sám, "Bergmann, si fakt sviňa štepená!" oznámil mu.

Bergmann nereagoval, svoje si urobil a ostatné už bolo iba na bielovlasom. Ten stále uprene sledoval hranu stola a mal v tvári ten istý výraz, akoby ho všetko náramne mrzelo a nepredstaviteľne unavovalo. Ale skôr ako stihol nadviazať na Bergmannov referát, Krauz ho predbehol.

"Pane, až doteraz som si vás vážil, ale toto ste nemuseli. Fakt nie. Nič o tom prípade neviete. O vás som sa z televízora dozvedel, že sa staráte o prezidenta, a teda aj o blaho národa, či ako to prezentujú na obrazovke?! Vraj ste čestný a poctivý občan. Vidím, že televízia kecá ako za starých čias, stále rovnako. Máte plnú hubu pravdy, a toto, čo ste

nám práve navrhli, sa s pravdou ako znáša? A spôsob, ako ste to spravili, je čo? Čisté vydieranie! Svinstvo! Nič viac a nič menej! Toto ste fakt nemuseli! Aspoň nie s týmto tu," a bradou ukázal na Bergmanna.

"Musel! Koniec priblblým fórikom a hlúpučkým rečičkám!" bielovlasý ožil a tresol do stola. "Teraz vážne, páni detektívi! Vážne, smrteľne vážne! Musel! Tu ide o hru, ktorej nerozumiete a rozumieť nemusíte, tak sa nesnažte do toho pchať nos a robte, čo sa od vás očakáva! To dievča nájdu v sobotu večer na ceste pri Slovnafte, kde šliapu jej kolegyne. Bude trochu chladená, o to sa už postaráme, aby vyzerala čerstvo, ale inak to bude celkom normálna vražda prostitútky hodenej do trávy kúsok od jej pracoviska. S osobami v tomto dome ju nebude spájať nikto a nič. Vy nám pomôžete vyriešiť detaily, aby to bolo dôveryhodné. Kukučkových rodičov som použiť musel, aby ste pochopili, že to myslím vážne a že inej cesty niet. Je to vaša vina, keby ste sa nestavali na zadné, nikto by ich ani len nespomenul! Chcem, aby ste pochopili ešte jednu vec, že ste už nastúpili na palubu a sme na jednej lodi, či sa vám to páči, alebo nie. Ak pôjde táto loď ku dnu, tak aj s vami. Aby sa tak nestalo, budete spolupracovať a použijete všetky svoje profesionálne vedomosti a schopnosti na to, aby sme tento problém spolu zvládli. Jasné!?" a potom ticho dodal: "Musíme to spraviť, inej možnosti niet. Alebo... pozná niekto iné riešenie?"

Krauz už dýchal normálne, ale gánil. Neznášal vydieranie. Neznášal, keď sa niekto snažil tlačiť ho k múru a nútil ho, aby robil niečo, s čím nebol vnútorne vyrovnaný, a navyše títo tu ešte aj chceli, aby sa tváril, že je vlastenec a všetko chápe. Neznášal nátlak a reflexívne sa proti nemu bránil. Ale mlčal. Horúčkovito premýšľal. Musel nájsť riešenie. Aby získal čas, skúsil niečo vysvetliť.

“Kukyho matka zomierala na rakovinu hrtana. Rakovina je svinstvo samo osebe, ale rakovina hrtana je očistec nepochopiteľný pre každého, kto sa s tým v živote nestretol. Tesne pred koncom sa dala previezť domov, aby nezomrela v nemocnici medzi cudzími. Vážila vtedy tridsať kíl. Starý Kukučka sa o ňu staral do poslednej chvíle, ale to, čoho musel byť svedkom v posledných dňoch života milovanej ženy...”

“Nám nevadí, že jej pomohol, hoci eutanázia u nás ešte nie je povolená. Ani nechceme rozoberať mieru vašej viny na tom, čo sa stalo. Vlastne nás to vôbec nezaujíma! Nebyť tejto prekérnej situácie, nikdy by sme to nepoužili, ale pán Krauz, chcem iba jedno! Aby ste nás začali brať vážne a aby ste si uvedomili, že vieme hrať aj tvrdo. A aby ste si uvedomili, že vás viem prinútiť k poslušnosti, ak budem nútený. Krv tej úbohej ženy je ešte v mrazáku aj s chemickou analýzou a ja viem, kde ten mrazák je! A faktom je a navždy ostane, že k mŕtvole ste boli privolaní práve vy dvaja a nejaký doktor Lengyel, ak vám to meno niečo hovorí. Veľa ľudí bude mať kvôli vám problémy, to si láskavo uvedomte! Veľké problémy! Existenčné, ak mi rozumiete. Mali by sme sa dohodnúť, bolo by to výhodnejšie pre obe strany.”

Krauz na neho zazeral spod zvrašteného obočia. Už to nebol sympatický starý pánko s bielymi vlasmi v perfektnom obleku. Bol to hajzel ako všetci, čo do kamery otŕčajú jednu stranu tváre a druhú majú úplne inú. Teraz ukázal tú druhú. Hral tvrdo. Krauz už vedel, že si nepomôžu. Nejaká sviňa sa musela dozvedieť o smrti Kukyho matky a v márnici jej tajne vzali krv. Čo v nej našli, vedel Krauz už desať rokov a ďalších desať by obetoval zo svojho života, keby v tú osudnú noc nemali s Chosém službu. Lenže mali a súhlasili. Teraz sa cítili rovnako bezmocní ako pred desiatimi rokmi, ibaže títo neprosili o súcit a zmilovanie, títo

rozkazovali a vyhrážali sa. Nech to Krauz obracal z ktorejkoľvek strany, stále mu vychádzalo iba jedno.

“Do riti! Tak dobre! Čo od nás vlastne chcete?” precedil napokon pomedzi zuby.

Všetkým sa uľavilo. Chosému ani nie, ale všetkým ostatným pri stole áno. Ich prítomnosť konečne začínala dostávať nejaký zmysel a riešenie problému sa črtalo v jasnejších kontúrach. Krauz zmäkol.

“Chcete pár minút na vydýchame?” navrhol chápavo riaditeľ.

“Nie, sme zvyknutí, vysypte, čo chcete, nech to máme čo najskôr za sebou!”

“V poriadku. Takže páni detektívi, chcem, aby ste nám povedali, čo ste hore v izbe videli. Vašimi očami, očami vraždárov. Všetko, čo sme my laici nepostrehli. V čom by mohli nastať problémy. Potom chcem, aby ste premysleli prevoz a umiestnenie dievčaťa tak, aby to vyzeralo ako príbeh nešťastnej prostitútky. Zatiaľ toľko.”

Krauz sa upokojil a smutne sledoval končeky prstov omotané okolo pohára. Spýtavo pozrel na Chosého. Podporu a pomoc hľadal u kolegu. Najlepšieho kamaráta. Nesklamal.

“Ja som ti hovoril, ty debil, aby sme dnes radšej išli k Jumbovi na pivo...”

Krauz teda pevnejšie zovrel pohár a sústredil sa na problém sám. Chvíľu mu trvalo, kým sa zbavil emócií, potom začal logicky myslieť.

“Počet mužov na večierku?”

“Štyria,” slova sa bez vyzvania ujal Bergmann. Asi bol najlepšie informovaný. “Kto to je a kde sú?”

“Domáci, ten je tu a je už spracovaný. Postaráme sa, aby spolupracoval aj v budúcnosti. Nulové riziko, lebo sme schopní ho sledovať a usmerniť, ak by začal strečkovať. Už dostal ponuku. Výhodnú. Bude spolupracovať! Druhý, Ivan, ten je z obliga. Spraví, čo prikážeme. Dvaja ďalší odišli nad ránom a nič

nevideli. Všetko sa odohralo v hornej izbe a oni boli celý čas dole. Aj tých sme schopní sledovať a eliminovať, ak by bolo treba. Už sme na nich zavesení, zatiaľ v pohode a nič nenasvedčuje tomu, že by niečo videli alebo vedeli. Komunikácia v mobiloch úplne normálna a volali si už aj medzi sebou, iba si pochvaľovali dnešnú noc, žiadne narážky na niečo mimoriadne. Evidentne nič netušia. Zatiaľ nulové riziko."

"Odkiaľ sa poznajú? Minulosť?"

"Sú to spolužiaci z vysokoškolského internátu. Bývali na jednej izbe. Ubehlo vyše dvadsať rokov, žiadne spätné väzby tam nie sú. Všetci žijú samostatne a majú rodiny. Stretávajú sa pravidelne, to sme už preverili, včerajšia akcia nebola žiadna náhodná provokácia, našťastie."

"Drogy? Ak áno, kto ich zásoboval?"

"Fajčili trávu a... trochu koksu. O zásielku sa staral domáci a je to z čistého prevereného zdroja. Na byt sa díler nedostal ani raz a včera tiež nie. Nič nevidel a nevie o žiadnych súvislostiach. Počet zúčastnených a ich identitu nepozná. Preverené, nulové riziko."

"Ochranka? Prečo pustili Ivana pár dní pred voľbami?"

Bergmann stíchol. Toto bola Viktorova parketa.

"Ehm, Richard, ja som bol tento týždeň v Tatrách. So synom, tie jeho pľúcka... skoro po dvoch rokoch prvá dovolenka. Stiahli ma iba dnes ráno, spoľahol som sa na zástupcu a starých ostrieľaných harcovníkov, čo ho mali na starosti. Z nepochopiteľných príčin zlyhali a hoci máme teraz pred voľbami zostrený režim, uspokojili sa s tým, že im sľúbil, že sa odtiaľto ani nepohne a nič sa nestane. Všetko preverili, to by som im krivdil, urobili previerky ako vždy, na to sa môžete spoľahnúť, ale ostali vonku."

“Viktor,” Krauz považoval Viktora za kamaráta, ale teraz musel, “Viktor, ak by ostali vonku, niečo by museli počuť, tam hore došlo k bitke, ona vrieskala!”

“Doboha!” Plha si energickým gestom sám nalial a na ex vypil. “Neostali vonku. Odišli. Skočili si na večeru a... a...”

“Večerali až do rána,” doplnil ho Chosé.

Riaditeľ vládnej ochranky iba pokrčil ramenami. Bielovlasý muž o tom isto vedel, pretože iba zašomral.

“Tieto veci budeme riešiť, pán riaditeľ, až po akcii. Kádrovo aj personálne. Teraz pokračujte, pán Plha.”

“Vlastne, telo našli naši. Až dnes ráno. Zobudili domáceho, lebo si prišli po chránenú osobu. Mali tu byť celý čas, to je jasné, ale ak to chcete počuť otvorene, tak profesionálne zlyhali. Už som prijal opatrenia, vyhodím ich oboch a najlepší flek, čo vyfasujú, bude niekde na bráne pri rampe, kurva aj s nimi!”

Viktor bol naozaj naštvaný a bolo na ňom vidieť, že ho to mrzí. Jeho kreslo sa triaslo v základoch a evidentne bol ochotný urobiť čokoľvek, len aby sa problém nešíril ďalej. Čokoľvek, aj priznať vinu aj niesť svoj podiel, hoci aj na vzdialenosť tristo kilometrov.

“To ste posrali, chlapci,” skonštatoval Krauz a Viktor iba rezignovane prikývol a zahĺbil sa do pohárika.

“Náhodné telefonáty počas žúru a náhodné návštevy v dome? Kto ich mohol vidieť pri príchode? Poštár, susedka...” pokračoval Krauz monotónnym hlasom.

“Telefóny sme už preverili,” odpovedal Bergmann ako z učebnice spravodajských služieb, “je to v poriadku. Nerobili žúr po prvý raz, všetci sa vypli. Návšteva tu nebola žiadna, ale túto informáciu máme iba od domáceho a ja osobne mu verím. Ani nikto zo susedov sa nesťažoval, ani žiadna policajná hliadka

sem nebola vyslaná, nič také. Ivana priviezli a auto odišlo, bol to moment bez svedkov, tí dvaja prišli spolu jedným taxíkom. Bežná objednávka po telefóne, ak sa nič neprevalí, tak súvislosti nie je schopný vyhodnotiť nikto nezainteresovaný, náhodný taxikár, čo ich viezol, už vôbec nie. Nulové riziko."

"Eskortná služba?"

"Lukexpo. Vlastní ju nejaký Richter."

"Roland," upresnil Chosé.

"Poznáme," doplnil Krauz a mal na mysli čisto profesionálny vzťah, žiadne objednávky na policajný večierok. Aspoň nie žiadne oficiálne.

Viac otázok nemal. Chvíľu zvažoval všetky pre a proti a potom pomaly vyslovil rezultát, na ktorý všetci netrpezlivo čakali.

"Za týchto okolností..." urobil pauzu, aby dodal svojmu rozhodnutiu patričnú vážnosť, "by to nemal byť problém. Zhrňme si to. Akcia bola naplánovaná, nie náhodná, teda nejde o provokáciu s cieľom zdiskreditovať rodinného príslušníka hlavy štátu, ale ide o klasický žúr. Aktivity cudzích rozviedok alebo opozičných strán so svojimi kandidátmi na prezidenta by som zatiaľ vylúčil. Uvažujme teda iba o nešťastnej zhode okolností a náhode. Drogy a chľast a potom skratové konanie. Drogy sú preverené, díler nezasiahne a nebude vydierať. Náhodné návštevy a telefonáty vylúčené, teda anonymita zúčastnených je zaručená. Príchodové a odchodové cesty všetkých zúčastnených sú čisté. Všetci aktéri sú pod kontrolou a z tejto strany nebezpečenstvo nehrozí. Spísané, podčiarnuté a zrátané: vedeli by sme to zvládnuť, ak..." lenže nedopovedal. Pred koncom vety odtrhol pohľad od pohárika a všimol si bielovlasého výraz, špúlil pery a na sánkach mu navierali svaly. Snažil sa vypľuť niečo, čo nie a nie von.

"Aha!" pochopil Krauz. "Takže pokračujeme. Ešte stále to nie je všetko, čo? Večer nečakaných

prekvapení bude asi pokračovať druhým dejstvom, však, pán riaditeľ kancelárie?"

Riaditeľ prezidentskej kancelárie nereagoval, iba zagánil na agenta. Tentoraz ostal čierny Peter v Bergmannových rukách. Sklonil hlavu a nasrdene sa vyžaloval pohárik.

"Boli dve. Jedna nám zdrhla. Nevieme, kde je. Zaboha ju nemôžeme nájsť..."

Zavládlo ticho.

Jediný, kto nestratil duchaprítomnosť a triezvy názor na vec, bol Chosé.

"Páni, tak táto loď práve dostala prvý zdrvujúci zásah na pravobok pod čiaru ponoru, a ako sa mi tak zdá, začala sa nebezpečne nakláňať."

Krauz musel uznať, že parťák vystihol situáciu veľmi presne. Namieril naňho ukazovák a potom vztýčil palec na znak súhlasu. Chosé nelenil a rýchlo vyzunkol obsah pohára, keby bolo treba zutekať z paluby.

Kapitola 15

Rita stála rozkročmo vo vani a sprchovala si rozkrok.

"...sa čudujem, že nesyčí," zašomrala a po očku sledovala Kláru zohnutú nad umývadlom.

Klára sa snažila umyť si zuby. Kefku nemala, a tak si trochu pasty natlačila na ukazovák. Pasta dobre penila a Klára bola rada, že s mohutnými chuchvalcami vypľúvanej peny sa stráca aj hnusná chuť. Vypľula naposledy a vlažnou vodou vykloktala.

"Tfuj..." vypľula a jazykom si skontrolovala zuby. Vycerila ich do zrkadla a spokojne prikývla. "Ten tlstý debil mal na večeru asi bryndzové halušky. Strašná chuť..."

Rita skončila, zavrela sprchu a mokrá vystúpila na pripravený uterák. Veľkou osuškou si začala pomaly a s citom drhnúť telo. Keď prišla medzi nohy, zjemnila tlak, mierne sa predklonila, ale grimasu bolesti nestihla skryť. Klára si ju všimla.

"Ivona, fakt ťa to tak bolí?"

"Nie..."

"Nekecaj!"

"V pohode."

"Ako myslíš..."

"Kašli na to. Otec mi raz povedal, že každé remeslo má zlaté dno, ale o zlatej žile nehovoril nič, škoda..."

"A čo robí tvoj otec?"

"Stolára."

"No prosím! Tomu sa mudruje o zlate. Nech si strčí do zadku rúčku od lopaty a spraví s ňou sto drepov, potom sa ho spýtam, z akého kovu sú hviezdičky, čo má pred očami, či zo zlata!"

"Nechaj stolárov na pokoji, môj otec ani netuší, že do zadku sa dá niečo strčiť. Ale s tými bryndzovými haluškami máš stopercentnú pravdu. Minule o tom

písali v jednom ženskom časopise, počkaj, ako sa volá…"

"To je jedno…"

"Hej, takže bryndza a syry celkove príšerne smrdia a dlho z chlapa nevyprchajú. Najlepšie je vieš čo?"

"Nie."

"Ananás! Predstav si, obyčajný ananás! Vraj ho v semene cítiť až dvanásť hodín a spríjemňuje chuť…"

"Tak to mi je na dve veci. Ananás tam síce na mise je, ale dvanásť hodín to s tým tučkom nevydrží ani Mata Hari. Okrem toho, to si tam nečítala, za ako dlho ananás prerazí chuť bryndze?"

"Nie, až do takých detailov ten článok nešiel."

"Škoda, iné nám neostáva, iba nahovoriť Rolanda, aby predpisoval ananás každej partii, do ktorej nás najnovšie pošle."

"Nie zlý nápad."

Mudrovali a umývali sa. Aj Ráchel vošla pod sprchu. Ešte raz si poriadne vypláchla ústa, ale osprchovala sa aj celá. Otočila sa chrbtom ku kamarátke a spýtala sa: "Ivonka, pozri, už to nemám na chrbte? Ten hrdzavý striekal ako hasič."

"V poriadku… počkaj!"

Ivona vzala hubku a umyla jej kríže.

"Teraz je to v poriadku."

"Díky…" poďakovala Klára, čupla si a vymočila sa rovno do vane. Ešte raz sa ledabolo osprchovala a vystúpila von na koberček.

Zapotácala sa a Ivona ju v poslednej chvíli zachytila.

"Klárka, dávaj pozor! Pribrzdi s tým koksom…"

"Dala som si iba dve lajničky…"

"Tak s whisky…"

"Mám to pod kontrolou, neboj."

Vyutierali sa navzájom a začali sa obliekať. Náhradné veci jednu za druhou vyťahovali zo športovej tašky ako kúzelník z rukáva. Ani jedna si

nedala nohavičky ani podprsenku. Iba lodičky na vysokánskych podpätkoch, sieťovky končiace na stehnách, minisukne a tričká. Klára ramienkové a Ivona s rukávmi až po lakte, ale zato perfektne roztrhané. Aj keď bolo čisto vypraté, vzbudzovalo dojem, že ho nosí odmalička a že sa o ňu muži šklbú. Približne tiež odvtedy. Vedela, že je to rajcovné. A okrem toho to maskovalo jej vek.

Postavili sa vedľa seba pred zrkadlo a začali sa maľovať.

"Ty," Ivona našpúlila pery a obišla ich leskom, "poznáš toho krátkovlasého blonďáčika?"

Klára si naprávala blond parochňu.

"Nie. Ktorého?"

"Čo obsluhoval vežu, keď sme prišli."

"Nie."

"Ja mám taký dojem, že som ho už niekde videla."

"Kde?"

"To keby som vedela! Niekde... niekde..." Ivona si prstami zodvihla viečko a na hranu si naniesla čiernu linku.

"A ja by som ho odkiaľ mala poznať?"

"Neviem. Tak, či si ho už na nejakej akcii nefajčila?"

"Asi nie."

Chvíľu sa mlčky maľovali.

"Už viem!"

"Nerev, Ivona! šibe ti! Dolezú sem, že čo tu stvárame, a máme po pauze!"

"Sory," Ivona stíšila hlas, prestala sa maľovať a sadla si na vaňu.

"Ja už viem! To je predsa gynekológ! Prisámbohu, je to on! Stretla som ho pred pol rokom, a nie na akcii, ale v ordinácii! Preto mi to nešlo do hlavy a nevedela som ho zaradiť! Žiadna kefovačka, bola to ordinácia," rozprávala pošepky a vzrušene.

Čiernu kontúrku šmarila do kabelky a ruky zložila do lona. Zamyslela sa a nechápavo pokrútila hlavou.

“Je to on! Je... boha! Teraz si spomínam, ja som ale krava! Ako som na to mohla zabudnúť!?”

“Sebakritika je síce zdravá, ale ja nerozumiem ani slovo, kto by to mal byť?” prerývane mrmlala Klára, lebo si maľovala ústa a na chvíľu pritlačila pery k sebe, aby sa farba rovnomerne rozotrela.

“No predsa ten prezidentov syn, ako sa len... tuším Ivan, áno! Ivan! Je to on! Kurva! To je teda terno! Vieš, ako som na neho prišla?”

“Nie,” zašomrala Klára, lebo ju to vôbec nezaujímalo a mala plné ruky práce s ľavým viečkom.

“Ochorel gynekológ, čo k nemu stále chodím... ten starý Vacek, čo som ti ho minule dohodila.”

“Viem.”

“...a Roland ma poslal k náhradnému, lebo som vtedy krvácala a nemohla som už čakať. Aj mi hovoril, že robí iba prominentov, tedáá prominentky, ale že ja môžem, lebo mu je niečo dlžný, či ako to bolo.”

“To je hádam jedno, nie?”

“Je! Ale je to on! Bola som u neho v ordinácii a baby sa ma potom spýtali, že či viem, kto mi pchal prsty do škatule. Nechcela som im veriť, ale Roland mi to potvrdil. To je... prezidentov syn!” vzdychla na záver a nechápavo vzhliadla ku Kláre.

Nechápavo, lebo s Klárou to ani nehlo a stále sa v strnulom predklone maľovala pred zrkadlom. “No a?”

“Ty si ale koza! Akože no a? Klára, veď to je...”

Ivona zmĺkla a zahľadela sa na dvere. Klára skončila s maľovaním a strnulú polohu nalomenej brezy nezmenila už hodnú chvíľu. Nechtom na malíčku si pretrela viečko a našpúlila pery. Keď bola s dielom hotová, prudko sa narovnala a nechápavo vyvalila gýčovo namaľované oči na Ivonu.

“Čo to je?”

Ivona vstala a opatrne našľapujúc na špičky prešla ku dverám. Trhla kľučkou a otvorila ich. Nikto tam nestál. Dramaticky pomaly ich privrela.

“Ti šibe?”

Ivona iba pokrútila hlavou.

“Ani nie. Klára, to by sa dalo... vy...”

Ivona nedopovedala ale znova si sadla na vaňu. Premýšľala. “Vy... čo?”

“Využiť!”

Ivona premýšľala. Potom vymyslela prúser.

Kapitola 16

16:41

“Už sme v ňom. V prúsere,” dodal Bergmann na vysvetlenie.

“Ako tak sledujem vaše kamenné tváre, vážení, môžem ti na to povedať iba jedno, prvý raz v živote ti verím a súhlasím s tebou, Erik.”

“Aby si sa ty nevyžíval!”

“To by stačilo!” zasiahol bielovlasý a prerušil tak Krauzovo a Bergmannovo prekáranie už v zárodku. “Radšej využite svoju energiu na vyriešenie problému, čo s druhou ženou, a nie na vaše žabomyšie vojny. Mohli by ste sa konečne správať primerane vážnosti situácie, páni?!”

Chosé mal ešte pripravený diskusný príspevok o neschopnosti niektorých agentov tajnej služby, ale niekomu zazvonil mobil. Všetci sa trhli. Aj keď každý poznal svoje zvonenie, v napätej situácii reagovali všetci rovnako. Mimovoľne siahli pod saká.

Bol to mobil bielovlasého.

Riaditeľ kancelárie pozrel na displej a zvážnel. Opatrne ho priložil k uchu. “Prosím, pán prez...” Dlho mlčal a iba počúval.

“To som už urobil, sú tu a sú to najlepší, akých máme...” Dlho mlčal a iba počúval. “Rozumiem! Presne to aj robíme!” Počúval.

“Nie! Nič sa nekomplikuje, zatiaľ všetko pokračuje podľa dohodnutého plánu... iste! Áno, iste! O hodinu sa ozvem... tak teda prídem osobne, jasné, ako si prajete.”

Riaditeľ kancelárie schoval mobil a chvíľu sa mu darilo maskovať napätie a únavu, ale potom si pošúchal dlaňami líca a čelo si oprel o zovreté päste.

“Tak znova, čas beží, pán Krauz, počúvame vás!” povedal prerývane.

“Ďakujem za slovo. Situácia je podľa nás jednoznačná,” Krauz neveril, že sa počuje hovoriť takéto hrozné slová, “za týchto okolností je prevoz mŕtvoly čistou samovraždou. Tá druhá baba sa môže o dva dni objaviť v redakcii hociktorých novín, poprípade v súkromnej televízii, a vezieme sa v tom všetci. Nie! Za týchto okolností to nejde! Plán á je čistou hlúposťou, na to nás nikdy nenavlečiete!”

Chosé razantne prikývol, aby im bolo jasné, že vraždári držia vždy spolu. Opatrne vzhliadol od pohárika a dúfal, že Richard sa naňho nepozerá, ale pozeral sa a čakal, čo na to povie. Povedal to po svojom. Oči sa im stretli a to stačilo. Ostatné si povedia vonku.

Chosé znova sklonil hlavu a vedel, že je to jeho vina. A že Krauz teraz bojuje aj zaňho.

“Tak rozhodnite! Chcem počuť váš postup!” vyzval ich riaditeľ kancelárie.

“Pán riaditeľ,” Krauz si oprel bradu do oblúka medzi palcom a ukazovákom a chvíľu tak zotrval, “musíme sa vrátiť k mŕtvole. Potrebujeme si pozrieť všetky detailné stopy aj s lekárom aj s technikom. Musíme vedieť, čo všetko sa na mieste činu nachádza a s čím by nás mohli zaskočiť, vlastne...” Krauz sa zasekol a zamyslel sa.

Chvíľu zavládlo ticho.

“Pane, a kto by nás mohol zaskočiť, teda, presnejšie, kto stojí proti nám? Myslím okrem tej zdrhnutej baby. Odkiaľ môže prísť úder, alebo inak, kde môže čakať ochranu?”

Riaditeľ sťažka pokýval hlavou.

“Ide vám to dobre, pán Krauz, myslíte aj za nás, to je naozaj dobre! Takže takto,” na chvíľu sklonil hlavu, “miestne oddelenie polície je mimo, žiadna hláška sa k nim nedostala, okresné oddelenie polície tiež nevie nič, z krajského riaditeľstva ste tu iba vy dvaja, vaši nadriadení nič netušia, takže zatiaľ nič neprezradia,

ministerstvo vnútra je informačne paralyzované a pred voľbami tam panuje zmätok ako nikdy predtým, tajná služba je tu a je zainteresovaná, a je v poriadku, vládna ochranka je tu a majú eminentný záujem na vyriešení problému, opozičné strany zatiaľ nemal kto informovať," riaditeľ závažne pokýval hlavou, "takže jediným nepriateľom a jej spojencom môžu byť iba médiá."

"Médiá," zopakoval Krauz a ledabolo mykol plecom. "Nič viac a nič menej ako médiá," ale odrazu mu poskočilo obočie, "nodoboha! Príma! Treba okamžite zrušiť vysielačkový kontakt!"

"Pán Krauz, ale..."

"Pane, podstatná časť úniku informácií zvnútra ide cez vysielačky!"

"Naše sú kryté," skúsil Bergmann.

"Hovno!" vysvetlil mu Krauz.

"Prečo, pán Krauz?"

"Lebo únik informácií nesúvisí iba s frekvenciami a maskovačmi! To, že naše vysielačky odpočúva kdekto, je jasné, a je jasné, že sa tomu dá technicky aj zabrániť, občas, ale tu ide okrem toho aj o osobné zainteresovanie náhodného alebo cieleného bonzáka. Krytie siete nezaručuje, že lakomá sviňa nepredá informáciu súkromnej televízii. Jednoducho okamžite zrušte tých frajerov s anténkami v ušiach. Čo treba, riešte cez kryté mobily a kódovanie."

Riaditeľ kancelárie ukázal prstom na Bergmanna a Plhu.

"Urobte to!"

Obaja vstali, zašili sa do rohov kuchyne a začali telefonovať.

"Druhá vec. Tajná služba ju už pár hodín naháňa, takže logicky predpokladám, že rodina, kontakty, kamošky, kolegyne... všetko je už preverené a obsadené!"

Počkali na Bergmanna, kým sa nevrátil k stolu.

“Krauz sa pýta na rodinu a kontakty,” zopakoval riaditeľ.

“Všetkých už máme pod kontrolou a ďalších hľadáme a ustaľujeme.”

“Dobre. Takže treba iba vydržať, niekde musí vyplávať. Viete, kam ju to bude ťahať najviac?”

“Domov, má tam dve malé deti, dvojičky.”

“Príma! Kde je manžel?”

“V Taliansku...”

“Doboha!”

“Nie, tam nepôjde. Už sme prevetrali ich susedov, v baraku všetci vedia, že sa rozišli v zlom a neplatí jej na deti ani fuka. Oficiálne ešte nepožiadala žiadne úrady o pomoc, takže asi ani nevie, kde presne je.”

“Lepšia správa.”

“Ďakujem, pán kolega.”

“Nie sme kolegovia, Erik.”

“A čo navrhuješ ako prvé?”

“My s Chosém si zoberieme vášho doktora a ideme hore,” pokračoval Krauz a žmolil si spodnú peru. “Ako som povedal, omrkneme to ešte raz a uvidíme, čo sme predtým nevideli, lebo nás to nezaujímalo. Sústredíme sa na detaily. Zatiaľ nič neprevážať a s ničím nehýbať.”

“Dobre,” povedal doktor a všetkých prekvapil, že sa ozval.

“Vybavené,” zahlásil aj Plha a prisadol si tiež. “V poriadku,” kvitoval jeho hlásenie riaditeľ. Chosé s Krauzom po sebe rozpačito hodili pohľadmi a mykli plecami.

“Tak poďme na to, nie?”

“Moment,” zastavil ich riaditeľ kancelárie a rukou im pokynul, aby ostali sedieť, “ešte jedna vec, páni. Platí to pre vás pre všetkých,” zmĺkol a urobil dramatickú pauzu, všetkých si rad radom prezrel a až potom pokračoval. “Dobre ma počúvajte. Ale naozaj dobre. Malá lekcia z dejepisu. Viete, čo povedal Nikita

Chruščov v šesťdesiatom druhom, keď sa skončila Kubánska kríza?"

Počkal, a keď sa nikto nehlásil, opäť pokračoval.

"Nie? Tak ja vám to teda poviem. Povedal: spočiatku to vyzeralo ako dobrý nápad a perfektný plán, škoda, že sa o ňom dozvedelo toľko ľudí."

Riaditeľ ukázal prstom na každého zvlášť a výstražne pokýval hlavou. Reagoval iba Krauz.

"Ale Zátoka svíň je odtiaľto pár kilometrov na juhozápad, a okrem toho už odvtedy ubehlo skoro päťdesiat rokov, takže..."

"No jedno poučenie z toho vyplýva aj po toľkých rokoch, nemyslíte, pán Krauz?"

"Iste, držať hubu a krok. Len aby ste to dodržali aj vy."

"My sme profesionálne zohratý tím, o nás strach nemajte."

Zazvonil mobil. Zase bielovlasého. S nikým ani nehlo. Riaditeľ prestal prednášať a zagánil na svietiaci displej. Zarazil sa a snažil sa nevyvaľovať oči. Nepodarilo sa.

"Áno, pán Doner, počúvam vás... nie, nič zvláštne sa nestalo, pán prezident je aj s celou rodinkou na chate a pripravuje sa na zajtrajší dôležitý prejav. Ako? Nie, ja som v bazéne a na masáži ako každý piatok... prosím!? Ale to by ste hádam mali vedieť vy, nie ja! Vy máte v popise práce sledovať závažnú trestnú činnosť! Nie, ja o ničom mimoriadnom neviem! Nie, ako som už povedal, prezident a jeho rodina sú v absolútnom poriadku! Ako myslíte, môžeme sa stretnúť, ale neuvoľním sa skôr ako zajtra večer po prejave. V poriadku, sme dohodnutí."

Riaditeľ zrušil hovor a prekvapene si ich premeral.

"Banda novinárska! Niečo presiaklo," zašepkal.

Chosé sa bavil.

"Tak táto loď práve dostala druhý zásah pod čiaru ponoru a už sa nielen nakláňa, páni."

“Mohli by ste, pán Fischer, láskavo prestať s tými námorníckymi veštbami!? Alebo máte ešte niečo v talóne aj o svätom JeremiáŠovi?”

“Nie, pán riaditeľ, o JeremiáŠovi dnes nebude nič. My z oddelenia vrážd rozprávame iba k veci, a ak nič, tak sme radšej ticho, na rozdiel od profesionálov zo zohratého tímu.”

“Radšej už poďme!” prerušil ich Krauz a pozrel na hodinky.

Akoby tým vyvolal reťazovú reakciu. Pozreli sa všetci.

“Je skoro päť. Máme dvadsaťdva hodín do prejavu. Veľa toho tejto noci asi nenaspíme, ale prespať niektoré noci by bolo asi najväčším hriechom a omylom v živote, nemyslíte? Ako túto noc, keď sa niečo naozaj deje... takže, pán doktor, poďme na ňu!” Krauz bradou kývol lekárovi a vstal. Doktor pochopil a namáhavo vstal tiež.

“Z toho, čo som tu dnes počul, mi je ako lekárovi jasné iba jedno, keď sa to tu skončí, niektorých z vás rád odporučím do trvalej opatery môjmu priateľovi doktorovi Fáberovi. Psychiatrovi, lebo normálneho je na tejto situácii naozaj pramálo,” a dopil pohár gestom rokmi trénovaného rutinéra.

Kapitola 17

Mobil zapípal vysokým odporným tónom, ale majiteľ bol pod sprchou. Zvonil položený na nočnom stolíku pri posteli. Majiteľ mal šťastie. Prvé zapípanie sa síce prekrylo s vypnutím sprchy skoro na sekundu a ani druhé nepočul, lebo šuchotal plastovým závesom, ale tretie začul neprirodzene rozkročený s uterákom v rozkroku.

Pustil ho na zem a vybehol z kúpeľne. Zdrapol mobil, stlačil príjem a vyštekol.

"Prosím!?"

"Nemusíte sa naháňať, nechal by som ho zvoniť aj dlhšie. Veľmi dlho. Tu je Novák z novín. Volám pána Oskara."

"Tu je Oskar."

"Rád by som s vami urobil interview."

"Rád, ale ja robím interview iba na modrý mikrofón."

"V poriadku, je modrý."

"To je dobre, aj u mňa, tak počúvam."

"Zajtra a o tretej písmeno bé," a spojenie sa prerušilo.

Milan Burda chvíľu čumel na svetielkujúci mobil, potom sa usmial a vrátil ho na nočný stolík.

"Budem tam, neboj," a škaredo zanadával, lebo si na zemi všimol mláku, čo z neho stiekla.

Milan prišiel o druhej. Motorest Zlatý sob mal veľké parkovisko a jednu príchodovú a druhú odchodovú cestu. Za motorestom bola ďalšia, ale bola slepá a viedla iba k nakladacej rampe pre zásobovanie. Za motorestom bolo pole, teraz skoro holé, iba s malými klíčkami oziminy. To bolo zlé, znižovalo mu to možnosti úniku v prípade, že by sa niečo pokašlalo. Pri výjazde z parkoviska sa začínal riedky hájik a pokračoval popri hlavnej ceste. Po sto metroch stúpal do malej terénnej duny a hájik hustol.

Auto odstavil na konci parkoviska, čo najbližšie k hájiku. Ak by mu aj znemožnili použiť ho, sto metrov vedel zabehnúť za pätnásť sekúnd aj s guľkou v nohe, mal to už vyskúšané. Okrem toho, nemusel by bežať ani sto metrov, po dvadsiatich sa už hustota stromov dala použiť ako krytie a mohol opätovať paľbu s minimálnym chvením ruky. Zadychčanosť a únava u neho ovplyvňovali mierenie až po jeden a pol kilometri a tvrdým tréningom sa snažil túto hranicu neskracovať.

Vystúpil a poobzeral sa. Ešte raz skontroloval polohu auta k prvému stromu a sklon terénnej vlny za ním a zaplesol dvere.

Ak tu bol, tak sa znížil k ošarpanej Honde alebo k Renaultu s prívesom. Dodávku s vrecami cementu do úvahy ani nebral. Ani jeden, ani druhý typ auta mu k Michaelovi Yorkovi nepasoval. Asi tu ešte fakt nebol.

Obišiel motorest a skúsil zadné dvere do skladu. Boli otvorené, ale nevošiel, iba nazrel a zafixoval si tvar a smer chodby vedúcej do útrob motorestu. Odstúpil na pár krokov a podľa tvaru a výšky okien si v duchu nakreslil plánik interiéru. Vedel, alebo tušil, čo je sklad, kde sú služobné toalety, kde je kancelária vedúceho a kde sú šatne. Toto všetko bývalo väčšinou v zadnom trakte. Predok si chcel omrknúť neskôr, ale zvlášť podrobne.

Prešiel k hlavnému vchodu. Asi osem metrov napravo boli vo výške nákladného auta dve malé zamrežované okienka. Otvorené. Toalety pre hostí. Naľavo sklenená stena až po roh a cez zle zatiahnuté závesy videl stoly a dvoch robotníkov v montérkach nad pariacou sa polievkou. Auto s cementom a dvaja robotníci s polievkou. Nič podozrivé.

Zamieril k príjazdovej ceste. Kryli ju kríky, ale boli príliš nízke a riedke na krytie. Žiadny kopček, iba rovina. Týmto smerom by únik v žiadnom prípade nezvolil, bol by ako pohyblivý terč na strelnici.

Pokiaľ dovidel, skontroloval hlavnú cestu. Žiadne náhodne zaparkované auto, žiadna porucha s výstražným trojuholníkom, žiadna dodávka maľujúca vodorovné dopravné značenie, žiadni náhodní robotníci opravujúci výmole. Nič náhodné. Zhodnotil situáciu tak, že sa zatiaľ asi nič podstatné nedeje a má šancu prežiť. Asi ide iba o stretnutie za účelom doplnenia nejakých detailov alebo vyjasnenie nepredvídaných zmien. Voda sa začne mútiť až po akcii.

Utvrdil sa v presvedčení, že ho chcú naozaj a že ho zatiaľ potrebujú. Počkal polhodinku v aute a potom zašiel dnu.

Obzrel si vestibul, záchody a reštauráciu. Zablúdil a náhodou sa ocitol za dverami s nápisom VSTUP ZAKÁZANÝ.

“Pane! Panééé! Sem je vstup zakázaný, toto sú služobné priestory, kancelárie, sklad a tak... koho hľadáte?”

“Entschuldigen Sie, Freulein, ich verstehe Sie nicht, ich bin hier zum ersten Mal und ich suche die Toiletten, bitte.”

“Na klar... späť... Sie mussen zuruck gehen, dann nach rechts und dort sind die Toiletten! Hajzle napravo, debilko,” slečna v čiernej minisukni a bielej zásterke šibrinkovala rukami a navigovala ho von.

Vrátil sa, ale bol spokojný. Bol vnútri a tá chvíľka mu stačila. Potvrdil si polohu jednotlivých miestností, ako si ich nakreslil v mysli vonku podľa okien, a s pobaveným úsmevom naozaj použil toalety.

Dopíjal prvý pohár džúsu, keď ho zbadal vo dverách. Išiel na istotu a stavebných robotníkov dojedajúcich guláš ani platiacu rodinku hovoriacu po poľsky si vôbec nevšímal. Prišiel priamo k jeho stolu a bez pozdravenia si prisadol. Prehrabal si hustú ofinu ako ozajstný herec a chcel spustiť. Burda ho

predbehol. Teatrálne zalomil ruku a skontroloval čas. O minútu tri.

“Ste presný, to sa mi páči…”

“Vy nie, a to sa mi nepáči! Načo tu obsmŕdate hodinu pred dohovoreným termínom? Na čo sa to hráte, na Bonda? Burda! Už som vám dal, dúfam, jasne najavo, že keby som vás chcel zložiť, tak to spravím. Nechcem. Spolupracujeme, tak načo tieto výsadkársko-protiteroristické maniere?”

Hovoril ostro a panovačne, nie ako pri ich prvom stretnutí. Už to nebol druhotriedny náborový pracovník, už to bol prvotriedny šéf akcie.

“Na hovno! Ja mám svoje pravidlá,” ohradil sa Burda, aby nestratil glanc.

“Smiešne, ale ako chcete. Zmena plánu! Nebudeme strieľať. Ste schopný ísť do kontaktu?”

Milan sa nebadane usmial.

Herec s ofinou ho predbehol.

“Viem! Priplatím. Na prachy sa teraz vykašlime, to preberieme neskôr, ide nám o čas. Dnes je streda, zajtra večer bude na pánskom žúre v jednom rodinnom dome u kamaráta. Budú tam dve profesionálne kurvičky a asi päť mužov. Budú opití a naklepaní. Dostanem ho hore na poschodie do hosťovskej spálne. Zložíte ho ticho a ticho aj vypadnete. Jasné?”

“Ale budem ozbrojený, bez svojho vercajchu nejdem…”

“Stále sa ma bojíte?”

“Kašlem na vás! Nepochopili ste nič? Nielen vy, aj ja sa tým živím! Aj ja by som vás vedel zložiť bez mihnutia oka a nepomohli by vám ani tí traja v tej nenápadnej dodávke tam,” a ukázal prstom von na parkovisko. “Mám svoje postupy a zásady.”

“Dobre, budete ozbrojený, ale v dome nepoužijete žiadnu zbraň! Žiadne stopy! Ani guľka, ani nábojnica! Ani kvapka krvi!”

“Sedí, viem to aj tak.”

“Nikto z prítomných nebude ozbrojený, ak by došlo ku konfliktu, viete to riešiť bojom zblízka, áno?”

“Viem!”

“Opakujem, žiadny výstrel!”

“Rozumiem.”

“Zadusíte ho vankúšom v spánku, alebo čímkoľvek, čo si zvolíte.”

“Garota?”

“Nie! Mohla by sa zarezať a tiecť krv. Žiadnu krv nechcem!”

“V poriadku, viem to aj bez krvi. Čo s tou kurvou?”

“Bude spať. To je zariadené. Ona musí prežiť. On nie. Žiadni svedkovia, žiadna krv, žiadne stopy.”

“Rozumiem, ale zajtra je priskoro. Nebudem mať čas si to obzrieť a naplánovať.”

“To nech vám ani nenapadne! Nie aby ste sa tam obšmietali, jasné!? Všetko vám vysvetlím tak podrobne, že budete môcť ísť v úplnej tme aj v kukle s výrezmi vzadu. Musí to byť spravené teraz, do soboty, taká je objednávka!”

“V poriadku, dohodnuté.”

“A teraz vám vysvetlím podrobný pôdorys toho domu a dohodneme sa, kedy po vás prídem.”

Kapitola 18

17:11

Krauz sa už hodnú chvíľu skláňal nad mŕtvym dievčaťom a nešlo mu to do hlavy. Prečo je taká krásne mŕtva? Ako v inscenácii.

“Príčina smrti je zaškrtenie,” povedal doktor a vystrel sa. “Už som to povedal kolegom.”

Aj Krauz sa vystrel.

“Už som povedal, že to nie sú naši kolegovia.”

“Na vaše interné problémy sa môžem zvysoka, pán Krauz.”

“Tak sa venujme externým, pán doktor, prečo by mala byť zaškrtená?”

“Tie stopy na krku.”

Krauz mávol rukou a jeho prst skončil tesne nad jej krkom.

“Toto máte na mysli? Tak sa pozrite lepšie!”

Doktor sa pozrel.

“No a?”

Krauz pokrútil hlavou.

“Vy ste doktor medicíny, to je mi jasné, ale aká špecializácia?”

Doktor si odkašlal a rozpačito pozrel na Bergmanna.

“A ty si, chlapče, čo za skúšobnú komisiu, že ideš riešiť nášho doktora? Koľko máš tých diplomov?”

“Ani jeden, našťastie, mám iba maturitu, ale zato poctivú, jeden mozog, dve oči a kopu kamošov. Ty, Erik, máš čo z toho?”

“Ty...”

“Dve oči... sú evidentne vidieť, ale to ostatné?”

“Ty...”

“Prepáčte, páni, ale ja na to fakt nemám náladu! Chcete vedieť niečo o mŕtvole z lekárskeho hľadiska, alebo môžem ísť?”

“Richard,” zasiahol šéf vládnej ochranky.

“Prepáč, Viktor, takže čas úmrtia, pán doktor?”

“No, asi osemnásť hodín... by som povedal.”

Krauz sa zohol k hlave a pohýbal sánkou. Išlo to veľmi ťažko. Nasilu jej otvoril ústa a privoňal k jazyku. Prezrel si končeky prstov, skontroloval farbu nechtov a skúsil pohýbať pár prstami. Odhrnul deku a prstom zatlačil na modrajúce miesta na zadku a stehnách, kde sa tvorili posmrtné škvrny.

“Je mŕtva asi dvanásť až pätnásť hodín. Zabili ju okolo tretej ráno.”

“No...” doktor pokrútil pochybovačné hlavou.

“Vráťme sa ku krku. Vy hovoríte, pán doktor, že zaškrtená. Strangulatio funalis. Ale tu evidentne chýbajú stopy po škrtidle, žiadne strangulačné ryhy, nič, čo by nasvedčovalo použitie nástroja. Naopak, ja tu jasne vidím, a vy sa môžete pozrieť tiež, že na ľavej aj pravej strane od jazylky sú oválne stopy, prepojené krížom cez ohryzok. To sú jasné stopy po prstoch! Ona nie je zaškrtená, ju zahrdúsili! Strangulatio manualis ako vyšité! Tá sviňa jej tlakom palcov a ukazovákov uzavrela krkavice, teda krčné žily, ale pri takomto hrdúsení spredu ostane priechodná aorta vertebralis, ktorá privádza krv hore do hlavy, lenže uzavretými krkavicami neodteká. Tvár je výrazne namodraná, čo svedčí, že krv sa hromadila v hlave. Ak jej na pitve otvoríme krk, som si istý, že bude mať zlomené rohy štítnej chrupavky, a nielen to. Tie fialové pásy svedčia o intenzívnom tlaku, takže bude mať zlomený aj skelet hrtanu a prstence priedušnice. A teraz sa pozrite sem,” Krauz ukázal na bočnú časť krku, “zrejme jej palcami zatlačil na oblasť rozvidlenia krkavíc trigonum caroticum, prerušil prietok krvi a podráždil jej blúdivý nerv. Tento hmat privodí smrť veľmi rýchlo a obeť sa prestáva brániť po pár sekundách. Pozrite sa sem,” Krauz jej nadvihol viečka, “sú tu jasné krvné výrony v očných spojivkách a v jemnej pokožke okolo očí.”

Pustil ju, zahľadel sa jej na tvár a potom sa k nej znova sklonil. Pohýbal jej nosom.

“Nie je zlomený, ani zatečený, krv vytiekla asi z nejakej nosnej cievky, čo praskla pri náraste vnútorného tlaku. Žiadny úder. Žiadny nástroj. Holé ruky, pán doktor. O tretej v noci.”

Krauz skončil a premeral si prítomných rad-radom.

“No, koniec koncov... dalo by sa to aj tak povedať,” skonštatoval doktor.

“Ďakujem za pomoc, pán doktor,” slušne poďakoval Krauz a prestal si ho všímať. Možno to bol vynikajúci zubár, možno vedel liečiť žalúdočné vredy, možno by vedel vyliečiť hemoroidy, ale v súdnom lekárstve sa nevyznal. Pre nich bol teda nepoužiteľný. Uvedomil si to aj sám a nenápadne sa vytratil do kuchyne ku koňaku.

Krauz sa zameral na jej ruky.

“Lupu?” spýtal sa Bergmanna.

“Kde by sme ju vzali?”

“Tak tvoje okuliare, Viktor!”

Krauz si vzal od šéfa vládnej ochranky okuliare a použil ich namiesto lupy. Pozeral si dlho a podrobne jej nechty. Stláčal jej prsty a hýbal nimi sem a ta. Potom zápästia a celé predlaktia. Prsia a trup iba prebehol. Vagína ho nezaujímala vôbec. Vedel, čo by tam našiel, keby tampónovali, ale DNA zaisťovať nechceli, lebo nepátrali po neznámom páchateľovi. Vraha už mali.

Presunul sa k prstom nôh. Všetci sa presunuli tiež. Pozorne sledovali, čo pozorne sledoval Krauz. Jediný, kto pozorne nesledoval Krauza, bol Chosé. Tmolil sa po spálni a nazeral do všetkých kútov. Občas si čupol a občas sa postavil na špičky. Bergmanna tým náramne znervózňoval, lebo chcel mať prehľad o všetkom, čo títo dvaja robia, lenže sledovať obidvoch naraz nemohol.

Napokon sa Krauz vystrel a Viktorovi vrátil okuliare. Prevzal ich štítivo dvoma prstami, napriek tomu, že Krauz mal po celý čas rukavice a mŕtvoly sa okuliarami nedotkol ani náhodou.

“Chosé, poďme na chodbu, poradíme sa.”

“Táák moment! To nie! Bolo povedané, že sme jeden tím, na jednej lodi, aj my chceme počuť, čo ste zistili!”

Bergmann sa rozčúlil a Krauz sa nebadane usmial. Vedel, čo bude nasledovať po jeho výzve k parťákovi, ale chcel a musel to spraviť, aby sa uistil, že má Bergmanna prečítaného.

“Pán Bergmann má pravdu,” súhlasil bielovlasý.

“Dobre, tak sa poradíme tu, ale Chosé, keď tam stojíš, otvor na chvíľu okno.”

Skôr, než ho stihli zastaviť, Chosé mykol závesom a trochu ho odhrnul. Siahol na kľučku.

“Nie! Doboha, nie!” zreval Bergmann, “šibe vám!? Z domov oproti sem môže byť vidieť! Neotváraj! Zahrň ich!”

Chosé poslušne zatiahol závesy a iba pokrčil ramenami. Dlaňou si oprášil rukáv od prachu, čo naňho napadal z horného lemu závesu.

“Tak dobre, budeme sa tu pariť, ako chcete,” súhlasil Krauz a už nevymýšľal. “Je zahrdúsená, nie zaškrtená, ale ako k tomu došlo, to by nám najlepšie vedel opísať ten, kto tu bol pri tom, teda...” Krauz urobil pauzu a spýtavo sa zahľadel na bielovlasého.

“Nie, nevedel. Nič si nepamätá,” vyštekol šéf kancelárie, keď pochopil narážku.

“Myslel som si. Takže budeme dedukovať iba zo stôp. Došlo k bitke, vankúše sú rozhádzané, prikrývka pokrkvaná, ale príliš sa nebránila, žiadne krvavé stopy. Tá trocha, čo je na nej, je z jej nosa, ako sme už spomínali. Čas smrti asi o tretej v noci. Musela... museli byť spití na mol a nafetovaní, ako zákon káže. Teraz ide iba o to, čo všetko mohla vidieť tá druhá a

ako by mohla zasiahnuť do naš... do vašich plánov. A, samozrejme, kedy to hodlá urobiť. Tu na mieste činu viac asi nezistíme. Výsledok môjho vyšetrovania je jednoznačný: pokiaľ nemáme tú druhú a nevieme, čo chce spraviť, nemali by sme ju prenášať a inscenovať nové miesto činu. Riziko je príliš veľké a ide o všetko... všetkým."

Stáli a múdro prikyvovali.

"A je tu ešte jedna nevyriešená otázka, či tu nebola s ňou, či Ivan nemal chuť na dve naraz."

"Nemal, domáci si to veľmi dobre pamätá," zamrmlal Bergmann.

"Výborne! Aspoň niekto s pamäťou. Dokonca veľmi dobrou. Takže by vám určite neprekážalo, keby sme sa s ním trochu porozprávali," zaškeril sa Krauz a Bergmann si až teraz uvedomil, ako mu naletel.

"No, to hádam nebude treba, nie? Čo si od toho sľubujete? Ja si myslím..." Bergmann sa spýtavo zahľadel na šéfa kancelárie.

"Bude! Chceme nájsť druhé dievča a zistiť, čo vie. Prvý, kto nám v tom môže pomôcť, je ten, kto bol celý čas v dome a všetko videl, a ako si sám povedal, aj si niečo pamätá! Môžeme ho vypočuť?"

Bergmann iba zaťal zuby.

"Môžeme. V kuchyni," navrhol napokon riaditeľ kancelárie.

Vyšli zo spálne, ale muža v obleku pred ňou nechali, aby strážil ďalej. Bergmann počkal, kým neprešli ku schodisku, a potom mu do ucha zašepkal pár pokynov. Muž iba prikyvoval, niečo sa spýtal, Bergmann rozhodil rukami, akože či mu náhodou nešibe, muž prikývol, že teraz mu je už všetko jasné, a ostal stáť pri zavretých dverách, odhodlaný brániť súkromie mŕtvej prostitútky do posledného dychu.

Krauz postrehol, ako Bergmann veľmi jemne, ale o to rezolútnejšie vyhodil doktora z kuchyne a niečo mu vo dverách šepkal. Ten prikývol a odišiel do obývačky.

Balil si veci a vôbec sa neponáhľal. Do kuchyne sa už nevrátil. Bergmann asi neveril nikomu a o zbytočných svedkov výsluchu nestál.

Domáceho posadili v kuchyni na tvrdú stoličku, ale Krauz ho požiadal, aby sa ešte na chvíľu postavil. Vzal stoličku a odsunul ju ďalej od stola, aby sa nemohol opierať. Chosé vzal popolník a otrčil ho pred neho.

“Sem zaduste cigaretu, prosím, iba by nás všetkých rozptyľovala.”

Nikto vrátane domáceho netušil, ako môže cigareta rozptyľovať, ale nenamietali, aby detektívom niečo nepokazili, a domáci ju s povytiahnutým obočím naozaj zadusil. Takto mal ruky voľné a nevedel, čo má s nimi robiť. Urobil presne to, čo všetci, ktorí nemajú s rukami čo robiť a čaká ich výsluch. Zlepil si dlane a zovrel ich medzi stehná. Typická obranná reakcia. Zhrbil sa, pozrel nahor a prekvapene skákal pohľadom z jedného na druhého.

Bol to amatér a detektívi okamžite vedeli, že s ním nebude veľa roboty.

“Vaše meno?”

“Stanislav Staša.”

“Pán Staša, vy tu bývate trvale?”

“Áno, ale nie stále. Som obchodným zástupcom švajčiarskej firmy na výrobu počítačovej diagnostickej techniky a bývam aj vo Švajčiarsku, aj v Rakúsku a aj tu. Podľa potreby.”

“A kedy bola potreba tento týždeň? Myslím, kedy ste prišli?”

“Pred dvoma týždňami v pondelok. Budem tu do konca mesiaca, a keď skontrahujem všetky objednávky, vraciam sa do Švajčiarska.”

“Kto tu býva okrem vás, myslím manželka, deti, iná rodina...”

“Nikto. Som starý mládenec. Mám síce syna v Ženeve, ale ani on, ani jeho matka tu nikdy neboli. Tá krava je prednostkou neurochirurgickej kliniky a našu

krajinu považuje za ďaleký východ so všetkým, čo k tomu patrí... zemľanky, chatrče, kone a po vozy...”

“Kto tu býva, keď ste vonku?”

“Nikto. Hlavné uzávery sú vypnuté, a keď sem prídem, dva dni iba vetrám a odpúšťam vodu, aby netiekla hrdzavá... ale je to tak lepšie, než keby sa mi tu pelešili nejakí študenti na priváte, alebo nejaká stará...”

“Dobre, tomu rozumieme! Takže nikto! Psa máte?”

“Nie! Kto by sa oňho...”

“Nemáte! Dobre,” Krauz pozrel na kolegu a pohľadom ho požiadal o vystriedanie. Chosé nevedel prečo, ale ak to Krauz urobil, mal na to dôvod a Chosé sa okamžite chopil iniciatívy.

“Táákže, pán Staša, bola tu párty.”

“No... bola...”

“Chalani z intráku.”

“Z bývalého, sme všetko partia z jednej izby a rozlietaní po celom svete a stretneme sa raz za čas a...”

“Čo je to raz za čas?”

“No, raz za čas...”

“Každý týždeň, alebo...”

“Áále, prosím vás! Dať ich dokopy každý týždeň, čo ste!? Ja som rád, že ich zoženiem tri-štyrikrát do roka, kdeže každý týždeň!”

“Tento rok?”

“Prvý raz.”

“Minulý?”

“Asi dva... počkajte! Tri... trikrát sme sa stretli.”

“Vždy s babami a fetom?”

“No,” domáci zagánil na Bergmanna.

“Páni, je to nutné? Pán Staša nám chce pomôcť a vy ho tu podrobujete krížovému výsluchu a...”

“Je!” rozhodol Chosé a nikto mu už neprotirečil.

Aj Viktor, aj riaditeľ kancelárie iba žmúrili oči a jasne dávali najavo, že aj ich zaujímajú detaily

včerajšej akcie, ibaže nevedeli, ako sa to domáceho spýtať. Iniciatíva detektívov im prišla vhod, podľa zásady vy za nás urobte špinavú robotu, my ostaneme čistí, ale ťažiť z toho budeme všetci. Krauz to na nich jasne videl. Štvalo ho, že oni už hovorili s Ivanom a určite im povedal svoju verziu, ale im ju prezradiť nechceli, zato pri tomto výsluchu chceli byť všetci. Netušil prečo. Rozhodol sa, že ešte chvíľu budú s Chosém hrať blbečkov použiteľných na všetko vrátane špiny, ale potom...

"Pýtal som sa, či s babami a fetom," pokračoval Chosé.

"No, ono to tak nejako súvisí s poriadnym žúrom... ehm... jedno s druhým... pozrite, sme tu všetko dospelí chlapi, tak čo si budeme oné..." liezlo to z neho ako z chlpatej deky, ale liezlo, "... fakt je, že všetko sú to slušní ľudia, každý kapacita vo svojom odbore, navyše oni sú všetci ženatí, otcovia rodín a..."

"Ale prišli vždy, nie?"

"... prišli, samozrejme."

"A dali si."

"Dali."

"To tu vyšetrujeme nejaký priestupok voči socialistickej morálke, alebo čo? Veď sa nám snaží pomôcť, nie je podozrivý, ani nepriateľ národa, tak..." zasiahol Bergmann.

"A môžem ja za to, čo drísta? Pýtal som sa iba, či bežne pozývali na ich žúry baby a či fetovali, nič viac! To on začal s tým, že sme dospelí a oni ženatí, a čo ja viem čo!" bránil sa Chosé. Bielovlasý sa zakuckal od zadržiavaného smiechu a musel sa obrátiť a odkašľať si do dlane. Pobavene sa zahľadel na Chosého, jeho metódy vypočúvania sa mu evidentne páčili.

Krauz postrehol, že starý je síce sviňa odhodlaná na všetko, ale profesionalita mu reže a vie ju oceniť. A má zmysel pre spravodlivosť, síce zvláštny, ale má. Zapamätal si to, lebo tušil, že sa to môže ešte zísť.

“Kur...” Bergmann prehltol nadávku, lebo zase vyznel ako idiot.

“Odpovedzte stručne a presne, prosím,” zasiahol bielovlasý, aby sa niekam pohli, a tým sa vlastne zastal detektívov.

“No, kvôli tomu sme to všetko robili. Trochu si užiť. Baby a tak, a trochu aj toho prášku na uvoľnenie.”

“Takže brali všetci zúčastnení? Pravidelne?”

“Moment, toto nie!” zasiahol bielovlasý. “Kredit zúčastnených necháme bokom, áno?”

Krauz sa nebadane usmial a našpúlil pery v skrytom úsmeve. Chosé si to všimol a usmial sa tiež. Krauz mu pohľadom poďakoval. Hral to perfektne. Len tvrdo do nich!

Chosé si všimol ešte jednu vec. Krauz sa pri každej otázke posunul o krôčik do rohu kuchyne. Čakal, kým Chosé položí ďalšiu, upúta pozornosť všetkých prítomných, a znova pokročil. Chosé nevedel, prečo to robí, ale parťák sa posúval tak, aby mal čo najlepší výhľad na všetkých a na všetko.

Obaja dobre vedeli, prečo bielovlasý zasiahol. Nebolo treba chrániť všetkých zúčastnených, iba povesť jedného a jeho otca, no Chosé bol nemilosrdný a išiel tvrdo ďalej.

“Dobre, pravidelne, nepravidelne, kašlime na to... včera brali?”

Domáci čakal. Nikto nenamietal.

“Mali sme trochu koksu...”

“S čím ste ho kombinovali?”

“Whisky. Mám najlepšie značky a ročníky v strednej Európe,” ledabolo hodil rukou k fľaši na stole, “to, čo tu pijete, by vás vyšlo na jeden mesačný plat, páni...”

“Ďakujeme za pozvanie, ale my až tak dobre nezarábame ako kedysi, u nás polročný. Ale k tej včerajšej akcii, baby ste zohnali vy?”

“Ja.”

“Od koho?”

“Od Rolanda. Neviem, či poznáte...”

“Poznáme!”

“... vždy beriem od neho. Má najlepší tovar v tomto meste. Vždy čerstvé a atraktívne mäsko. Má pár báb, čo si drží stabilne, ale tie sú naozaj výnimočné. Inak sa u neho lenivá mrcha neohreje viac ako pol roka a už má za ňu náhradu.”

“Tie, čo prišli včera, boli z ktorej vrstvy?”

“Spoločenskej?”

“Nie! Výnimočné, alebo nové mäsko?”

“Jedna sa volala Rita, to je tá, čo zdrhla, staršia a obdratá, ale idú o nej iba tie najlepšie chýry, lebo nechávala so sebou robiť tie najnemožnejšie veci. Minule sme jej do...”

“V poriadku! Detaily môžete vynechať. A tá druhá?”

“Pardon, nechal som sa uniesť, tú druhú mi tiež niekto odporučil, Ráchel, mladá baba, ale schopná. Škoda jej, obidve boli jeho stabilné zamestnankyne a patrili k ozajstnej špičke.”

“Kedy prišli?”

“Už bola tma,” domáci ledabolo pokrčil ramenami, akože ho to vôbec netankovalo vtedy a nezaujíma ho to ani teraz, “viem ja? Už bola čistá tma.”

“Pili ste aj predtým, kým prišli?”

“Pili, normálne...”

“Dobre, čo bolo potom, ako prišli?”

“No, okamžite zapadli, ony s tým nemajú žiadne problémy, sú cvičené...”

“Došlo k nejakej roztržke, bitke, nejaké intermezzo?”

“Nič také. Všetko prebiehalo normálne.”

“Poprosím vás, čo je to normálne?”

“No, my sme sedeli a ony kolovali a vedeli, čo majú robiť.”

“Inými slovami, jebali ste ich bez hanby priamo v obývačke jednotlivo aj do kríža.”

“Konečne normálna reč! Samo, že na všetky spôsoby, ako inak!? Vidím, že to poznáte a chápete! Sme predsa chlapi, nie!?”

Chosé sa skoro začervenal. Pri tomto tu bol čistý amatér a neviniatko.

“Nepoznám, chápem, pýtam sa. Prečo išli nakoniec hore?”

Domáci zvesil hlavu. Potom ju pomaly zodvihol a hľadal pomoc u Bergmanna a u bielovlasého. Ani jeden nič nepovedal.

“Prečo práve Ivan išiel hore?”

Opäť tá istá reakcia. Možno iba stehná sa pritisli bližšie k sebe.

“To nemá význam,” Chosé sa rezignovane obrátil k bielovlasému, lebo logicky predpokladal, že jedine on môže dať pokyn na vyslovenie toho, čo vyslovené byť nemalo, “za týchto okolností končíme!”

“Hovorte!”

“No, chceli mať súkromie.”

“To mi nedáva zmysel. Vykefovali ste ich priamo v obývačke nesúkromne všetci rad-radom, odzadu aj odpredu, zhora aj zdola, a odrazu sa jeden, práve Ivan Ivanovič, synovič nie hocijakého otcoviča, rozhodne pre súkromie?! Prečo práve on? Prečo nie hociktorý z nich? Robíte zo mňa debila?”

“Nie! To nie! Ja...” domácemu sa akosi zachvel hlas. Chosé pritvrdil.

“Pozrite, ak mi títo páni tu dovolia, aby sme vás previezli k nám hore do kancelárie, zažijete iný druh debaty, a garantujem vám, že to z vás pôjde ako Niagara, ale myslím si, že to nie je žiaduce a nedovolia mi to. Ja osobne tento výsluch chápem ako dobrovoľný pokec smerujúci iba k jednému jedinému cieľu, aby sme sa dozvedeli, čo potrebujeme, a zabránili pohrome, čo sa na ná... na vás rúti, takže, ak

nie sme zajedno a niekto tu má tajnosti, ja to riešiť nebudem a končím!"

Chosé zahral naštvaného detektíva a zahral ho lepšie než profesionálny herec.

"Hovorte!" prikázal stroho bielovlasý a Bergmann nesúhlasne pokrútil hlavou, lebo nechcel, aby sa výsluch uberal týmto smerom.

"No, trochu sa mi začala motať hlava, to už bolo ku koncu zábavy a už sme všetci veľa vypili, a... no... Ivan mi už predtým povedal, že mu reže tá čierna, tá staršia, že také... no... sa nechajú nahovoriť aj na..."

Domáci sa znova zasekol. Ešte raz vzhliadol a hľadal pomoc. Nikto sa nad ním nezmiloval a nechali ho škvariť sa vo vlastnej šťave.

"No, tedáá... dohoda bola taká, že bude iba sex, a aj som za to zaplatil, teda iba za sex, za sado sa pripláca zvlášť, a to v dohode nebolo, ale s dievčatami sa počas akcie občas... vždy... vyvinie situácia, že sa dá dohodnúť a debilko majiteľ agentúry nemusí o ničom vedieť. Platí sa dievčatám do vrecka a nemajú to takpovediac zdanené. Pripláca sa, no bóže!! Za to, aby sa nepoužívali prezervatívy, za to, aby zniesli nejakú tú ranu bokom, za to, aby... kristepane, čo to nechápete!?" domáci sa naštval a trochu sa rozohnil, ako slušný občan, ktorého bezdôvodne perzekvujú a vypočúvajú štátne orgány.

"Čo mala zniesť táto?" uzemnil ho Chosé.

Domáci vstal a zdrapol zo stola fľašu. Pohárik nehľadal, potiahol si mocné tri ťahy a položil ju späť. Nezatriaslo ho a ani sa nezaksichtil. Iba si pretrel ústa. Úplne normálne.

"Hovno! Čo by mala zniesť!? Nič! Nič zvláštne! Pochopte to, konečne! Všetci sme takí. Všetci ste takí, aj vy, nerobte sa!! Ivan celý život privádza na svet nových ľudí a sleduje ich ešte pri ich vzniku, sleduje celý ten zrod na vlastné oči a občas tie oči zatúžia...

nečudujte sa, že občas chce vidieť odvrátenú stranu mesiaca!"

Jeho výbuch vzbudil záujem aj doteraz vyrovnaného bielovlasého. Bez pýtania sa vstúpil Chosému do vyšetrovania.

"To ako myslíte? Čo chcel vidieť? O čom to tu hovoríte? Akú odvrátenú stranu? Hovorte jasne, človeče!"

Krauz už bol úplne v rohu kuchyne a pozoroval situáciu z patričného odstupu. Všetkých a všetko.

"Ten... lesk v očiach," šomral domáci.

Riaditeľ kancelárie k nemu priskočil a chcel mu jednu vraziť. Krauz ho gestom zastavil a varovne vztýčeným prstom ho poslal späť na miesto. Bradou ukázal na Chosého. Chosé pokračoval.

"Aký lesk, pokračujte," Chosého hlas znel mäkko ako vábnička na šestnástoráka. Výsledok bol však rovnaký ako na poľovačke. Išlo o presný zásah na prvú ranu niekde zozadu z bezpečia posedu. Presne na komoru. A Stašova komora sa práve dostala do stredu mieridiel.

"Ivan bol už raz taký," rezignovane mykol ramenami a zvesil hlavu. Rezignoval.

"Pán Staša, aj vy ste lekár?"

Iba pokrútil hlavou, ale nezodvihol ju. Zašomral...

"Nie. Inžinier. Strojár."

"Pán inžinier, dopovedzte. Aký lesk chcel vidieť Ivan?" Chosé k nemu pristúpil a chytil ho za rameno. Až vtedy zodvihol hlavu a až vtedy zbadali, že plače.

Kapitola 19

“Kamil?”
“No?”
“Mám to pripravené?”
“No...”
“Tak sa stretnime.”
“Dobre, o hodinu u ceckatej.”
“Viem kde, o hodinu...”

Kamil zaklapol mobil a iba sa usmial. Ten debil zase volal z automatu alebo od nejakej kurvy s utajeným číslom. Nedá si pokoj, stále bojuje, akoby ho prenasledoval celý Mossad s KGB a CIA dokopy.

Ale na stretnutie prišiel včas a s dvoma gorilami. Pre istotu. Milana sa bál každý. K nikomu nepatril a nikto nevedel, kto ho práve platí a za čo. Ak by náhodou, tak s ním radšej každý jednal s batériou vlastných strelcov za chrbtom.

“Tie zbrane beriem, aj vesty.”
“Fajn.”
“Na!” Milan mu podal zrolovaný balíček bankoviek. Kamil ich bez počítania schoval do vnútorného vrecka bundy.
“Preložíme to na parkovisku. Máš ich v peknej športovej taške ako hokejista. Dá ti to ten v tej hnedej bunde pri bare.”

Milan sa obzrel. Muž v hnedej bunde nebadane kývol na pozdrav. Milan mu kývol tiež a pokračoval.

“Príma! Počúvaj, dve obranné ef jednotky?”
“Si na hlavu? Však ide o jedného ksichta, nie o celý autobus!”
“To nesúvisí... iná akcia...”
“Efky nemám, ale mám perfektné úesá vajíčka...”
“Ktoré? Té tridsaťdvojky?”
“Niečo také.”
“Beriem!”
“Sú balené po šesť.”

“Tak šesť.”

“Zajtra.”

Milan prikývol. Dopil a postavil sa na odchod. Kamil mu kývol rukou a potom, keď ho už nevidel, aj hlavou. Akoby sústrastne.

Kapitola 20

Petra Pergnerová si objednala džús, a keď odmietla jedálny lístok, usmiala sa na čašníka s výhovorkou, že ešte počká na partnera. Až potom čašníkov strnulý výraz v tvári povolil, ale pri odchode aj tak nedokázal skryť zhnusenie a prekvapenie zároveň. Sedela v luxusnej reštaurácii so striebrom aj na záchodovej mise, a pritom mala na sebe obyčajné rifle a koženú bundu, ktorú odmietla odovzdať šatniarke. Šatniarke to nedalo a počkala si na vedúceho rajónu. Zavolala ho do vestibulu.

"Ferko, ak je nová na pľace, mal by o tom prevádzkar vedieť, nie? Mala by s ním dohodnúť taxu, nie? Ani bundu nedala."

"Neviem, či je nová, nepoznám ju, povedala, že čaká na priateľa, tak zatiaľ radšej počkáme, aby sme nevyrobili zbytočný škandál."

Sledovali ju cez sklenené lietacie dvere a práve vtedy Petra pohodila hlavou a štica čiernych vlasov jej preletela z pravého prsníka na chrbát. Ešte aj zaklonila hlavu a chvíľu sa opaľovala vo svetle neóniek. Príliš veľa dôvery tým u personálu nezožala. A keď si vybrala zrkadielko a skontrolovala mejkap, Ferko sa rozhodol. Razantne prešiel lietacími dverami a zamieril k nej.

"Slečna!"

"Prosím?"

Ferko sa uklonil, lebo sa ukláňal už skoro tridsať rokov, a nech išlo o akúkoľvek prekérnu situáciu, úklon považoval za základ komunikácie so zákazníkom.

"Ja..." trochu zaváhal, "... by som vás rád upozornil na jeden pre vás možno nepodstatný detail, ktorý vám ušiel, ale toto je luxusná reštaurácia s medzinárodnou prestížou a hotel nad nami je vyhradený pre..."

Vtedy k nim pristúpil. Ani si ho nevšimli. Podal jej kyticu a Petra prekvapene vstala. Nechala si vtisnúť kyticu do ruky a pobozkať druhú, a muža v predklone už neregistrovala. Neušlo jej však jeho koktavé zašomranie prepáčte, pán riaditeľ, nevedel som...

Ani príchodiacemu nebolo toto nepredvídateľné a neplánované odhalenie milé a prepichol predklonený chrbát vražedným pohľadom.

Petra sa posadila a zaťala zuby, až jej navreli sánky. Obrovskú kyticu hodila na vedľajšiu stoličku a zvraštila čelo. Krauz by vedel, že sa má odpratať, Chosé by vedel, že jej má uvariť kávičku a na nič sa nepýtať, Filip by vedel, že sa má uhnúť, ale odhalený riaditeľ jej signál zvrašteného čela evidentne nepoznal, a tak si iba prisadol – a už bol v tom.

"Ty si riaditeľ tohto tu?" a rozšafným gestom zahrnula celú päťpodlažnú budovu.

"Počkaj, miláčik, malo to byť prekvapenie, ja..."

"Táák moment," Petra potrebovala chvíľu na usporiadanie myšlienok a zastavila ho otrčenou dlaňou. "Nič nehovor!"

Ferko skončil s ukláňaním sa a v domnení, že zachráni situáciu, sa obligátne opýtal: "Vaše prianie, pán riaditeľ?"

Muž ho v duchu preklial, ale dáma v čiernom precedila pomedzi zuby veľkú vodku a Ferko mal konečne dôvod odbehnúť.

"Asi som blbá, alebo zle vnímam realitu, ale... četovali sme si na anonymnej linke asi tristokrát a zoznamoval si sa pod heslom osamelý architekt! Na prvom rande si mi povedal, že si slobodný a voláš sa Lukáč! Michal Lukáč! Architekt na volnej nohe!"

"Ja, Petra, prosím... všetko vysvetlím! Preto som ťa dnes pozval sem, aby sa to už konečne všetko vysvetlilo takpovediac na tvári miesta, a už... ja už

nechcem, nevládzem klamať, už... prosím ťa, prepáč, vypočuj ma...”

“Čo je to tvár miesta, ty ani netušíš... to ti iba predvediem! Stretli sme sa už päťkrát, a stále si si tvrdil svoje, a pritom riaditeľom tohto hotela je predsa inžinier Václavík, Michal Václavík, stíhaný za podvody z druhej privatizácie a ťahaný po súdoch už vyše päť rokov!”

“To nie je tak...”

“A ženatý a s dvomi deťmi!”

“Tri, ale to nie je tak...”

“A písali o ňom v poslednej Plus sedmičke, aká je to sviňa.”

“To nie...”

“To si ty!?”

“Ja, Petra! Ale to nie je tak!”

Petra sa hodila na operadlo.

Ferko priniesol veľkú vodku. Postavil pred ňu pohárik ako pre kanárika. Petra zagánila a ako bola rozbehnutá, tak to schytal aj čašník.

“Ty debil! Povedala som veľkú! Ak je toto v tomto vyumelkovanom podniku veľká, tak si prosím kýbel vodky, a ak by ani to nebolo poldeci, tak otvorene a jasne vyhlasujem, že chcem poldeci, a to hneď!”

Ferko odbehol.

“Petra... Petrička...”

“Ne-ho-vor mi Petrička!!” zasyčala pomedzi zuby a trochu ich aj vycerila.

“Prepáč! Prosím ťa, prepáč! Je to trápna situácia, ktorú som si zavinil sám, uznávam, ale celé sa to zbehlo akosi... Skontaktovali sme sa cez internet, viem a pripúšťam, že som klamal pri prvom, aj pri ostatných stretnutiach, viem to, ale nechcel som ťa stratiť a bál som sa ti povedať pravdu, zvlášť, keď si mi povedala, že robíš policajtku...”

“Ja nerobím policajtku, ja som z oddelenia vrážd!!”

“...na vraždách, ale zamiloval som sa do teba na prvý pohľad, a to je pravda! Naozaj! Potom som už iba padal do svojho klamstva hlbšie a hlbšie, a nevedel som, ako z toho von, a iba sa to so mnou viezlo a viezlo... až dnes! Na dnes som si to všetko naplánoval úplne perfektne, a nebyť toho...” obzrel sa, či neuvidí Ferka, aby mu pekne poďakoval, “... povedal by som ti to všetko pekne postupne! Ja nie som slobodný, ale som slobodný... nežijeme s manželkou už roky a... chcem sa rozviesť, vlastne už sa rozvádzame!”

Petra sa oprela lakťami o stôl a zaborila si čelo do dlaní.

“Ježišukristenanebi... prečo práve ja? Telenovela ako z učebnice: on sa chce rozviesť, krava mu uverí...”

“Ale ja sa chcem rozviesť! Mám štyridsaťdeväť rokov, moji traja synovia sú samostatní, manželku som nevidel už vyše dva roky, žije s matkou v Maďarsku, odkiaľ pochádza, žijem tu sám, a prišla si ty...”

Ferko sa vrátil. Na tácke priniesol pohár. Poldecák nevedel nájsť v celom luxusnom podniku, tak v dvojdecovom pohári na minerálku priniesol asi polovicu.

Petra zagánila, zaklonila hlavu, ako ju to Krauz s Chosém roky učili, a vrátila mu prázdny pohár priamo na tácku. Ani okom nemihla.

“Ďakujem, už viac nebude treba, iba si tu niečo vybavím tu s týmto pánom, a pôjdem.”

Ferko sa sústrastne zahľadel na riaditeľa, a keď nič nepovedal, odišiel.

“Michal, to, čo si mi dnes predviedol, je svinstvo.”

“Mal som to inak naplánované! Nebyť toho mumáka, chcel som ti to dnes všetko vysvetliť, pomaly, postupne, citlivo...”

“Neskáč mi do reči, ešte som neskončila! Tu nejde o tvojho mumáka! Čo si myslíš, ako sa asi teraz cítim? Mám tridsaťsedem rokov a každý môj vzťah sa

rozpadol kvôli mojej podrbanej robote, lebo nech si naplánujem čokoľvek, vždy do toho niečo príde! Buď ma vytiahnu z postele, alebo od nedojedenej večere, alebo sa ma chlap rovno zľakne, akonáhle sa dozvie, kto som a čo robím. Konečne stretnem muža, s ktorým si rozumiem a ktorý nie je gay a nehľadá sám seba a nerieši globálne otepľovanie, utrpenie grónskych veľrýb ani alimenty na päť detí, a zrazu zistím, že nie je Lukáč, ale Václavík! Ešte k tomu ten Václavík!! Ty! Pozeral si sa mi do očí!! Držal si ma za ruku! Na každom rande! A klamal si mi! A dnes! To čo malo znamenať!? Pozval si ma sem a povedal si mi do telefónu, aby som si nerobila problémy s garderóbou, aby som prišla v tom, v čom sa najlepšie cítim. Pozri, ako tu sedia ostatné! Každá sem prišla z bálu v opere, a ja mám rifle a koženú bundu! Povedal si, že sa tu stretneme, nie že tu ostanem na hanbu! Prečo si ma tak ponížil? Pripadám si tu ako kurva z ulice, čudujem sa, že ma ešte nevyhodili! Ty…" Petra sa nahla a kývla na neho prstom.

Musel sa nahnúť aj on.

"… si ty vôbec normálny?!" zašepkala.

Vstala a odišla.

Riaditeľ hotela ostal ako obarený. Ferko nezaváhal, pribehol a uklonil sa.

"Prinesiem niečo, pán riaditeľ?"

Václavík ho prepálil pohľadom. Od zlosti sa mu chveli pery.

"Vodku, veľkú…"

"Veľkú, alebo veľkú…"

"Ako pred chvíľou! Ale bleskom!"

Kapitola 21

17:43

Nechali ho, nech sa vyplače, lebo skúsenosť im hovorila, že ak je pacient v strese, po plači sa mu uľaví a povie všetko. Že to funguje aj na inžinieroch, sa presvedčili práve teraz na vlastné oči.

“Ten lesk v očiach mi spomínal už dávnejšie. Bolo to na jednej akcii, kde sme si zaplatili aj za nástroje, aj za popruhy na zviazanie. Nebral som ho vážne. Boli sme spití. Vraj keď z tela odchádza život, oči sa lesknú tak zvláštne matne, ako zašpinená bačorina...” vstal, ale Chosé ho predbehol. Odsunul fľašu na opačný koniec stola, a tak iba tvrdo dosadol späť na stoličku.

Bol druhodňový, vylepšený koksom, stačilo málo a odkväcol by znovu. Bohvie, či vôbec niečo jedol. Už sa knísal aj na stoličke.

“Ivan chcel vidieť... smrť?” hlesol bielovlasý.

Domáci zodvihol hlavu a pozrel na detektíva, lebo už nerozlišoval, kto čo hovorí.

“Prosím vás!! Čo to meliete!? Čo sme nejakí vrahovia, či čo? Mengele ordinoval v minulom storočí! Nie smrť! Iba... náznak. Jej vzrušujúci príchod, ako keď ste si pri onanovaní natiahli na hlavu igelitku a bolo to stokrát lepšie než predtým,” a tvrdo, skoro až nepríčetne sa zasmial.

“Igelitku... to poznáme...” zašomral Chosé a s Krauzom si vymenili súhlasné kývnutie.

Bielovlasý na nich pohoršene zagánil, ale detektívi to tak nemysleli, iba si spomenuli na starý prípad mŕtveho dievčaťa s igelitkou na hlave. Ale vysvetľovať sa im nechcelo, a tak Chosé pokračoval: “Tak príchod, hovoríte. Náznak.

Mám tomu rozumieť tak, že Ivan používal nejaké praktiky, čo privolávali sm...”

“Iba mdloby! Prosím vás, nedramatizujte to!”

“Tak nás už nenapínajte a vyklopte to celé!”

“Mal rád dusenie. Jemné prišKrtenie, na sebe a potom aj na babe. To sa nedá robiť v grupáku, na to treba súkromie! Preto išli...”

“Kedy odišli hore?”

“Ku koncu. Už sa nikomu nechcelo ani trtkať, ani slopať. Vlastne už všetci spali.”

“Požiadal vás o pomoc? Asistenciu?”

“Nie, iba mi povedal, že tú čiernu, staršiu, si zoberie hore a vyskúša úlet do ružovej krajiny.”

“Čo ostatní?”

“Nikto nás nevnímal. Ako som povedal, už dávno zvädli.”

“Kedy ste ich našli?”

“Ráno. Asi o deviatej ma niečo zobudilo, neviem čo a neviem prečo. Po takejto akcii bežne spím do obeda, ale niečo ma zobudilo. Chalani vstali tiež, zobudil ich môj lomoz, lebo mi spadol mixér, keď som sa snažil urobiť si v kuchyni životabudič. Zavolali si taxík a vypadli, ale nejako sa mi ich pri odchode zdalo málo, a tak som sa išiel pozrieť hore. Tam som ich našiel.”

“Ako málo? Koho ste videli odchádzať?”

“No, málo, išiel iba Tuky a Uhlík. On má také ryšavé vlasy, že vyzerá ako žeravý tak mu odjakživa hovoríme Uhlík... jeho som videl úplne jasne, on je neprehliadnuteľný ale...”

“Tá druhá išla s nimi?”

“To je to! Ja neviem.”

“Ako to, že neviete!? Videli ste ju, alebo nie?”

“Neviem. Nesústredil som sa, bolo mi to jedno, nepočítal som ich, a ak by aj nešli naraz, oneskorenci si mohli zavolať iný taxík, to sa stávalo bežne, takže som ich nepočítal, stál som v kuchyni pri okne a mixoval som si koktail. Občas som zodvihol hlavu a odprevadil ich pohľadom. Vôbec som ich neregistroval, iba tak podvedome. Nemohol som vtedy vedieť, že to bude dôležité!”

“Sústreďte sa! Je to naozaj dosť dôležité! Druhý taxík nikto nevolal, to už vieme, išli iba jedným, tak videli ste ju odchádzať, alebo nie?”

“Nie, nevidel, alebo...”

Počkali. Nechceli na neho tlačiť. Bolo to naozaj dôležité.

“Tú fľašu...” zaškemral.

Chosé nechcel riskovať ďalšie tri logy, a tak mu trochu nalial do pohárika. Chvatne vypil a upokojil sa.

“Nevidel. Ju som nevidel odchádzať, som si istý. Videl som chalanov, ale ju nie!”

Všetci si vymenili spýtavé pohľady. Konečne niečo! Konečne istota! Zlá, ale istota!

“Ale,” zamyslel sa Chosé, “ak ste ju nevideli odchádzať, tak potom kedy a ako odišla?”

Domáci bezmocne pokrčil ramenami. Neodpovedal. Chosé sa rozhliadol po ostatných. Nikto mu neodpovedal. Nikto to ani len netušil.

“Dobre, s tým odchodom od vás už asi nepohneme, tak sa vráťme hore na poschodie. Čo ste zbadali, keď ste otvorili dvere, a čo ste spravili?”

“Ivan ležal vedľa nej a mal cez ňu prehodenú ruku...”

“Moment! Kde ležal, ako a kade mal prehodenú ruku?”

“Ležal vedľa nej na bruchu a ruku mal prehodenú cez jej krk. Preto som jej dobre nevidel do tváre a ani som si najprv nevšimol, že sa niečo stalo. Pokiaľ si spomínam, tak som niečo zahulákal, akože vstávať mládež, koniec zábavy, alebo niečo také, ale ani jeden sa nepohol. Chcel som odhrnúť záves a otvoriť balkónové dvere, ale ako som prechádzal okolo postele, všimol som si jej otvorené oči a krv pri nose, a tak som podišiel bližšie. Bola mŕtva, to som poznal okamžite.”

“Ako okamžite?”

“Normálne! Študoval som predsa medicínu, poznám, kedy je človek mŕtvy!”

“Akú medicínu, veď pred chvíľou ste tvrdili, že ste inžinier!”

“Študoval, ale nedoštudoval. Na internáte sme bývali iba samí medici, ale po troch rokoch som bol odídený z fakulty, lebo som vycestoval za otcom do Švajčiarska a zabudol som sa vrátiť. Za totáča to znamenalo odchod zo školy bez možností doštudovať. Potom som si vonku spravil technický inštitút. Medicína mi už nevoňala. Po doštudovaní som sa k nej síce znova vrátil, ale už iba k diagnostickej technike. Tomu sa hovorí paradoxy života...”

“Kašlite na paradoxy a radšej pokračujte.”

“Čo pokračujte? To je všetko!”

“Nie je. Išli ste k oknu, ale všimli ste si, že je mŕtva...”

“No áno! Bola mŕtva, tak som z nej stiahol Ivana a presvedčil sa, či dýcha. Dýchal, ale zobudiť ho ani zaboha! Odtiahol som ho do kúpeľne a umyl...”

“Prečo, bol špinavý?”

“Bol od krvi. Nie veľa, iba ruky. Okrem toho som ho potreboval dostať pod studenú vodu, aby sa prebral.”

“Kde mal špinavé ruky?”

“Ako kde? Na rukách!”

“Kde na rukách? Hore, tu, alebo tu, alebo predlaktie, alebo...” Chosé mu šibrinkoval pred nosom a názorne ukazoval ktorú časť ruky má na mysli.

“Trochu tu a tu...” domáci si ukázal na zápästia.

“A prsty?”

“Aj, ale ja som ho nekontroloval nejako podrobne, dotrepal som ho do sprchy a pustil vodu. Až potom sa prebral, ale aj tak sa stále tackal a mumlal.”

“Čo?”

“Nič. Bolo to iba mumlanie, nedalo sa rozumieť.”

“Vôbec nič?”

“Vôbec nič!”

“Ešte k tej krvi, koľko jej mal na rukách?”

“Hovorím iba trochu, iba pár šmúh...”

“Mohlo z neho kvapkať?”

“Nie, to určite nie, boli to iba šmuhy zaschnuté na koži. Určite nie toľko, aby po ňom tiekla a odkvapkávala. Viem, čo myslíte, či niečo nezakvackal, čo by potom mohol niekto nájsť ako dôkaz, ak by k niečomu došlo. Nič nezakvackal, krvi bolo iba máličko, veď ste videli, že ani ona nie je špinavá, iba trocha okolo nosa, a na ňom už bola suchá, ako som povedal.”

Domáci stíchol. Všetci stíchli. Krauz si odkašlal.

“Ehm, jedna vec mi nejde do hlavy, pán Staša, povedali ste, že si hore zobral tú staršiu čiernu,” urobil odmlku, aby mal každý čas zaregistrovať, čo sa chce spýtať, “ale tá čierna hore je celkom mladučká, tak potom tá blond mladšia mala koľko? Trinásť?”

“To je to!” domáci sa pleskol po stehnách. “Aj mne to celý čas vŕta v hlave, ale čakal som, či si to niekto z vás všimne! Ono, tá mladšia bola Ráchel a bola blond, keď prišli, a Rita bola tá stará obdratá a bola čierna! Ale hore je evidentne Ráchel a je... čierna!”

“Takže?” posúril ho bielovlasý.

“Takže ja som z toho jeleň!” priznal sa bez mučenia domáci.

“Čo sa stalo?” spýtal sa otvorene bielovlasý a otázku adresoval Krauzovi.

“Zatiaľ nevieme. Niečo sa muselo stať s ich parochňami a...” Krauz nechal vetu nedopovedanú.

“A je to dôležité?”

“Pane, to teraz naozaj nevieme. Možno neskôr vyriešime aj túto záhadu. Chosé... pokračuj!”

“Dobre. Ďalej, pán Staša?”

“Čo ďalej? To je všetko!”

“Čo ste robili, keď ste ho osprchovali?”

“Niečo som do neho nalial, ale začal vracať. Šabľoval ako tiger. Trochu sa mu uľavilo a začal

vnímať. Ospravedlňoval sa a vraj sme to včera trochu prepískli a tak. Uškŕňal sa a vôbec netušil, že ona je ešte v dome a v akom je stave, tak som mu to opatrne povedal a išli sme sa hore presvedčiť, lebo mi neveril. Úplne ho to zlomilo. Plakal a zase mi hodnú chvíľu trvalo, kým som ho dostal do reálu. Potom zavolal políciu."

"Čože? Políciu?" zdúpnel Chosé.

"No, Ivan volal svoju políciu," dodal Staša skormútene, akoby prezrádzal najväčšie tajomstvo dnešného večera.

Všetky pohľady sa upreli na Plhu.

"Ehm, môj zástupca dostal prvý telefonát o tri minúty desať. Okamžite ma informoval a ja som sadol do auta a letel tristo kilometrov sem. Medzitým sme stále komunikovali..."

"Ale mňa informovali až pred dvanástou!!" zdúpnel riaditeľ kancelárie.

"Viete," Viktor si pretrel strnisko na brade a s pohľadom upretým na zem sa snažil vysvetľovať, "máme svoje skúsenosti. Podobné veci sa občas stanú... teda nie až takéto! To nie! Ale podobné drobné prú... problémy. Vieme eliminovať následky a u..."

"... tutlať!"

"... pratať, Chosé, iba upratať po sebe! Lenže teraz sme narazili na problém."

"To druhé dievča."

"Správne! Kým sme zistili, čo sa vlastne stalo, a že nebudeme môcť použiť štandardný postup, ubehol nejaký čas, až potom sme informovali starého pána a vaše zložky."

Bielovlasý špúlil pery, žmúril a premýšľal. Napokon rozhodil ruky.

"Nevadí, okrem dvoch stratených hodín sa v podstate nič zvláštne nestalo. Ale aj tak z toho vyvodím dôsledky, s tým rátajte, pán Plha!"

Viktor si nalial a bolo na ňom vidieť, že mu je už všetko jedno.

“Ja by som sa...” o slovo sa prihlásil Krauz, “...ak môžem, Viktor, niečo spýtal. Povedal si, že ste zistili, že nemôžete použiť štandardný postup. To znamená, že vy máte vypracovanú nejakú metodiku, ako v takýchto prípadoch postupovať? Toto sa stáva častejšie?”

“Richard, ty ani netušíš, čo sa tam hore deje a ako často mus...”

“Pán Plha!” zarazil ho riaditeľ kancelárie a Viktor stíchol. “Pán Krauz, týmto smerom by sa vaše vyšetrovanie naozaj nemuselo uberať. Viete, niekedy je vedieť menej, alebo nevedieť vôbec naozaj výhoda.”

“No zbohom, rodina!” poďakoval mu Krauz za poučenie.

“V každom prípade s ním potrebujeme hovoriť,” zasiahol do rozhovoru Chosé.

“S kým, s Ivanom? Nie! Po prvé, nie je tu a trvalo by to naozaj dlho, kým by sme ho priviezli, a po druhé, nič viac vám nepovie. Všetko potrebné ste videli hore a počuli od neho,” bielovlasý ukázal bradou na domáceho, “ostatné je už na vás.”

“Tak teda poďme k veci.”

“Moment, pán Krauz. Jeho ešte budete potrebovať?” bielovlasý znova ukázal bradou na domáceho.

“Ani nie, zatiaľ... vlastne ešte posledná otázka: to o Ivanovi a jeho úletoch do ružovej krajiny s prstami na krku, to sa tajilo, alebo vedelo medzi tými hore?”

“No...”

“Pán Staša, tu naozaj nie je namieste detinské odrbávanie, okrem toho, vaše zaváhanie mi je dostatočnou odpoveďou.”

“Vedelo! Pár jeho kamošov o tom vedelo. Ale či sa s tým pochválil aj doma alebo tatkovi, to fakt neviem! Ale asi... vedelo.”

“Akých kamošov? Z intráku?”

“Áno, my. A... pár kolegov, čo s ním boli v...” zaváhal. “No!”

“... v Kongu.”

“Kde?”

“V Kongu. Bol na nejakej misii organizovanej ministerstvom zdravotníctva, prišiel odtiaľ úplne vymenený.”

“Kedy tam bol?”

“Dávno, osemdesiatdeväť, deväťdesiat. Po revolúcii ich všetkých stiahli. Skončila sa tam vojna, alebo sa schyľovalo k vojne, kto to má sledovať, veď sa tam vraždia stále ako na bežiacom páse. Prišiel úplne otrasený a keď si vypil, začal blázniť.”

“Načo im tam bol gynekológ?”

“Nanič, on sa vtedy venoval interne. Po návrate si spravil atestáciu a stal sa gynekológom. Často sme o tom hovorili medzi sebou. Vraj chcel vidieť život, aj ako sa rodí, nielen ako odchádza, ale... občas sa mu zacnelo a chcel ho vidieť aj odchádzať...”

Všetci mlčky civeli na domáceho. Krauz chvíľu počkal a potom sa spýtavo pozrel na kolegu.

“V poriadku, to by bolo asi všetko, kompl?”

Chosé pokrútil hlavou.

“Tak ho, prosím, vyprevadťe do obývačky!” rozkaz bielovlasého bol určený Bergmannovi.

Domáci vstal a sám odišiel. Bergmann mu iba otvoril dvere.

Päť mužov si opäť sadlo k stolu. Krauz a Chosé odmietli naliať, lebo už stačilo. Čakala ich perná noc a museli mať čisté hlavy.

“Ideme von. Nájdeme to druhé dievča. Zistíme, čo vie, a potom sa stretneme. Až potom rozhodneme, čo s tou hore,” Krauz mal ruky vyložené na stole a prsty si preplietal tak silno, až zbeleli.

“Potrebujete auto,” začal uvažovať riaditeľ kancelárie. “Ani nie...”

Ale Krauzov protest prerušil Bergmann

“My sme s tým, samozrejme, počítali. Už ho máte pripravené,” zalovil v saku a vybral kľúč s diaľkovým ovládaním. Posunul ho po stole pred Krauza. “Po porade vás môj človek odvezie do jednej podzemnej garáže. Je natankované, ak by ste išli mimo mesta, zavoláte mi, akékoľvek výdavky cestou vám budú preplatené...”

“Bohovské! Asi sa k vám dáme preradiť natrvalo,” neudržal sa Chosé.

“Nepotrebujeme auto, pomôžeme si...”

Tentokrát zasiahol bielovlasý.

“Potrebujete, pán Krauz! Ide o čas a auto všetko urýchli. Chcem, aby ste si ho vzali!” a bolo rozhodnuté.

“Ďalej... kontakty...”

Bielovlasý zalovil v náprsnom vrecku a vybral vizitku. Spravili to aj Bergmann a Plha. Podali ich Krauzovi.

“Vaše čísla?”

Krauz sa namiesto odpovede usmial na Bergmanna. “Naše čísla, Erik?”

Bergmann si iba znechutene vzdychol. “Slabá finta, Riško.”

Krauz zvraštil čelo a teatrálne prikývol, akože mu stopercentne verí, že ich nepozná. Potom nadiktoval číslo svojho mobilu a Chosé urobil to isté. Všetci si ich zapísali.

“Tak, sme v kontakte! Páni, žiadam vás, aby ste sa mi každú hodinu hlásili...”

“Pane, to nepôjde!” skočil mu do reči Krauz. “Nám sa môže stať, že o hodinu budeme v situácii, keď sa nebude dať telefonovať, a mohli by ste zbytočne vyhlásiť poplach. Dohodnime sa tak, že keď niečo budeme mať, ozveme sa. Ak nič, aj tak sa ozveme asi o dve hodiny a potom znova o dve. Bude to korektnejšie.”

Bielovlasý zauvažoval a kývnutím súhlasil.

“Porovnáme si časy,” zalomil ruku a skontroloval zápästie.

Všetci okrem Krauza zalomili tiež a kontrolovali spolu s bielovlasým. Krauz si vybral mobil, nikdy nenosil náramkové hodinky.

“Je osemnásť sedemnásť, ostáva nám menej ako dvadsaťjeden hodín, páni.”

“V poriadku... sedí... mám...” súhlasili muži okolo stola.

“Ešte jedna vec. Chcem počuť aj plán bé. Čo ak ju nenájdete ani do rána, ani zajtra do tretej?”

Krauz iba pokrčil ramená.

“Potom budete musieť upratať mŕtvolu a živú loviť ako škodnú so všetkými následkami a dôsledkami pre ňu.”

Bergmann našpúlil pery a s veľkým uspokojením párkrát nenápadne, akoby sám pre seba, natešene prikývol.

Kapitola 22

Ivona sedela na kraji vane a úporne premýšľala.

“Využiť, dalo by sa to využiť,” zašepkala napokon.

Klára si prisadla. Ceruzku na obočie zastrčila do puzdra a nechápavo pokrčila ramenami.

“Ako využiť? Chceš ho mať sama za zvlášť príplatok? To nemusíš tak dramatizovať. Je tvoj! Ja spravím toho rúčka ešte o dve-tri stovky a sme podelené. Ja prominentov nemusím. Ani prominentných gynekológov, ani gynekologických prominentov.”

Ivona našpúlila pery.

“Dve-tri stovky, hovoríš…” a zahryzla si do spodnej.

“Aleboo?” Klára zatiahla posledné o a stíchla.

Nechala Ivonu domyslieť plán do konca. Už mala svoje skúsenosti. Keď sa staršie kolegyne zamysleli, vždy z toho niečo kvaplo. Tak iba trpezlivo sedela a čakala.

“Klárka, počúvaj,” začala Ivona pomaly, “ale to by sme museli spolupracovať ako jedno telo a jedna duša.”

“O čo ti ide?”

“O prachy!”

“Koľko?”

“More! Melón! Viem ja?”

“Čo si vymyslela?!”

“Počúvaj, ešte skôr… počkaj, najprv musíme vybaviť toho debilka… ten tučko mi pošepol do uška, že po pauzičke by si dal análku, zober to za mňa, prosím ťa, vieš…”

“Viem! Zoberiem! Spravím ho ako malinu, neboj!”

“Dobre! Aby v tom mali hokej, vymeňme si parochne, dobre? Je to súčasť plánu. Ty budeš teraz čierna Rita a spravíš tučka a ja budem blond Ráchel a postarám sa o…”

Ivona nedopovedala. Zúžili sa jej oči a zahľadela sa do rohu kúpeľne. Podvedome si stiahla čiernu parochňu a podala ju Kláre. Klára spravila to isté a vymenili si ich.

"... postarám sa o ostatné," zašomrala Ivona a nasadila si blond parochňu.

Počkala, kým sa Klára upravila a pozastrkovala si neposlušné vlasy. Potom ju skontrolovala, prstom jej pretrela obočie a prikývla.

"Oukej, bejby. Vyzeráš skvele! A teraz počúvaj! Spravíme to takto..."

Kapitola 23

18:32

Stáli v podzemnej garáži supermarketu a Krauz rozpačito zvieral kľúč s diaľkovým ovládačom. Chalan, čo ich priviezol, sa cestou pokúšal nadviazať rozhovor, akože čo ste zač, že sú z vás všetci takí vyhúkaní, ale Krauz a Chosé na zadnom sedadle iba zanovito mlčali a chalan rýchlo pochopil, že cestu absolvuje v atmosfére vražedného ticha. Keď ich vysadil, iba im kývol hlavou na pozdrav a nechal ich osudu. Ešte ich osolil opovržlivým pohľadom, že čo si o sebe myslia a kam sa na neho hrabú, nafúkanci, a zmizol.

"Mali by sme sa porozprávať," navrhol ticho Chosé. K vedľajšiemu autu prišla panička s veľkým nákupným vozíkom a igelitku po igelitke ukladala na zadné sedadlo. Krauz stlačil ovládač a auto zablikalo.

"Potom, teraz vypadnime." Nasadli. Šoféroval Krauz.

"Richard, ja..."

Krauz vztýčil prst a priložil si ho k ústam, potom Chosému roztočenou dlaňou naznačil, aby pokračoval, ale zároveň si prstom ukázal na ucho a potom tým istým prstom ukázal na tienidlo nad volantom. Chosé pochopil.

"... chcem ti povedať, že by sme im mali naozaj pomôcť. Je to prúser, ktorý sa nesmie prevaliť, a ak to tak mám povedať, je našou povinnosťou..."

Chosé žvatlal a Krauz premýšľal. Usmial sa na kolegu a súhlasne prikývol. Len žvatlaj, Chosé! Krauz musel vymyslieť, koho požiadajú o pomoc. Napadlo mu iba jedno meno.

Kamila našli v jeho obľúbenom bare, kde mal v zadnej časti hlavný stan. Podnik mu patril celý aj s dvoma poschodiami izieb, ale Kamil najradšej sedával v bare.

“Nodoboha!” privítal ich a sťažka sa vysúkal z boxu. “Nič na mňa nemáte!”

Podali si ruky.

“Okrem dvoch vrážd, trojnásobného vydierania a jedného únosu v podstate nič nové,” uzemnil ho Chosé.

“To sú už všetko premlčané veci z minulého roku!”

“Tomu advokátovi, čo tebe radí, by som zobral diplom, kamoško! O dobe premlčania vieš veľké guľové!”

Chvíľu sa naťahovali a potom si sadli. Poznali sa už skoro dvadsať rokov. Krauz si pamätal Kamila ešte ako druhoradého zlodejíčka áut za totality a nepodareného vexláka s valutami spred hotela Kyjev. Potom sa dal do partie s Bossom podsvetia v Našom Meste, ale ich idylka sa skončila pri delení jedného šťavnatého lupu z banky. Začali si robiť zle, ostatné bandy sa pridali a vojna v podsvetí sa mohla začať. Ťahala sa dlhých deväť rokov. Zomrelo veľa chalanov, s ktorými sa detektívi poznali osobne, zomrel aj Boss, vlastne hneď na začiatku, v deväťdesiatom siedmom, ale Kamil prežil. Pred trinástimi rokmi zachránil Krauzovi život, pomohol mu utiecť z pivnice horského hotela, kde ho kamaráti z tajnej služby chceli kvôli Bossovi umlátiť na smrť. Krauz utiekol a na revanš zas pomohol Kamilovi. Prežil a tešil sa dobrému zdraviu. A tešil sa aj z dvoch hotelov, z pol tucta bordelov a z kasína a pár barov, čo si vystrieľal v strelnici. Nebolo by na tom nič zlé, ibaže za strelnicu vtedy chlapci z podsvetia považovali všetky nočné uličky Nášho Mesta. Koniec deväťdesiatych rokov a začiatok nového tisícročia bol jednoducho taký. V Našom Meste sa strieľalo a vraždilo, a to dosť často. Občas sa o tom dozvedela aj polícia. Asi pred štyrmi rokmi vyhlásili chlapci pokoj zbraniam, teritóriá sa konečne podelili, vraždy v podsvetí ustali a na oddelení vrážd zvládla nuda. Bežné domáce zakáľačky a občas nejaký blbeček na

úteku, čo si myslel, že sa im schová. O pár týždňov ho aj tak chytili. Rutina. Žiadne vzrúšo.

Krauz, Chosé a Kamil sa poznali už dlho a ich vzťah by sa dal pokojne nazvať priateľstvo. Oni boli detektívi z oddelenia vrážd a on bol vrah, ale takých poznali niekoľko. Chodili po uliciach medzi ľuďmi náhliacimi sa do práce, vysedávali na pive, keď sa ľudia náhlili z práce, a keď sa po práci vybrali do kina alebo na diskotéku, zamiešali sa medzi nich, splynuli s davom a nikto by ich nespoznal. Krauz a Chosé áno, ale keď sa o tom rozprávali s prokurátorom, ostali vždy pri jednom a tom istom. Dôkazná núdza, páni, to mi žiadny sudca nezoberie...

A tak sa Kamil tešil dobrému zdraviu a ešte mnohým veciam okolo seba, lebo dôkazná núdza je dôkazná núdza.

Ale nič nie je zadarmo.

"Potrebujeme helfnúť," začal Krauz a s úsmevom odignoroval dvoch chalanov, čo sa napochytro odlepili od barového pultu a vypadli von. Asi ich spoznali.

"Čujme!"

"Potrebujem dvoch chalanov, čo sa nám podobajú. Nie vekom, stačí výška a vlasy. Rifle, poltopánky a bundy, ako vidíš na nás, aspoň približne."

"Maškarné plesy sa skončili minulý mesiac, drbenká vám?"

"A auto."

"Auto! Mám ešte dvadsať kíl semtexu a tristo nábojov do škorpíka. Nechcete!?"

"Neskôr, zatiaľ iba toto."

"Iba toto! Skromnosť moja, neopúšťaj ma!"

"Správne."

"Čo za to?"

"Nebudeme hľadať ten semtex a ani náboje. A ani vzadu za tou ceduľkou s veľkými písmenami Zákaz vstupu nepovolaným osobám."

“Zase ste ma ukecali! Čím to, že mám na vás dvoch takú slabosť?”

“Lebo nie si blbý.”

“Mno,” Kamil spokojne mľaskol, “a týmto ste si ma získali úplne! Nie nadarmo sa o vás hovorí, že máte perfektný postreh! A keby ste ešte pochválili môj nový účes, tak semtex máte zadarmo a náboje za polovičnú cenu.”

“Semtex vymeníme za pivo a náboje si strč vieš kam.”

Kamil zašiel k barovému pultu a kým telefonoval, priniesli im pivo. Krauzovi plechovkové a Chosému čapáka.

Keď sa vrátil, iba sa zazubil.

“Už idú. Chosé, s tebou problém nemám, ale takú kreatúru ako ty,” a bradou mykol ku Krauzovi, “je dosť problém napodobniť. No, niečo vymyslíme. A o čo ide, ak to nie je tajné?”

“Je to tajné!”

“Takže počúvam.”

“Potrebujeme sa na chvíľu zbaviť chvosta.”

“Ja zle počujem? To v tomto zvrátenom systéme už sledujú aj policajtov? Ja som si až doteraz myslel, že sledovať by ste mali vy!”

“Aj my, ale časy sa menia.”

Kamil zvážnel.

“Ty si zas do niečoho zarýpal, Richard? Však si zas niekde na pive utrúsil, že táto vláda stojí za hovno!”

“Ešte horšie, ja som pochválil tú minulú. A nahlas, ja hovado!”

Kamil sa rozrehotal, hoci to nebol až taký dobrý fór.

“Tak o tej minulej vláde vám aj ja poviem jeden! Miky príde večer domov a hovorí žene, počúvaj, drahá, dnes sme na vláde prijali uznesenie, po ktorom už bude ľuďom dobre. Zaloví v aktovke a vyberie dve lajstrá a ukazuje jej ich. Pozri, toto je to uznesenie a

toto... je zoznam tých ľudí...” a opäť sa nahlas rozosmial. “Dobré, néé?”

Chosé prikývol.

“A ďalej?”

Kamil mu ukázal stredný prst.

“Mali ste hneď povedať, že ste dnes prepracovaní! Tak vysielaj, Riško.”

Krauz pokračoval.

“Nezarýpali sme, vtiahlo nás... akosi...”

“Nepotrebuješ pár chalanov? Nerád by som vám zháňal vence.”

“Nie, zatiaľ nie.”

“Ako myslíte! Ja len, že to ide do peňazí, dva vence naraz... ale ako myslíte.”

“Díky!”

“Kto ide po vás?”

Krauz si s Chosém vymenili pohľady a pomaly sa napili.

“No dobre, dóóbre! Nič som nepovedal!”

“A ty ako, pochváľ sa.”

Chvíľu iba tak tliachali o ničom. Potom Krauz znova udrel.

“Počuj, Rolandovi si tie priestory v centre mesta prenajal ty, alebo Abram?”

“Rolandovi? Smutnému?”

“Nie, Richterovi.”

“Ja, prečo? Ale mám ich od Abrama. Niečo nesedí? Ide po tom ekonomická kriminálka? Dúfam, že tam niekoho máte! Tak hovorte, niečo nesedí?”

“Všetci sedia. Teba to ešte len čaká.”

“Hóvacky vtipný.”

“Máš na neho kontakt?”

“Kontakt? Mám. Načo? Vy potrebujete... vy potrebujete?! Áále, chlapci, to je druhá trieda! Ak to nutne potrebujete, ja vám dohodím pipky ako lusk. Majú už síce pätnásť, ale vyzerajú bohovsky, na slabých dvanásť.”

“Počúvaj, ty jelito! Ja som rád, že sa dá ešte použiť na čúranie a Chosého to už tiež prešlo, na staré kolená.”

“Debatujte o svojich kolenách, láskavo,” ohradil sa Chosé.

“... tak načo by nám boli pipky!? Potrebujem Rolanda. Ste zadobre?”

“Sme. Veľmi zadobre. Ale ja ho nemôžem dohodiť. Ideme v kšefte, podrazili by ste mi nohy, a okrem toho, ja ho potrebujem vonku, inak mi nebude zarábať a splácať, čo mi visí.”

“Nechceme ho zavrieť, iba si s ním podebatovať.”

“To poznám! Aj Fukynovi ste to tvrdili, a je tam už piaty rok!”

“A ešte desať bude! Načo ju podrezal?”

“Kurva, s vami sú len kšefty! Ale nebudem ho ťahať na skrytý kontakt, poviem mu otvorene, že ho zháňate vy, inak...”

“Povedz, ako chceš.”

Kamil vybral mobil a postláčal pár gombíkov.

“No čau, Roland? Čo jačíš!? Čo si vyklepaný!? Fízli?” Kamil vyvalil oči na detektívov, výstražne zodvihol prst a počúval.

Krauz prudko zagestikuloval, aby upútal Kamilovu pozornosť, a prehnane artikulujúc perami zašepkal: “Akí fízli, kedy a polož, že mu za voláš neskôr.”

“No, no, rozumiem. Jasné, že ťa počúvam! Nehovor! Nie! Hovor! To ja len tak, to len tak blbo vyznelo. Hovor, počúvam ťa... no dobre! Počúvaj, a odkiaľ boli... A kedy? Fajn, tak zatiaľ ostaň tam, ozvem sa ti o chvíľu.”

Zaklapol mobil a prekvapene zagánil.

“Chalani, vraj u neho bola nejaká čudná kriminálka, nikoho z nich nepoznal a Roland pozná všetkých, aj dopravákov, aj pochôdzkárov, aj papalášov, ale týchto nie, akoby ani neboli z Nášho Mesta, iba sa oháňali preukazmi a odznakmi a

prehádzali mu celú kanceláriu. Keď chcel vidieť príkaz na prehliadku, tak mu drbli do brady a celé to odsedel v kresle s hviezdičkami pred očami. Chceli adresy na všetky baby, čo zamestnáva. Vzali mu celú kartotéku, vypitvali počítač a vypadli. Viete o tom niečo? O čo tu, doboha, ide?!"

"Kedy tam boli?"

"O druhej."

Krauz a Chosé si vymenili pohľady. Pracujú rýchlo a systematicky, to treba uznať. Chosé prikývol, že rozumie.

"Chlapci, niečo sa deje?" chcel vedieť Kamil. "Ja v tom mám prachy, a nie iba mince, tak by ste mi mohli..."

"Tu nejde o teba a ani o Rolanda. Ekonomickej sa báť nemusíš, aspoň pokiaľ ide o náš problém. Ale ak pomôžeš, neobanuješ."

"Aha, ako to ty hovoríš, Richard? Qvído pre... čo to?"

"Quid pro quo. Asi tak to bude aj tentoraz."

"No, po latinsky viem síce prd, ale tomuto by rozumel aj debil. Helfnem vám, ale vy na mňa nezabudnete pri najbližšej tlačenici, jasná páka, áno?"

"Sedí!"

"Tak poďme na to! Čo treba?"

Krauz si pošúchal bradu a hlavou mykol k parťákovi. "Ako na to, kompl?"

"Skúsme Rolanda vytiahnuť von na styk, ale musíme mu pomôcť zbaviť sa ich. Už ho počúvajú a vonku ho čaká ocas. Rozmýšľajme, ako ho očistiť, aby ich nepriviedol k nám."

Krauz prikývol.

"Tak poďme na to takto... Kamil, zavolaj mu na mobil a pošli ho von do telefónneho automatu, nech ti zavolá. Nie do toho, čo má pod barakom, musí ísť do vedľajšej ulice, to je jedno do ktorej. Ale rýchlo, nech sa nikde nezdržuje a ide rovno do automatu. Potom,

keď ti zavolá späť, mu povieš, aby nasadol nie do svojho auta, ale do kohokoľvek z firmy, alebo do kamošovho, čo je nablízku, a nech ide... počkaj, nech príde o...“ Krauz chytil Chosého za ruku a otrčil si jeho hodinky tak, aby na ne videl. “Boha! Už je sedem preč! Odsýpa nám to, kámo! Tak nech príde o pol hodiny do Kavky na rázcestí vo dvojke. Pozná to tam, už sme ho tam videli aj s tým jeho blond tovarom. Stretneme sa vzadu u majiteľa v kancelárii. Ale nech nejde priamo, nech zabehne na Fedinku do podjazdu ku garážam a vybehne cez osmičku.”

Kamil pozorne počúval. Stále iba pokyvoval hlavou. Keď Krauz spomenul fintu cez osmičku, prestal pokyvovať a došlo mu to.

“Kurva, chalani, oni po vás idú zase?”

Ani Krauz, ani Chosé nemali chuť odpovedať. Iba by to skomplikovali. Ale Kamil nebol blbec.

V tom istom momente, keď Krauz rozmýšľal, na čo ešte zabudol, Kamil si spomenul na nedávny rozhovor s chlapíkom s ofinou herca a na úlohu, ktorú od neho dostal. Zohnal mu strelca a dúfal, že je po všetkom. Ale osmička mu pripomenula, že v tejto brandži nikdy nie je po všetkom a veci sa môžu skomplikovať z minúty na minútu a chobotnica môže natiahnuť chápadla nielen dopredu, ale aj dozadu, a človek si nemôže byť nikdy istý.

Lenže skôr, ako si všetko rozmyslel a povedal niečo detektívom, prišli dvaja chlapci a drzo pozdravili.

“Komu tu drbe? Načo mám mať hnedú bundu?”

Jeden bol čiernovlasý a druhý blondiak. Obaja žuli žuvačku. Škoda, že prišli tak skoro a prerušili Kamilove myšlienky.

“Držte huby! A pozdravte!”

“Čaute. Aha, to ste vy? Pardon, dobrý, pán Krauz, zdravím, pán Fischer... Kamil vám dúfam vysvetlil, že my sme tam vôbec neboli.”

“Držte huby a počúvajte, teľce,” zahriakol ich Kamil.

“To bol fór, kriste! To už nemôžeme ani…”

“Sadnite si!” zavelil Krauz a chlapci sklapli.

Krauz sa obrátil na Kamila.

“Sú poučení?”

“Jasné, ináč by som ich nevolal! Ručím za nich!”

Krauz vybral kľúče od auta a hodil ich na stôl.

“Dostanete auto. V aute nebudete rozprávať. Iba občasná nadávka, cmuky, ochkanie, mľaskanie a podobne, ale žiadne vety. Nič viac. Prelozíte pár barov a diskoték a všade si dáte po poháriku. V žiadnom nezostanete dlhšie ako pol hodiny, maximálne tri štvrte. Začnete v centre mesta a okolo desiatej sa presuniete do dvojky a okolo polnoci do štvorky. V baroch nevysedávajte, stále lozte kade-tade. Musí to vyzerať, že niekoho hľadáte. Kamil vám zavolá, kedy sa vrátite sem. Auto neťahajte dozadu za podniky, ako to máte vo zvyku, ale nechajte ho parkovať vždy pred vchodom na parkovisku, aby ho bolo vidieť. Pri nasadaní do auta si švihnite, nefajčite pri ňom a nekecajte s nikým, čo najrýchlejšie dnu a vyraziť preč. A nie aby ste doň naládovali nejaké baby, to si nechajte na zajtra! Kapíšto?”

Chalani pozreli na Kamila, či majú prikývnuť. Kamil prikývol. Chalani prikývli.

“Oné, bary sú drahé.”

Krauz pozrel na Kamila. Aj Chosé pozrel na Kamila. Kamil pochopil.

“Kurva, to sú kšefty,” ale vybral pár drobných a chlapcov vyplatil.

“Čo s fízlami, keby nás zastavili?”

“Za tienidlom vodiča je taká žltá kartička. Ukážete im ju a oni vás pustia. Tá kartička tam bude, aj keď mi budete auto vracať, jasné!?”

“… ma poznáte, pán Krauz, nie?”

“No však práve preto.”

Chosé vstal a išiel s nimi ku vchodu. Prstom rozhrnul žalúzie, ukázal im auto a nechal ich odísť.

“Poďme telefonovať,” navrhol Krauz. Kamil vyťukal a čakal.

“Roland? Už sa schlaď, nejač a počúvaj. Vypadni von a zabehni za roh do tej modrej telefónnej búdky…”

Krauz iba prikyvoval. Kamil bol chápavý typ. Zopakoval všetko tak, ako si Krauz s Chosém naplánovali. Potom sklapol mobil a spýtavo sa zahľadel na Krauza. Ten súhlasne prikývol a chcel vstať, ale ešte si to rozmyslel.

“Kým zavolá späť, mám na teba ešte poslednú požiadavku, Kamil, robíte ešte tie dabl bagety? Čaká nás dlhá noc.”

Kamil sa zaškeril.

“Ak vás čaká dlhá noc, tak vás nenechám na bagetách, idem do kuchyne a niečo vymyslíme…”

“Nemáme čas na celú hus!”

“Only fájf minits.”

“Boha! A vraj nevie po latinsky…”

Kapitola 24

19:18

“Mami? Ahoj, mami! Decká sú v poriadku?”

“Ivona?! To si ty? Tak počúvaj, moja drahá! Konečne voláš! Dokedy ti to máme s otcom trpieť!? To, že sa flákaš celé noci, sme už prehltli, ale že sa neukážeš ani celý deň, tak to si už trochu prehna...”

“Mami, sú chlapci v poriadku? A vy?”

Matka sa zasekla. V dcérinom hlase postrehla strach.

“Ty... plačeš?” spýtala sa mierne a trochu prekvapene.

Jej dcéra neplakala od desiatich rokov. Život sa s ňou nemaznal a neužila si bohvieaké šťastie, ale neplakala. Nikdy neplakala. Keď zistila, že otec ju zmláti tak či tak, z hrdosti iba zaťala zuby a aby ho ešte viac vytočila, neukázala mu slzy, ale pery rozhryzené od potláčaného vzdoru.

“Ty plačeš? Stalo sa niečo?” zopakovala.

“Nie, neviem, vlastne nie... tak ste v poriadku?”

“Sme. Práve sme ich uložili, otec ich uspáva, lvonka, čo sa stalo?”

“Nič, mami, nehľadal ma nikto?”

“Nie, nebol tu nikto.”

“Ani telefonicky?”

“Nie, nikto nevolal. Tak povieš mi už konečne, čo sa deje?”

“Mami, ak by ma niekto hľadal, tak som sa ti vôbec neozvala a nevieš, kde som.”

“Veď ani neviem...”

“A dávaj, prosím ťa, pozor na chlapcov. Ja sa chvíľu neozvem, iba dám niečo do poriadku a potom už bude všetko v pohode, dobre?”

“Nie...”

“Teraz o tom nemôžem rozprávať. Ale neboj, som v pohode, iba daj pozor na maličkých. Ja ti to neskôr celé vysvetlím, mami, ale teraz fakt nemôžem... prosím, mami.”

“Dobre, ale kde si, alebo ako ti môžem... máš nejaké peniaze?”

“Mám, som v poriadku, nemusíš mať strach, ešte sa ozvem, dobre?”

“Dobre, Ivonka, dávaj na seba pozor.”

Ale Ivona už položila.

Kapitola 25

19:19

V tom istom čase sedeli Krauz a Chosé v aute na parkovisku pred reštauráciou Kavka. Bola už tma. Čakali na Rolanda. Konečne sa mohli nerušene porozprávať.

“Je to moja chyba, Richard, ja viem.”

“Kašli na to, kompl.”

“Nie, ja viem, čo si myslíš, žerie ťa to a žerie to aj mňa. Jedine kvôli môjmu debilnému rozhodnutiu sme teraz v tejto sračke!”

“Nemohol si vtedy vedieť... okrem toho, súhlasil som, takže sme v tom opäť spolu, presne ako vtedy.”

“Bože, je to už desať rokov, už som na to aj zabudol!”

“Oni nie, ako vidíš!”

“Takže ťa to predsa len žerie?!”

“Nie. Vlastne... trochu, ale nie je to tvoja vina, išli sme do toho spolu, tak sa nemáš čo ospravedlňovať.”

“Ale jedno ti poviem, Richard, stále si myslím a neprestanem si to myslieť do smrti, Kuky si všetko, čo sme preňho spravili, zaslúžil a jeho otec a brácho tiež. Nebola to vražda, nech si debilné paragrafy tvrdia, čo chcú, nebola to vražda!”

“Bola, Chosé, vieš to veľmi dobre! Kto iného úmyselne usmrtí, potresce sa...” Krauz zacitoval z trestného zákona a nechal citáciu otvorenú, “robíš s paragrafmi aspoň tak dlho ako ja, takže čo si my dvaja budeme...”

“Nebola! Nie klasická za dvadsať rokov nepodmienečne! Nebola!”

“Tak nie.”

“Ale ako na to tie svine prišli?” Na chvíľu sa odmlčali.

“Pamätáš si,” začal spomínať Krauz, “sedemnásteho marca bola streda. Mali sme službu a na druhý deň sa vrátil Kuky až poobede a bohoval kristoval na bordel v pohrebnej službe, že nemohol pol dňa nájsť mamku. My sme ho vtedy iba chlácholili, ale teraz mi to dáva zmysel.”

“Ty si myslíš, že…” aj Chosé sa zamyslel.

“Určite! Odkiaľ by vedeli také podrobnosti? Buď si ju previezli, alebo s ňou manipulovali priamo u havranov a Kukyho nejako oblafli a vysáčkovali ho von, aby získali čas. Poobede ju vrátili späť, ale doobeda sa k nej museli nejako dostať a vziať jej biologické stopy. A počul si, majú ich odložené dodnes!”

“To mi zaváňa Hooverovými spismi.”

“Veď o nič iné tu ani nejde. Manipulovať s ľuďmi, s niektorými podobrotky, s tými ostatnými na kompro!”

“Uhm,” prikývol Chosé a chvíľu zase mlčali.

“Nemal som na teba tlačiť…”

Krauz si vzdychol.

“Netlačil si, kompl. Kašli už na to! Je dosť možné, že ak by si to nenavrhol ty, bol by som to spravil ja, ale to je už teraz naozaj jedno! Už sa stalo!”

“Ale ty si vtedy nechcel, aby sme zavolali Lengyela a aby vypísal tlačivá, že je možné povoliť kremáciu bez pitvy. Nechcel si, a mal som ťa poslúchnuť!”

“Nechcel, ale prehovoril si ma, tak čo už…”

“Takže je to všetko moja vina!”

“Nie, nie je.”

“Áále,je!”

“Tak nech je! A daj už pokoj!”

“Tak ti díky, fakt bohovský parťák!”

“Tak teda nie je!”

“Akože nie, veď…”

“Môžem ťa poprosiť, aby si už láskavo držal hubu!?”

“Môžeš, ale mali by sme to povedať aj Lengyelovi.”

“Povieme, keď bude vhodná príležitosť.”

“A kedy býva vhodná príležitosť na oznámenie blížiacej sa popravy?”

“Pri pive. Po desiatom sa tomu iba zasmeje.”

“Ale ráno vytriezvie a príde nám rozbiť hubu. Ako ho poznám, tak to spraví rovno na rannom nástupe.”

“Aspoň nebudeme musieť nikomu nič vysvetľovať.”

“Fakt bohovská útecha. A aby som nezabudol...”

“Ježišukriste... dokedy ešte!?”

“... už len jedno! Tej svini to len tak prejde?”

“Pozri, teraz drží za gule on nás, ale božie mlyny melú pomaly a vytrvalo. Pevne verím, že raz sa karta obráti a bude to naša bagandža, čo mu bude šliapať na krk. No a potom dáme do poriadku nielen túto záležitosť, ale milého Erika vybavíme za všetko svinstvo, čo nám kedy vyviedol.”

“Sedí! To s tou bagandžou sa mi páči. Zavolaj ma, aj keby bola polnoc a vonku pršalo, chcem byť pri tom.”

“Budeš! To si píš! A teraz by sme sa mohli venovať tomuto tu, dobre?”

“Venujme!”

“Chcem počuť tvoj názor.”

“Ja chcem počuť tvoj. To s tým lovom na prostitútku si nemyslel vážne, však nie, Richard?”

“Samo, že nie, ale čo som im mal povedať? Chceli to počuť, tak to počuli. Zatiaľ ju nemajú a urobíme všetko preto, aby ju ani nedostali, inak skončí v Dunaji. Mne sa, Chosé, celá tá vec akosi nepáči.”

“Čo?”

“Všetko! Poďme poporiadku. Počúvaj... nie, vyber radšej notes a píš si, keby nás osvietila nejaká bohovská myšlienka, musíme byť pripravení. Mohli by sme na niečo zabudnúť a neskôr by nás to asi mrzelo. Máš? Tak, teraz si môžeme povedať aj veci, ktoré v kuchyni neodzneli. Videl som, že si si všimol jej nechty a aj pohár, ale nevravel si nič, to som naozaj rád.”

“Čakal som na teba, ako začneš, a keď som postrehol, kam mieriš, pochopil som a bol som ticho. Čo som hore zistil, poviem iba tebe, aj výsluch toho zmrda som viedol podľa starých pravidiel. Videl som ťa, ako sa sťahuješ do rohu, ale to zas vysvetlíš ty mne, nie?”

“Ešte že nerobíme spolu prvý deň. Hrali sme to dobre, podľa mňa. Do rohu kuchyne som sa zašil preto, aby som mal všetkých v zornom poli a videl ich, ako budú reagovať. Domáci rozprával veci, o ktorých nemali ani chýru, a čakal som, koho z nich prezradí mimika, ale sú to starí machri, nezistil som nič. Vedia prd a to im aj ostane, Chosé. A teraz si to celé skúsime rozobrať na drobné len my dvaja. Počúvaj. Čo nám ukázali? Rozhádzanú izbu, presnejšie rozhádzané vankúše, ktoré mali imitovať zdemolovanú izbu. Ale ona ležala ako spiaca krásavica s rukami nad hlavou a nohami prepletenými s ľahkým prestieradlom. Nehnevaj sa, ale na mňa to spravilo dojem ako scéna naaranžovaná pre skupinku maliarskych učňov z druhého ročníka šupky. A teraz fakty! Prezrel som si jej nechty. Sú umelé, lepené, a ani jeden nie je zlomený. No skús ma ty hrdúsiť a ja sa iba tak nechám a nezlomím si o teba ani jeden necht, ešte k tomu trojcentimetrový! Požičal som si aj Viktorove okuliare, aby som si ich zväčšil, za nechtami ani vlások, ani kúsok kože, nič! A jej ruky? Ani jedna modrina, ani odtlačok prsta na predlaktí, ani najmenší hematóm. Nič. Akoby sa vôbec nebránila a nikto neprekonával jej odpor, ale to je pri hrdúsení skoro nepredstaviteľné. Pud sebazáchovy sa v určitej fáze hrdúsenia nedá potlačiť, to sú reflexy, zákony prírody a bašta! A ideme ďalej… poháre na stolíku pri posteli. Jeden prázdny, druhý prevrhnutý a trocha vyliateho alkoholu. Pili, to je neodškriepiteľné, ale… nie tam a nie z tých pohárov! Ona mala gamby natreté tak nahrubo, až svietili, a na pohárikoch ani náznak rúžu. Niekto ich tam priniesol

iba tak, čisté, aby nainscenoval atmosféru brutálnej kefovačky a pitky priamo v posteli, ale nikto z nich nepil, teda ona určite nie!"

Chosé prikyvoval a prikývol aj teraz. Keď Krauz stíchol, Chosé nadviazal.

"Z toho mi vychádza iba jedno, nezabili ju v spálni a nebránila sa."

"Správne, Chosé, tak potom si položme otázku, kde a prečo sa nebránila."

"V obývačke."

"Výborne! V obývačke, lebo tam sa odohrávalo všetko. Rozprávku o úchylnom Ivanovi som mu nezožral a ty asi tiež nie. Ale dedukujme ďalej, ak sa zhodneme v tom, že ju zabili v obývačke, tak potom z toho vyplýva, že ju nemusel zabiť iba Ivan, ale..."

Chosé našpúlil pery a súhlasne prikývol.

"Všetci."

"Správne, Chosé! A to, čo sme si vypočuli, je iba obrana domáceho a jeho vypečených hostí, ktorí rýchlo zdrhli. Poviem ti moju verziu prípadu... večierok sa zvrhol na bohapustú jebačku, slopali, fetovali, experimentovali a v rámci grupáku sa im ju podarilo zahrdúsiť. Ivan asi odkväcol už predtým a chlapci dostali geniálny nápad hodiť to na neho, lebo tušili, že tatko ho z toho vyseká. Oni budú ako svedkovia a ochranka s nimi bude zaobchádzať v rukavičkách, aby sa nič neprevalilo, a teda žiadne veľké vyšetrovanie ani nebude."

"V tom im pomohli aj ochrankári, ktorí si iba tak odskočili na pivo a nechali Ivana samého."

"Presne, to im hralo do karát. Vedeli, že keď sa Ivan preberie, bude volať ochranku a budú mať záujem všetko ututlať a oni takto ostanú ako svedkovia čistí."

"Preniesli ju hore, nainscenovali hniezdočko lásky a bezvládneho Ivana položili vedľa nej. Ivan si nič nepamätá, a ako mu to ráno domáci interpretoval, tak

sa v tom zorientoval a prikývol. Trochu krvi z jej nosa, potreté Ivanove ruky a scéna ako z hororu je hotová, je tak, Riško?"

Tentokrát súhlasne prikývol Krauz.

"Veľmi dobrý postreh, kompl. Pozrel som si aj jej nos, nie je zlomený od úderu, žiadna bitka, buď jej tam niečo strčili, aby poranili vnútro a vytlačili z nej pár kvapiek, alebo ho zatlačili, alebo udreli tak jemne, že nič nezlomili ani neporušili. V každom prípade nos poranili bezvládnemu telu, a nie brániacej sa žene. A prečo nemá na rukách stopy po zápase? No, buď ju všetci držali a znemožnili jej akýkoľvek pohyb, alebo rozvášnený nadržaný blbeček jej tak nešťastne zatlačil blúdivý nerv, že okamžite omdlela, alebo bola sfetovaná do bezvedomia. Potrebovali by sme rozbor krvi, lenže oni nám ju nepožičajú."

Chosé prikývol. V podstate s kolegom súhlasil, ale mal aj niečo navyše.

"Súhlasím, kompl. Aj mne už napadlo, že ju nezabil Ivan. A teraz ti ja poviem svoju verziu prípadu, Riško."

"Čujme!"

"Nechceli zabiť ju, ale jeho!"

Krauz prestal bubnovať po volante a prekvapene otočil hlavu ku kolegovi. Zatváril sa ubolene a vyčítavo spustil.

"A bolí to, keď začneš rozmýšľať? No táák... to posledné dívidíčko Všetci prezidentovi muži v Našom Meste si nemal pozerať. Si citlivá duša, na tebe také politické trilery zanechávajú hlboké stopy. Som si síce vedomý, že sa schyľuje k voľbe hlavy štátu, ale že by jeho protikandidáti hrali až tak tvrdo? Chosé! Syn je syn, ten nemá s tatovou funkciou nič spoločné! A zabiť ho? Načo... prečo...? Ja ti, čuovječe, nevím..."

"Asi kecáš, kámo. Pozri, ako využili to, že jeho syn si občas rád šnupne a trtne. Už je z toho kompro situácia ako vyšitá, a ak sa to prevalí, starý pán ani nemusí kandidovať. A to sme iba pri prvej verzii

prípadu, tej ich! Bohvie k čomu sa dopracujeme naozaj, takže ja na tvojom mieste by som politické pozadie tejto vraždy nepodceňoval!"

Krauz sa zamyslel.

"No dobre. Tak čo si vyzistil?"

"Spomínaš si, ako si ma poslal otvoriť okno a ako sa Berg-mann ostro ohradil, aby sme to nerobili? Lenže ja som stihol pravú polovičku závesu, tú pred oknom, trochu odhrnúť a zosypala sa na mňa spŕška prachu. V tomto domáci naozaj neklamal, počas jeho neprítomnosti tam naozaj nikto nebýval a nikto nevysával prach a nehýbal so závesmi. Tie sú hore pod garnižou poriadne zaprášené. Lenže... záves som odhrnul iba na chvíľu, ale to mi stačilo, aby som si všimol tri veci. Po prvé... spálňa je orientovaná do ulice a je poslednou izbou na poschodí, teda balkón, čo sme videli pri príchode k domu, prebieha po celej dĺžke spálne a končí sa tým nezmyselným požiarnym rebríkom! Rebrík je presne oproti balkónovým dverám. Prekročiť z rebríka na balkón je otázka dvadsať centimetrov, nič viac. Balkón na opačnú stranu pokračuje pod ďalšími izbami, asi detské izby a možno nejaká hosťovská spálňa, a končí sa pri streche bazéna, to sme videli zvonka. Jednoducho po balkóne sa dá prejsť do ktorejkoľvek izby na poschodí, ale to nie je dôležité, dôležité je, čo som videl cez okno. A to je druhá vec, smoklí a prší už niekoľko dní, všetko je permanentne rozmočené a mokré a aj dlažba na balkóne je mokrá. Balkón je síce krytý, ale dlažba je oprskaná od odrazených kvapiek od zábradlia. Cez okno som si všimol, že všetky dlaždice boli súvislo mokré a súvislo lesklé, ale na tých pár vedúcich od rebríka k balkónovým dverám boli čmuhy. Pás priamo od rebríka k balkónovým dverám naprieč balkónom! Videl som pár oblúkov, buď päty, alebo špičky topánok, a boli poprepletané, teda poprekrývané. Ja viem, ak by sme tam nahnali nášho trasológa, možno

by to vedel identifikovať presnejšie, možno by aj nejaké traso stopy zaistil, ale bez technika ti to bližšie popísať nedokážem. Môj dojem z toho je, že niekto po tom balkóne prešiel, a to v smere od rebríka k balkónovým dverám na spálni a späť. A teraz perlička, podobný pás stôp viedol kolmo na prvý, teda po dĺžke balkóna niekam do vedľajších izieb, ale bol redší. Stopy boli viac vyrysované, teda po dĺžke balkóna sa pohybovala iba jedna osoba, ale od rebríka k balkónovým dverám ich bolo viac."

Krauz civel na kolegu a po logickom závere pochybovačné našpúlil pery.

"A to tretie?"

"Na..." Chosé siahol do vrecka bundy a podal Krauzovi mikroténové vrecko s poskladanou papierovou vreckovkou.

"No a?"

Krauz vrecko nerozbalil, iba ho poprevracal hore dolu a vrátil ho parťákovi.

"Bergmann zreval, aby som záves zatiahol späť, aby niekto z ulice nečumel. Ty si začal prezerať mŕtvolu a oni sa ti veľmi zaujato venovali, ale ja som opatrne zatiahol záves a..." Chosé sa teatrálne odmlčal a chvíľu sa tváril ako herec v dramatickej kľúčovej scéne na pódiu národného divadla.

"Drbnem ti?"

"... tesne pri balkónových dverách na podlahe bola krvavá kvapka. Väčšia. Kvapka krvi má presný rozmer a presnú kubatúru, to poznáme, ale toto bolo ako dvojitá kvapka, trochu väčšia čo do plochy a trochu mohutnejšia. Našťastie ma nádcha neopustila ani po tvojej debilnej kamilkovej kúre a nosím so sebou papierové vreckovky. Kým ste sa serinkali s jej nechtami, ja som si tú krv zotrel na vreckovku..."

Krauz si odkašlal do zovretej dlane, potom si pretrel nos, potom zabubnoval na volante a potom sa prestal hýbať a zahľadel sa parťákovi do očí.

“Tebe načisto drbe, Chosé? Taký pekný prípad, a ty ho takto zhovadíš? O hodinu ju chytíme a o dve sme mohli byť už doma. Fakt ti jednu…”

“Môžeš, ale najprv mi vysvetli, ako sa dostala krv z mŕtveho dievčaťa, ktoré krváca z nosa iba veľmi, veľmi máličko, až k balkónovým dverám, keď nám všetci tvrdili, že bitka sa odohrala na posteli. Navyše, kvapka pri balkónových dverách je tesne pri zárubní a záves dva centimetre od podlahy ju prekrýva a schováva. Medzi stenou a spodným okrajom závesu je asi sedemnásť, možno dvadsať centimetrov. A záves bol stále zatiahnutý, tak ako sa krv dostala na prah balkónových dverí? Ako podletela záves?”

Krauz rozmýšľal.

“Prenášali ju, už keď krvácala.”

“Slabý pokus, kompl, sám tomu neveríš. Spýtal som sa domáceho, či má psa. Nemá. Dom a celá záhrada je trvalo nestrážená. Ochranka išla na pivo. Kamery na dome nie sú, to sme videli. Spálňa je prístupná zvonka po rebríku a po balkóne. Na balkóne sú šľapaje. Zvnútra balkónových dverí je krv.”

“Chceš ma nasrať?”

“Samo, že áno!”

“Podarilo sa…”

Chvíľu bolo ticho.

“A mám ešte niečo.”

“Kecáš.”

“Ja som si, Riško, pozrel aj druhú polovicu závesu, tú pred balkónovými dverami. Z tej polovice, čo zakrývala okno, sa na mňa zosypala lavína prachu, ale keď som pomykal tou druhou, nesypalo sa nič. Cez balkónové dvere niekto išiel a prach sa zosypal na neho. A bol na zemi, videl som ho, takže to nebolo dlho pred naším príchodom, inak by ho domáci povysával.”

“Daj cigu.”

Fajčili.

“Chosé, ty si myslíš, že tam niekto bol? Zvonku? Chceli zabiť prezidentovho syna, ale niečo sa pokašlalo a odnieslo si to dievča?”

“Bingo!”

Krauz si zahryzol do spodnej pery.

“Takže,” vypľul kúsok tabaku a utrel si pery, “takto. Ak mám pravdu ja, tak tú druhú hľadajú preto, že videla, čo sa stalo v obývačke. Ak máš pravdu ty, tak ju hľadajú preto, že videla, čo sa stalo v spálni. V každom prípade ju zabijú.”

“Samo, pretože v tom ide Erik a dostal za úlohu celú vec upratať.”

“Kurva.”

“Dve.”

“Tak dve. Premýšľajme, Chosé.”

“Začnime...”

“Už sme pokročili, zbavili sme sa auta!”

“To bola čo za finta, ozaj?”

“Videl si, ako Erik trval na tom, aby sme si vzali ich auto? Nie naše služobné ani naše súkromné, ale ich. Je tam lodžek a v interiéri je mikrofón. Bežne sa dáva do tienidla, alebo do tapacírungu stĺpu. Dával som si pozor na cestu za nami, nikto nás nesledoval. Nemusia. Lodžek nás ukáže všade, kam sa len pohneme. Chlapci ich povodia po nočnom meste, a kým im to dôjde, nájdeme ju bez ich asistencie. Dúfam.”

“Chápem. Súhlasím.”

“Máme napichnuté mobily. Od rána už určite stihli napichnúť aj naše pevné linky doma a aj klapky v robote, takže tam sa nemôžeme zašiť a ani odtiaľ telefonovať.”

“To ťažko, na odpočúvanie policajtov aj oni potrebujú súhlas ministra.”

“Si na hlavičku? Spomeň si na aféru ministra Ruska, ako rozhlásil v parlamente, že ho odpočúva polícia. Ten šialený minister vnútra vtedy vyhodil celé

vedenie našich odposluchov a nášho kolegu chceli vyhodiť z roboty tiež, a to len preto, lebo zistil, že sa dejú politické svinstvá, a dal to na papier ako kriminálnu informáciu. Tie hovädá z ministerstva vtedy chceli, aby odkopal vlastného informátora a aby im prezradil, odkiaľ všetky informácie pochádzajú, pamätáš? A výsledok? Policajtov dusili a osierali v novinách a cestovkári napokon s kamenným úsmevom priznali, že to boli ich odpočúvacie servery, čo boli zneužité na odposluchy poslancov, nie policajné, ale našich nikto neomilostil. Ostali vyhodení a súdili sa roky o dôchodok a odchodné. Trojpísmenkoví jednoducho serú na súhlas ministra, spravia si po svojom, a ver tomu, že už nám šumí v slúchadle. Robili to predtým a robia to stále."

"Tak ich zrušme, majú už zariadenie aj na sledovanie živého nevolajúceho mobilu."

"Tak ich zrušme."

Obaja vybrali mobily a vypli ich.

"Škoda, že nám to nenapadlo u Kamila, dva náhradné by nám požičal, nie?"

"Nevadí, aj tak sa za ním ešte zastavíme."

"A teraz?" spýtal sa po chvíli Chosé.

"Podáme si Rolanda. Potom vybuzerujeme Lengyela."

Chosému sa to nepáčilo.

"Povedal si, že až pri pive. Teraz by sme sa na staré hriechy mali vybodnúť. Ak ho vyhľadáme teraz, možno bude triezvy a urobí sa mu zle."

"Je piatok večer, prečo by mal byť triezvy? Okrem toho, ja ho nechcem navštíviť kvôli Kukymu. Pozri," Krauz siahol do vrecka saka a vybral vreckovku. "Aj ja niečo mám. Nie len ty si sa dnes hral na Šerloka. Krv z toho dievčaťa mi nedala pokoj. Bolo jej podozrivo málo na zašpinenie cudzích rúk. Keď sme odchádzali zo spálne, utrel som si rukavice do svojej vreckovky a až potom som ich odhodil. Ale vreckovku mám tu,

aha! Máme jej krv. Ty máš krv od balkónových dverí. Čo keby sme ju dali porovnať? Do našich labákov to nepôjde, sme odstrihnutí, všetko odpočúvajú, ale ak zavoláme Lengyela…"

"Ty si génius!"

"Konečne jedno objektívne hodnotenie! Na budúci rok kandidujem za policajného prezidenta, spomeň to."

"To nejde. Nezvolili by ťa. Práve kvôli tomu…"

"Tiež pravda, tak im povedz…"

Čo napadlo Krauzovi, ako podporiť svoje zvolenie za policajného prezidenta, sa už Chosé nikdy nedozvedel, lebo prišiel Roland. Obrovské čierne suvíčko vtrielilo na parkovisko, xenónové svetlomety akoby sa porozhliadli po okolí, či je všetko v poriadku, a vyrazil dozadu k nakladacej rampe.

Krauz a Chosé vystúpili a Kamilov Passat nechali v tieni parkoviska. Krauz zašiel na príjazdovú cestu na parkovisko a obzrel si autá parkujúce na opačnej strane cesty. Chosé urobil to isté v protismere. Čakali. Jeden bol skrytý za reklamným plagátom, druhý za kríkmi. Keď sa ani po desiatich minútach nič podozrivé nepohlo, kývli si a vrátili sa na parkovisko. Obišli nočný podnik Kavka a zabúchali na zadné dvere.

xxx Kapitola 26

Rita sa zmenila na Ivonu. Už to nebola debilná prostitútka v parochni, dobrá iba na to jedno.

Zmenila sa.

Išlo jej o život.

Ivona začala uvažovať.

Nemala vysokú školu a maturitu na čašníckej škole získala iba vďaka veľkej hube a šikovnému jazyku. Ako ich použila pri skúškach, je v podstate jedno, spravila ich a začala makať. Niekedy vydržala na rajóne aj pätnásť hodín a chrbát ju bolel, akoby vláčila vrecia s cementom.

To bolo už dávno. Teraz sa jej točila hlava, udrela si ruku a tŕpla jej noha. Ale nič ju nebolelo. Toho sa bála najviac. Nemusela mať vysokú školu na to, aby vytušila, že niečo nie je v poriadku. Na zdravotníckom kurze im povedali, že ak človeka prestane bolieť, je zle. Je poškodená chrbtica. Spadla z tretieho poschodia a malo by ju to bolieť, ale nebolelo ju.

Zablateným chrbtom sa oprela o zadné sklo autobusu, rozpažila a pevne sa chytila zadnej tyče. Dvere sa zavreli a autobus sa pohol.

Keď letela dole z hromozvodu, spomenula si na svoje dve deti. Na dvojičky. Každý tvrdil, že sú na nerozoznanie, ona videla ich tváre úplne jasne a rozoznala ich. Potom sa jej na chvíľu zatmelo pred očami, ale nestratila vedomie, lebo počula kričať nejakú ženu, že treba zavolať políciu, a nejaký muž chcel zavolať sanitku.

Otvorila oči a vstala. Vylúpia sa z hlbokej jamy ako kôstka avokáda z dužiny. Ostal po nej aj podobný kráter. Stačilo naliať sadru a bola by dvakrát. Obula si poltopánku, našla kabelku a vyrazila za roh. Iná žena sa jej pokúsila pomôcť, skrížila jej cestu, ale keď na ňu Ivona pozrela, žena zvýskla a radšej odstúpila. Ivona počula, ako na ňu ľudia na chodníku volajú, ale

nerozumela im. Hučalo jej v ušiach a inštinkt jej kázal utekať.

Prebehla cez trávnik a zahla za roh paneláka. Po hlavnej práve prichádzal autobus. Pobehla a nastúpila do zadných dverí. Pevne sa chytila, pozrela von oknom, ale nikto ju neprenasledoval. V autobuse bolo iba pár ľudí a každý sa venoval svojim problémom. To jej vyhovovalo.

Muž stojaci opodiaľ si ju všimol a vyvalil oči. Ostro si ho premerala a muž sa začítal do ďalšej stránky novín.

Uvedomila si, že po tvári jej niečo tečie a na zápästí ju omína. Rozkročila sa, aby nestratila rovnováhu, a pustila sa tyče. Pevnejšie sa oprela chrbtom o sklo. Opatrne si odmotala lepiacu pásku zo zápästí, pokrčila ju do hrče a iba tak odhodila dole k dverám. Pohýbala všetkými prstami na rukách a potom na nohách. Išlo to a nič ju nebolelo. Možno sa stal zázrak a aj chrbtica je celá. Zalovila v kabelke a vybrala papierovú vreckovku. Utrela si tvár a keď ju chcela preložiť na polovicu zdúpnela. Biela vreckovka sa zmenila na červeno-čiernu. Krv pomiešaná s blatom bola všade.

Muž to už nevydržal, zložil noviny a pristúpil k nej.

“Potrebujete pomoc, slečna? Krvácate z nosa, z úst a aj z obočia. Mám zavolať sanitku alebo políciu? Prepadli vás?”

Autobus zastal a Ivona vystúpila. Sklonila hlavu a pobehla. Ocitla sa pri smetiakoch. Obzrela sa, či nejde za ňou, ale mužova ochota pomôcť až tak ďaleko nesiahala. Iba za ňou podozrievavo gánil cez zavreté dvere. Autobus sa pohol, ľudia zo zastávky sa rozišli a Ivona otvorila kontajner. Ešte raz použila druhú stranu papierovej vreckovky a odhodila ju. Vybrala novú, napľula na ňu a znovu si utrela tvár. Blata aj krvi už bolo menej. Odrhla dva rožky a urobila si improvizované tampóny. Prudko vtiahla nosom a červený chriachanec umiestnila do rohu kontajnera.

Nos si zaštupľovala tampónmi. Novou vreckovkou si vyčistila ústa a odtrhnutý rožtek prilepila na natrhnuté obočie. Chuť krvi v ústach vreckovkou odstrániť nemohla, a tak iba párkrát po sebe rýchlo vypľula. Z hlavy si strhla parochňu, hodila ju do kontajnera a povolila sponky. Z neprirodzenej blondínky sa okamžite stala prirodzená hnedovláska s riedkymi pramienkami vlasov, padajúcimi až na plecia.

Prešla pár metrov za smetiaky a sadla si na lavičku uprostred sídliska. Striaslo ju. Bol marec a ona mala na sebe iba otrhané tričko a minisukňu. Mokrá na kožu. Vydýchla a potom znova.

"Uvažuj... upokoj sa..."

Znova vydýchla a z kabelky si vzala cigaretu. Po prvom šluku ju naplo, ale potom to už bolo lepšie. Poobzerala sa. "Kde to, do kelu, vlastne som?" Fajčila a snažila sa uvažovať.

Som mokrá a je zima, v tričku a minisukni dlho nevydržím... musím sa niekde schovať, prezliecť, najesť, zohriať... mobil nemám, peniaze áno... taxík, jedine taxík, ale kam?

Odhodila cigaretu a opäť zalovila v kabelke. Vybrala zrkadielko a skoro omdlela. Striedavo pľula na vreckovku a striedavo krátkymi trhanými pohybmi odstraňovala krv a blato z tváre. Ak sa chce dostať do taxíka, musí s tým niečo urobiť!

Niečo s tým urobila. Do národného asi nie, ale do taxíka by ju pri troche šťastia mohli vziať.

Po chodníku prechádzali dvaja chlapci s aktovkami na chrbte.

"Chalani, koľko je hodín?"

Jeden zalomil zápästie.

"Jedna päť."

"Díky."

"Si v pohode?"

"Jasnačka!"

"Tak čau."

Prižmúrila oči a spomínala.

Je piatok, jedna hodina poobede. Piatok je určite, lebo na akcii v rodinnom dome sme boli s Klárou včera, a to bol štvrtok. Mala som síce zaviazané oči, ale určite nie celý deň a noc a chalani išli zo školy, takže nemôže byť sobota! Je piatok! Takže do tretej v sobotu mi ostáva ešte dvadsaťšesť hodín života, potom... Ježišukriste!!

Na niečo si spomenula a až ju trhlo, ako sa zľakla. Rýchlo zalovila v kabelke a chaoticky prehádzala obsah. Bola tam! Na dne, zahádzaná všetkým možným, ale bola tam!

Kabelku pozorne zavrela a zámku zaistila šnúrkou. Unavene, ale s úľavou si vydýchla.

“Tak poďme na to, toto musím dohrať až do konca, už kvôli tebe, Klárka, chúďatko moje, odpusť, ak môžeš,” zašepkala si a odhodlane vykročila.

Kapitola 27

19:35

Roland nebol žiadny blbec. Nech sa mu hlava točila akokoľvek bolestivo a sánka brnela ako po zásahu bejzbolkou, nevadilo mu to, zbehol dole rýchlo, ako sa len dalo, a zahol za roh. Kašlal na telefónny automat, vedel o niečom lepšom. Vbehol do kaderníckeho salóna v susedstve a dievčatám iba kývol.

"Idem dozadu."

Ani nezaklopal.

"Potrebujem telefonovať, prosím ťa..."

"Si normálny, Roland? Pred pár dňami vymysleli mobily a pár ich už aj predali a stále predávajú."

"Prosím ťa!"

Tak ho nechal v kancelárii samého. Sotva sa zavreli dvere, Roland sa vrhol k aparátu na stole.

Kamil mu všetko podrobne vysvetlil a Roland ani nemukol. Ani nedýchal. Iba raz sa prebral, keď mu Kamil povedal, kto ho hľadá.

"Kurvabohajasomtotušil..."

Kamil mu tentokrát odovzdal celý Krauzov odkaz, aj pokyny, ako zmiasť nepriateľa, ale na konci neodolal.

"Počúvaj, teraz som v kuchyni a chystám im večeru, takže nepočujú. Do čoho si sa to namontoval, ty jebino!? Čo som ti povedal, že keď ťa niekto bude otravovať, máš mi okamžite zavolať a riešim to ja!? Koľkokrát!? Môžeš mi, doboha, povedať, o čo tu ide!?"

"Oni ti nič...?"

"Nie, ale tuším."

"Tak zatiaľ nič, potom ti poviem! To sa nedá ani do takéhoto telefónu, to je na posedeníčko pri čaji. Čau, už utekám, nech nečakajú!"

Kamil prekvapene civel na hluchý mobil. Za normálnych okolností sa Roland bál polišov ako čert

kríža, ale teraz... Kamilovi sa zazdalo, že sa normálne nevie dočkať, aby už bol pri nich! Akoby sa mu na chvíľu uľavilo, že sa má komu vyžalovať. Že by to bolo až také žeravé?

Roland nelenil a vrátil sa do firmy. Podľa pokynov si vzal kľúče od auta, čo zohnali iba minulý týždeň, a ešte v ňom ani nesedel a vyštekol pár pokynov podriadeným, aby poslúchali a obchody sa hýbali. Vyšiel von a zamiešal sa medzi ľudí. Už vedel, že bude mať za sebou chvost, a tak sa párkrát obzrel, ale okrem ľudí nevidel nič podozrivé. Ako má rozoznať sledovačku, keď nepoužívajú uniformy? Debili!

Sadol do auta a vyrazil.

Chlapíka otočeného do výkladu klenotníctva si ani nevšimol a nemohol vidieť, ako si niečo mrmle iba tak sám pre seba a pre svoj golier na saku.

Roland vyrazil a presne podľa inštrukcií sa na ceste správal disciplinovane. Okolo značky so šesťdesiatkou išiel šesťdesiat, na červenú zastal a pri červenom trojuholníku dal naozaj prednosť. Dosť ho to štvalo. Išiel disciplinovane až na sídlisko k finte zvanej osmička. Tam ho disciplinovanosť opustila.

Z ničoho nič prudko odbočil z hlavnej do bočnej uličky, padajúcej dole pod terasu. Z oboch strán míňal garáže. Vypol svetlá. Garáže napravo boli pod terasou a tvorili jednoliaty celok, ale garáže naľavo boli postavené dodatočne a skolaudované iba nedávno. V strede staviteľ jednu garáž vynechal a Roland odbočil. Skontroloval spätné zrkadielko a na začiatku uličky ešte nevidel žiadne auto. Objavilo sa, až keď zadok Rolandovho auta zmizol v medzere. Roland prešiel medzeru medzi garážami a vyletel na chodník. Podlhovasté paneláky okolo neho boli postavené do obrovského polkruhu. Krížom viedol chodník. Nie priamo, ale v oblúku na obidve strany, a v strede obrovského dvora sa kruh spájal s druhým kruhom. Z helikoptéry by to vyzeralo, akoby medzi domami bola

nakreslená obrovská osmička z asfaltu. Do priestoru medzi kruhmi posadili kríky a stromy a na jednom mieste spravili aj detské ihrisko. Roland vyrazil po chodníku a ignorujúc neslušné gestá odskakujúcich chodcov sa dostal do stredu dvora a na plný plyn pokračoval ďalším oblúkom medzi dva paneláky, kde sa končil vrchol osmičky. Aby sa medzi panelákmi nedalo prejsť, staviteľ vrazil do chodníka dva červeno-biele stĺpy, ale tak nešikovne, že po tráve sa dali obísť. Roland zabrzdil a zastal. Špic auta nasmeroval medzi stĺpik a múr a opatrne sa pohol. Stĺpik mu sklopil spätné zrkadlo, ale prešiel. Zbehol z chodníka na cestu, zapol svetlá, podradil a vyrazil na obchvat. Zopár áut predbehol, zopár preskočil, a kým v autorádiu Zdenka Predná dospievala Keď to nejde, tak to nejde, bol na opačnom konci mesta pri Kavke.

Krauz a Chosé mu ešte skontrolovali zadok a keď nenašli nič podozrivé, zašli dnu aj oni.

Sedeli vzadu v kancelárii majiteľa. Postaral sa iba o plechovkové pivo a colu a nechal ich samých. Všetci traja sedeli okolo veľkého konferenčného stola, pri ktorom ostalo miesta aspoň pre desiatich.

“Čau, Roland!”

“Dobrý... páni, chceli ste so...”

“Chceli, a podľa toho, ako si pritrielil, vidíme, že aj ty by si chcel hovoriť s nami.”

“Ja...”

“Bolí?” spýtal sa Chosé, lebo Roland si podvedome pohladil ubolenú sánku.

“Trochu...”

“A bude ešte viac. Si po krk v sračkách a nechcem preháňať, ale jedine my dvaja ti môžeme pomôcť.”

“A o čo vlastne ide, ja...”

“O to, aby ťa už nebili a nerobili ti vo firme filcung a nechali ťa pokojne podnikať. Myslím si, že práve podnikanie v tvojom odbore žiadny dozor štátnych orgánov nepotrebuje, alebo sa mýlim?”

“Nie.”

“Tak syp!”

“Ale ja som si myslel, že aj vy mi niečo poviete.”

“Iste. Na záver. Možno. Tak vysielaj!”

“Ale keby ste ma trochu nakopli, čo konkrétne...?” Roland habkal, lebo biť sa už nechcel dať, pomoc potreboval, ale sám od seba tiež nechcel začať, aby nevykecal viac, než je nutné.

Krauz pochopil, že chlapec potrebuje usmerniť. “Tie dve baby to včera dojebali.”

Roland úprimne zalomil ruky.

“Ježišukriste! Kurvy sprosté, čo som im hovoril, aby občas použili aj hlavu, nielen...”

“No, oni ju aj použili, ale zas iba jednu časť. Dosť ďaleko od mozgu, vieš?”

“No doriti... mňa z nich raz drbne! Čo sa do nich nahučím... chlapci, to by ste neverili, čo sa do nich nahučím! Tak čo sa vlastne stalo?”

“Táák počkať, Roland, takto by to nešlo! Po prvé, my nie sme pre teba chlapci, to nám budeš musieť ešte v mnohých veciach pomôcť a veľa vecí pošuškať do uška, aby sme si potykali, jasné!? A po druhé, vypočúvaný si tu ty, a nie my, takže ty nám najprv vysyp, čo sa vlastne stalo, a potom povieme my!”

“Jasné, sorry, prepáčte, pán Krauz, to mi iba tak ušlo.”

“Tak bacha na zvierače, nech ti už nič neujde, a syp! Čo to bola včera za akcia v tom rodinnom dome?”

“Len pre istotu, hovoríme o dome v Líščom údolí?” a zatváril sa akože nič.

Chosé vstal.

“Ty! To čo na nás skúšaš!? Vieš dobre, že nie! Fialkové údolie!”

“Aha. No pokojne, len pokojne, páni, ja len aby bolo jasno. Aj ja musím mať jasno...”

“Aby som vám nevykecal niečo navyše, napríklad o Ukrajinkách zamestnaných načierno, o tonách koksu,

čo mi denne prejdú rukami, o trinástkach a štrnástkach, čo trtkajú prvú ligu a ja ich dojím... však, Roland? Preto chceš mať jasno, aby si nám niečo také o sebe nevykecal, čo?"

"Ale pááni, čo si to o mne mys..."

"Nič dobré, ale jedno by si mal vedieť už teraz. My sme do bordelu o dve uličky za tvojou firmou chodili ešte v časoch, keď ty si veril na bocianov, tak sklapni a spievaj. Vieme, ako to v tvojej branži chodí, vieme to možno lepšie než ty sám, tak nás neurážaj tým svojím ale pááni, to si láskavo odpusti!"

"Tak dobre," uznal Roland. "A len na upresnenie, moje meno máte od domáceho?"

"Áno," Chosé si sadol.

"Vy sa s ním poznáte osobne?"

"Už áno."

"S pánom..." Roland zaváhal.

Chosé si unudene vzdychol a opäť sa postavil. Roland sa podvedome odsunul aj so stoličkou.

"Roland, ak teraz povieš s pánom Novákom, tak ti už jednu fakt tresknem!"

"Stašom, som sa chcel spýtať! Stašom!"

"Presne! S pánom Stanislavom Stašom! A keď si si nás už takto pekne preveril, že neblafujeme, a konečne sme sa dopracovali k jadru a k tomu správnemu chlapíkovi, mohol by si..."

"No, ja síce neviem presne, o čo ide, ale..."

"Dozvieš sa na záver."

"... fajn, takže... keďže neviem, o čo presne ide, tak by ste mi mohli dať pár kontrolných otázok a potom by som sa aj ja rád niečo spýtal."

Chosé si vzdychol. Krauz ho zastavil, aby už nevstával. Neboli doma v kancelárii a v teréne sa museli jednoducho prispôsobiť.

"V poriadku. Tak kontrolné otázky. Staša. Ako a odkedy sa poznáte a čo to bolo včera za akciu?"

"Nóó..."

Chosé mu ponúkol cigaretu. "... jáá..."

Roland si zapálil, potiahol a sústredený výraz na tvári vystriedalo zdesenie a bolestný kŕč.

"... kriste! Veď ja nefajčím! Fúúj!" a rýchlo ju zhnusene zadusil.

Krauz a Chosé sa na seba usmiali. Už od začiatku im bolo jasné, že Roland bude klamať a zvíjať sa ako červík na háčiku, len aby sa nepreriekol a niečo podstatné neprezradil. Dobre vedeli, že prišiel iba preto, lebo ho zatlačili do kúta, zbili a poriadne vystrašili. Inak by neprišiel. Teraz zvažoval, čo povedať a čo nie, aby si čo najmenej ublížil a čo najviac získal. Bol taký sústredený na klamstvá, že si ani neuvedomil, že mu Chosé pripálil.

"Ja vlastne nefajčím, prepáčte. Fuj, odporné... tak Staša... no," liezlo to z neho ako z chlpatej deky, ale detektívi boli trpezliví, "poznám ho ako zákazníka. Je to už pár rokov, čo prvý raz zatelefonoval do firmy a chcel dievčatá na večierok. Bol spokojný a odvtedy sa stal naším stálym zákazníkom. To by bolo asi tak všetko."

Krauz a Chosé nepohli ani brvou. Fajčili a civeli na Rolanda.

"Tak dobre, potom sme sa stretli aj osobne. Viete, zistil som, že jeho kontakty by mohli byť pre našu firmu výhodné a... no, jednoducho, on je nejaký nedoštudovaný lekár, ale potom niečo v súvislosti s medicínou doštudoval a obchoduje s nejakým lekárskym náradím, či čo to, a objektmi jeho záujmu sú..."

"Výškraby, potraty, syfilis, kvapavka..."

"... nie! Gynekológovia! Pozná v tomto meste každého lepšieho gynekológa, a to je v mojej branži kontakt na nezaplatenie. Viete, mať gynekológa, ktorý je ochotný ordinovať aj o polnoci, alebo prísť do baraku na zavolanie, alebo zohnať lieky zo švajcu."

"Zadarmo..."

“To ani nie, všetko niečo stojí, a čo nie, je šmejd, takže raz on mne, raz ja jemu.”

“A vo štvrtok?”

“Ja jemu. Volal mi, že robí žúr pre starých kamošov, niečo spomínal, že jeden sa lúči so slobodou a chceli by mu to osladiť, alebo niečo také, ale nebral som ho vážne, lebo po prvé, bolo mi to jedno a po druhé, on si stále vymýšľal takéto báchorky, akože niekto sa žení, že niekoho pustili z basy a dlho to nemal, potom že kamoš sa vrátil z Tibetu, kde polroka meditoval s mníchmi a treba ho naštartovať... no stále nejaké hovadiny, takže ani neviem, či sa fakt niekto lúčil so slobodou, alebo nie. Nepodstatné. Objednal si dve a dve aj dostal.”

“Moment, objednal si dve, iba tak, dve anonymné, alebo...”

“Nie, objednal si Ráchel a Ritu.”

“Konkrétne tieto dve?”

“Presne!”

“Aj to odôvodnil?”

“Nie, to nemusel. To sa stáva bežne. Ak je niektorý zákazník spokojný s jednou, často si ju objednáva opakovane, až sa mu zunuje a presedia z blondínky na brunetku. Nemusí to odôvodňovať.”

“Fajn, pokračuj.”

“No, objednal si a baby išli, to je všetko.”

“Často si objednával?”

“Často, keď bol tu. Staša ako obchodník veľa cestoval, on žil vo Švajčiarsku a tu mal iba prechodný pobyt v dome vo Fialkovom údolí. Ani neviem, či bol ženatý a či mal deti, nestaral som sa, až takí dôverní priatelia sme zase neboli, ale keď bol tu, tak si občas objednal.”

“A fet?”

“Mal vlastný. Odo mňa nebral nikdy. Asi mal lepšieho zásobovača tam vonku, alebo si našiel tu, neviem, ale nebral u mňa.”

“No...”

“Fakt nie! Veď by som vám povedal!”

“Veríme. Čo si vedel o včerajšej akcii, kto tam bude?”

“Povedal chalani a vymýšľal niečo s tou svadbou, nič viac.”

“Mená?”

“Prosím vás!”

“Bol si niekedy u neho na akcii?”

“Nie. Načo. Ja si spravím akciu v kancelárii, kedy ja chcem a s ktorou chcem.”

“Tak som to nemyslel, či si bol u neho v dome.”

“Bol. Raz. Priviezol lieky a ja som vo firme nemal ani nohy, tak som si po ne zbehol sám. Aj som to privítal, aspoň sme sa mali možnosť zblížiť. S takýmito zákazníkmi je dobre sa poznať aj bližšie. Pomáha to obchodu. Dali sme si po poháriku, viem, že je vyznávač whisky, chcel ma ohúriť plným barom. To ešte nevidel moju zbierku, ale nič to, nechcel som mu kaziť radosť a ochkal som, vypili sme, pokecali, prevzal som zásielku a vypadol, to bolo všetko.”

“Tie baby. Povedz nám niečo o nich.”

“Rita.”

“Pravé meno?”

“Ivona Hyneková.”

“Čo vieš o nej?”

“Je staršia, ale dobrá. Nechá so sebou robiť aj nemožné, a tak ju chcú stále. Minule ju zobrali na párty, kde jej do huby...”

“Dobre, to si môžeš odpustiť. My s ňou nič také robiť nechceme.”

“Sorry, ja len aby ste mali predstavu. Nechcete, nevadí. Takže stále funguje. Žila s nejakým Talianom, spravil jej dvojičky a zdrhol, teraz býva u rodičov a o decká sa starajú oni. Povedal som jej svoje, keby nebola krava a prišla včas, mohol som všetko zariadiť, ale ona nie, že je to láska, že začína nový život a na

firmu sa môže zvysoka... či čo to splietala, a tak aj dopadla, s dvoma pankhartmi na krku. Že vraj láska! Nový život! V našej brandži! Uznajte...“

“Uznávame. Vieš, kde jej rodičia bývajú?”

“Nie, možno nejaká jej kamoška, ale ja nie, nepotreboval som to, bola na mobile.”

“Predstav si takú situáciu, že by nemala mobil a potreboval by si ju rýchlo zohnať na akciu, komu by si volal?”

“Bez mobilu? Rita bez mobilu? To je somarina!”

“Je, ale predstav si to.”

“No...” Roland skúsil, ale nešlo to.

“No... ani neviem,” habkal.

“Skús!”

“No... nejakú jej kamošku, počkajte.”

Poslúchli. Krauz zastavil cigaretu v polovici cesty a Chosé sa nenapil, iba pootvoril ústa a plechovku s pivom si oprel o spodnú peru.

“Ráchel, teda Klára, a možno Deby, teda Sylvia, neviem, ale Klára bola s ňou, takže ak by som ju zháňal teraz, tak možno cez Sylviu.”

Krauz sa zaškaredil. To meno mu dosť vadilo. Mal doma dve. Predstava, že...

“Sylvia aká?”

“Sylvia Vacková.”

“Vieš, kde býva?”

“Viem. Zhodou okolností kúsok od našej firmy.”

“V poriadku, potom si to zapíšeme, ešte k tej Rite, teda Ivone, ak by potrebovala, dostala by sa von, myslím, za tým Talianom?”

“Nie. To nebolo manželstvo, to bolo iba tak. Všetci jej to hovorili a varovali ju, aby neblbla a neodchádzala z firmy, ale ona sa zahľadela do diaľav a už sa videla na pláži v Rimini v bikinách, obsluha až na ležadlo a bavorák pred hotelom a... sú jebnuté, všetky! Ak niektorú dva-trikrát dohodím na akciu Arabom, už sa vidia saudskou kráľovnou, ak ich pustím na

Francúzov, už chcú bývať v Louvri, ak niektorú očuchá Eskimák, hrá sa na Ľadovú kráľovnú a chce rozkazovať ľadovým medveďom. Sú jebnuté, hovorím vám! Každá hľadá nejaké poondené šťastie, a že im život uteká pomedzi prsty, si vôbec neuvedomujú... že šťastie..."

"Roland, a že ich potápaš aj ty, to si neuvedomuješ?"

"Ja!? Ale ja!? Ja som iba obchodník, nie výrobca bublín! Tie si vyrábajú samy, a že im zakaždým prasknú... moja chyba!?"

"Nie. Určite nie. Ty nič. Ty si iba obchodník... ty," Krauz nedopovedal, lebo ho ešte potrebovali. "Takže Rita by von nevycestovala, čo?"

"Nie! Má tu dvojičky a je od nich závislá! Okrem toho, ona v poslednom čase nebola celkom vo forme. Stále behá po doktoroch, krváca z riti, viete, má tam už nabehané nejaké tie kilometre, a pri ich povolaní ide naozaj o zdravie. Nešla by von, nie je ok."

"Ozaj, keď je reč o zdraví, Ráchel má na ramene pod kľúčnou kosťou nejakú kruhovú jazvu..."

"Odkiaľ to môžete vedieť, vy ju poznáte?"

"No..."

Krauz a Chosé stuhli. Na chvíľu zabudli, že nie sú na výsluchu, ale iba na kamarátskom pokeci, a že vypočúvaný bude reagovať na ich otázky inak než zmrd u nich v kancelárii na tvrdej stoličke a že si bude pamätať a bude sa aj pýtať.

"... vieš, tak trochu."

"Tak trochu, hovoríte. No má. To bolo od cigary... Arabi, slušne zaplatená akcia, ale nakoniec som bol rád, že ju nerozrezali a vrátili mi ju v pôvodnom stave. Zohnal som jej lekára, pôjde na plastiku a dám jej to do poriadku. Tak trochu s ňou súcitím a je to aj moja vina, priznávam, podcenil som ochranku a nechal som ju v tom samu."

"Hrdina! Zaplatí jej plastiku! Dojemné!"

“Ešte niečo?” zaksichtil sa Roland. Väčšinou sa s Rolandom rozprával Chosé a Krauz ho iba sledoval a fajčil. Teraz sa rozhodol vstúpiť do dialógu sám.

“Ešte niečo. Zaplatíš jej plastiku... to sa robí bežne?”

“Prečo bežne?”

“Či je to normálne, aby majiteľ firmy platil kurve plastiku?”

“No...”

“Mne sa to hneď nezdalo. Ty s ňou chodíš?”

“Dá sa chodiť s kurvou?”

“Dá...” to bol Chosé.

“Ja nie! Trtkávam ju, teraz, ale to je všetko! Nič som jej nesľúbil a ona nič odo mňa neočakáva, taká je dohoda a všetci ju dodržujú!”

“Aj všetky?”

“Všetky! Baby dobre vedia, že občas je niektorá z nich na výslní a dám jej lepší džob, a ona sa revanšuje... zájdeme párkrát na večeru, niečo jej kúpim, ale to je všetko!”

“Teraz je na výslní Ráchel?”

“Je to dôležité?”

“Nie je. Ráchel sa ako volá?”

“Klára Kusá.”

“Čo robí?”

“Študuje výšku.”

“A robí toto?”

“Vy kde žijete? Viete, koľko vysokoškoláčok si u mňa privyrába na intrák a na skriptá? Niektoré skryto, iba cez mobil kontakt a cielené akcie, niektoré otvorene a vôbec sa za to nehanbia. Doštudujú, vrátia sa do rodného mesta, vydajú sa a aké sú z nich úspešné právničky, lekárky, podnikateľky a maminy? A nikto nemusí nič vedieť!”

“Život v demokracii je kurva vec,” skonštatoval Chosé. “Drahý...”

“Jebávali aj v totalite, čo si budeme nahovárať! Na intrákoch. Za rifle, za marky, za doláče, ja som to síce nezažil, ale starší hovoria... to nie je o spoločenskom zriadení, to je o prachoch!” podal odborný výklad Roland a detektívom neostávalo iba súhlasiť.

“Môžem ja?”

Roland ich prekvapil a rozpačito na seba pozreli.

“Čo?” spýtal sa Chosé.

“No, dohodli sme sa, že najprv vy a potom ja sa budem pýtať.”

Chosé si s Krauzom vymenili krátky pohľad a aj sa trochu pomrvili na stoličkách. Nezaskočil ich, vedeli, že k tomu dôjde, ale príjemné im to nebolo. Musia ho nejako...

“No!”

“Pán Krauz, prečo sa stále pýtate iba na Ritu, teda Ivonu? Kde býva, kam by išla, kde má kamošky. Ony boli spolu. Aj Ivona, aj Klára! Vy máte Kláru a hľadáte iba Ivonu?”

A bolo to tu!

“Vy ste zatkli Kláru a chcete aj Ivonu?”

“Nie, nezatkli.”

“Tak kde sú? Nikdy sa nestalo, aby sa mi po akcii neozvali a nepotvrdili mi hladký priebeh, alebo sa nevyžalovali a nedali mi echo na riešenie problémov, čo mali cez noc. Ale teraz problém nastal, to som si istý, a ony sa mi neozvali, ani jedna, ani druhá, a je už noc. Vždy som im dal pár hodín na vyspatie, ale teraz to už trvá akosi dlho, tak kde sú a prečo sa mi neozývajú? Prečo neberú mobil?”

“Vieš, Roland,” Krauz začal ale stíchol.

“Tak dobre, kto boli tí poliši, čo mi rozbili hubu a vyrabovali adresár? Vaši?”

“Určite nie, to ti môžeme odprisahať! My nevieme, čo sú zač, naozaj nevieme!”

“Do čoho sa zamotali? O čo ide? Hrozí im niečo?”

Rolanda možno bolela sánka, možno sa mu aj točila hlava, ale blbý nebol, tým si boli obaja detektívi istí. Ale pravdu mu zatiaľ povedať nemohli.

“Roland…”

“Aby bolo jasné, s Klárou nechodím, to nie, ale je to milé dievča, trochu iné než ostatné, má toho pod parochňou viac, než len bežná debilná šľampa, trochu sme sa zblížili, to pripúšťam, ale iba v rámci normy, nič viac! Zajtra sme chceli ísť do Viedne, chcel som jej niečo kúpiť, nejaký kožuštek alebo náramok. To vždy zaberie a chcel som s ňou stráviť príma víkend na hoteli… rozumieme si, ale neozvala sa! Neohlásili sa mi, ani jedna! Namiesto nich prišli vaši a skoro mi vyrazili zuby, tak o čo tu, doboha, ide!?”

“Roland, to neboli naši!”

“Ak niečo ukradli, doboha!! Ja to zaplatím! Netreba z toho robiť aféru. Ak ide o kus koksu, alebo…”

“Nič neukradli!”

“To mi bolo hneď divné… Staša by mi zavolal a boli by sme si to vybavili medzi sebou, viete, občas sa stane, že dievčatá na konci akcie potiahnú nejaký ten prášok a domáci na to po vytriezvení príde, to viem vybaviť, ale teraz mi nikto nevolal, tak o čo…”

Stíchol. Obaja detektívi ho hypnotizovali a ani jednému sa nechcelo hovoriť. Roland pochopil, že je zle.

“Roland, pozri…”

“Sú zatknuté? Na rovinu!”

“Nie, nie sú!”

“Verím vám! Nepoznáme sa, ale ja vás poznám. Prachy vám neponúknem. Už som dostal echo, že takto vy dvaja nehráte, že s vami sa dá na rovinu, takže ak hovoríte, že nie sú zatknuté, tak nie sú. Verím vám, ale potom načo to všetko?”

“Roland, ide o prúser. My dvaja sme v tom tak isto ako ty, iba náhodou. Našou úlohou je vyžehliť jedno

nedorozumenie, ale hovno o tom vieme. Tie baby v tom jednoducho lietajú, viac ti zatiaľ nemôžeme povedať, bude to lepšie. Pre teba, nie pre nás. Nechcem, aby si sa namotal na chujovinu. Zažil si ich nájazd, a ak zavetria, že niečo vieš, vrátia sa. Ak nič nebudeš vedieť, tak by sa to pre teba týmto malo aj skončiť. Ak ťa do toho vtiahneme, tak potom…"

"No dobre! Radšej nie! Radšej si to nechajte pre seba! Kedy sa mi dievčatá ozvú?"

"Nevieme. Naozaj nie."

"Dobre, tak keď budete s Klárou, povedzte jej, že tá Viedeň je vybavená, nech mi brnkne, kedykoľvek."

Fajčili. Roland si dal hit z koly.

"Ešte jedna vec," napadlo Chosému a vstávajúci Krauz si teda opäť sadol. "Ako sme hovorili o tej jazve na ramene…"

"Klára, áno?"

"Klára, jasné že Klára… povedal si, že si podcenil ochranku a nechal si ju v tom samu…"

"Serie ma to, už som vám povedal, že ma to serie a dám jej to do poriadku, mám plasťáka, čo to vie operovať, zacvakám, nech to stojí, čo chce…"

Myslel to úprimne. Bolo to na ňom vidieť. Chlapcom z oddelenia vrážd sa zdal hneď sympatickejší.

"Dobre, to je od teba šľachetné, ale akú ochranku si mal na mysli?"

"Našu."

Znelo to úplne samozrejme. Krauz pohýbal hlavou, ponaprával si stavce na krku a pomaličky siahol po cigarete. Chosé sa usmial, pretrel si strnisko na brade a rozvážne zaodŕhal.

Zavetrili.

"Vašu? To je kto, Roland?"

"No naši! Čo ste? Na niektoré akcie, kde je vopred hlásené sado-maso, ich môžem poslať jedine s ochrankou. Tak to funguje…"

“To vieme, ale iba zhruba! Ako to funguje naozaj? Mohol by si nám to trochu bližšie…”

“Vy ste ešte neboli na sado?”

“Nie.”

“Hovor za seba,” ohradil sa Chosé, “ale vysvetliť nám to môžeš!”

“No, zákazník si môže objednať aj… aj… ako by som vám to,” Roland zaváhal. Ešte nikdy to nevysvetľoval. Považoval to za normálnu vec a každý, kto mal o niečo podobné záujem, vedel, o čo ide, ale teraz to mal vysvetliť, a to bolo niečo iné.

“Nástroje a náradie a…”

Roland si pretrel čelo, lebo sa začal potiť.

“… sú to extravagantné…”

“Bože, čo s tým robíš také cavyky, Roland, nejaké biče, putá a pár remeňov,” zahral sa na skúseného Chosé, ale Roland ho tromfol.

“Biče… no, to som nemal na mysli. To sa už nenosí. Časy sa menia, zákazníci sú čím ďalej tým vyberavejší a rozmaznanejší, a kto neponúkne úplne všetko, neobstojí v konkurencii, a ja stojím…”

“Takže?”

Váhal.

“Ide o krv…” a akoby zašepkal, “… ozajstnú, ľudskú…”

Čakali.

“No… ako by som to…”

Stále čakali.

“… desať, dvanásťročné decká už neletia, to berú iba pedofilní úchyláci, teraz letí brutál. Trochu koksu, trochu extázy a potom násadce…”

Vytrvalo čakali.

“… kurva! Čo tak zízate? Ale Staša to objednal iba raz, a potom už nikdy, a včera nie, tak načo…”

“Čakáme, vytrvalo.”

Roland váhal. Zvažoval, či sa nepomýlil a či neprestrelil. Či má a či sú hodní. Či sa mu to oplatí.

“Prídu zas,” skúsil Chosé. Roland sa rozhodol.

“Používajú sa násadce na penis, umelohmotné s výčnelkami z kovu alebo tvrdeného plastu, po pár pichoch spôsobujú neznesiteľnú bolesť a aj krvácajúce rany, a to je ono. Krv sa valí na všetky strany. Do riti to majú najradšej, vtedy baby vreštia o dušu spasenú a oni sú vo vytržení. Potom nastupujú kliešte. Sú zahnuté do oblúka, takže spôsobujú ranky ako cucflek, ale hlbšie. Sú ostré, zarývajú sa do mäsa a prerazia kožu, ranky krásne tečú, potom idú nože, malé aj veľké. Niektorí majú radi prsty, iným stačí chrbát, keď ju sedlajú odzadu, potom ihlice, ale to už poväčšinou baby visia dole hlavou z hrazdy zviazané a...”

“Roland! Ty si normálny?” spýtal sa Krauz s vyvalenými očami. S Chosém si vymenili prekvapené pohľady. Už im nebol taký sympatický.

“Jak normálny? Ja to robím, alebo tí tlstí smradľaví úchyláci!? Ja som to neskúsil ani raz, ja nepotrebujem krv a vrieskame! Ja som podnikateľ! Platia za to. To nie je zadarmo, to je biznis, a vždy hľadám iba dobrovoľníčky, nikdy nie nasilu! Sú to iba špeciálni zákazníci, väčšinou z Rakúska, Nemecka, ale aj zo Štátov, a špeciálne baby, uzavretá spoločnosť! A vždy mám pripraveného doktora v službe, ošetria ich, pozašívajú... nič nenechám na náhodu! Staša všetko vybavil! Vždy všetko vybaví! Ja neviem, ako sa k nim dostal, ale raz operoval aj on, mal nejakú návštevu z Rakúska či odkiaľ, a skoro ju zabili! Vybavil promptný príjem bez zbytočných otázok a všetko dobre dopadlo, a keď mi začal vodiť podobných zákazníkov, vždy som mal pripraveného aj doktora v službe. Hovorím vám, má perfektné kontakty. Okrem toho, používame na to väčšinou Ukrajinky alebo Rumunky, naše to berú iba ak nutne potrebujú prachy, slušné prachy, to by ste neverili, čo sú ochotní zapi...”

“Roland! To včera malo byť takéto!?”

“Nie!! Boha! Veď som vám povedal, že nie!”

“A ochranku mali?”

“Mali.”

“Tak načo si tam včera posielal ochranku, ak sa nepočítalo s krvou?”

“Pre istotu! Staša si to už raz objednal. Nezvládli to! Jedna baba ostala s ochrnutou rukou a skoro vykrvácala. Odvtedy k nemu radšej posielam ochranku, iba tak, pre istotu, aj keď idú iba normálne jebať, aby sa im to zase nevymklo z rúk.”

“Kto tam bol včera?”

“Kuly a Vasja.”

“To je čo, Laurel a Hardy po novom?”

“Kuly je Igor Kulhofer a Vasja je Vasja. Tuším Semionov, viem ja!? Všetci sú rovnakí! Zohnal ho Kuly a aj s ním robí a aj ho vypláca, ja s ním ani neprídem do styku, je to chuj! Nejaký vyslúžilý afganský veterán či čo to o ňom hovoria! Ja ho ani nepoznám!”

Roland znervóznel. Štekal. Ani mu nenapadlo vstať a vykašlať sa na nich, hoci mohol kedykoľvek. Ostal a spovedal sa. Bol vytočený. Potil sa a neustále si vreckovkou utieral čelo. Bál sa. V tejto branži sa človek občas musí aj báť.

“Kde býva?”

“Kto?”

“Kuly a Vasja.”

“Kuly...” Roland siahol do vnútorného vrecka saka a vytiahol zápisník, “... niektoré veci si radšej...”

Zalistoval a ochotne ho otrčil Chosému. Chosé si zapísal. “Nájdi Sylviu Vackovú, ako si sľúbil.” Roland našiel. Chosé si odpísal adresu. “A Vasja?”

“Tu nie je zapísaný! Tu mám iba dôležité osoby. Je to nímand, u mňa ani nerobí, iba pomáha Kulymu, už som vám povedal! Zavesil sa naňho a chodia spolu. Viem, že býva v podnájme na Bílekovej štyri na štvrtom poschodí, dvere sú na meno Malík. V živote som tam nebol. Raz to iba tak spomenul Kuly, keď som ho zháňal, a zapamätal som si to iba preto, lebo

môj dedo po matke sa volá Bílek a Malík je majiteľ kaderníctva vedľa mňa, kamoš, ale on tam nebýva, to viem, ani to neprenajíma, musí to byť nejaký iný Malík. A číslo štyri som si zapamätal preto, že je to číslo štyri a aj štvrté poschodie, preto."

"Mnemotechnická pomôcka, veril by som," povedal Krauz Chosému a ten iba prikývol.

Roland nechal otvorený zápisník na stole a Chosé drgol do jednej stránky, aby si pozrel záznamy na druhej. Roland ožil, zbalil zápisník a schoval ho pod sako.

"Prepáčte."

"Pokojne, prepáčime. Kedy sa ti ozvali?"

"Kto?"

"Laurel a Hardy."

"Normálne. Po akcii, asi niekedy okolo obeda. Volal mi Kuly, povedal mi, že všetko je ok a že sa večer ozvú, či nemám ďalšie rito."

"To je normálne?"

"Je. Kuly robí na mobile, nepatrí k vnútornej ochranke. Je externý. Zavolám ho, keď potrebujem. Dávam mu menej závažné akcie, napríklad do hotela by som ho nikdy neposlal, na to mám reprezentatívnejšie tipy."

"Čo povedal presne?"

"Že je to ok."

"O dievčatách nič?"

"Nie. Ak povie, že je to ok, tak aj dievčatá sú ok a netreba volať lekára. To je pre mňa podstatné, za to ho platím."

"Fajn."

Stíchli. Už nemali viac otázok.

"Tak čo ďalej? Čo mám robiť?"

Roland rozmýšľal celkom konštruktívne a nech sa stalo čokoľvek, podnik musel viesť ďalej.

“Roland, choď do firmy a podnikaj, akoby sa nič nestalo. Budú ti odpočúvať mobil aj pevnú linku a akonáhle vylezieš z firmy, budú ťa sledovať...”

“Kurva! Kto? A prečo?”

“My ti môžeme odpovedať iba na prvú otázku, čo máš robiť. Podnikaj, tvár sa, že všetko je ok. Ser na nich.”

“Na koho? Kto ma bude odpočúvať? Nie vaši? Ja som si myslel, že odpočúva iba polícia.”

“Nie naši a nielen polícia.”

“Tak vy mi naozaj nepoviete, čo mám robiť?”

“Nie, lebo to sami nevieme.”

“To...”

“Ver tomu, je to pravda!”

“Tak mi dajte aspoň ochranu!”

“Načo ochranu? Kto ťa ohrozuje? Platíš si armádu bezkrkých volov, tak čo ešte chceš?”

“Kto ma ohrozuje? To som chcel počuť od vás, ale z vás slušný človek nedostane, ani či je noc alebo deň, a ochranka... keď dnes prišli tí debili, práve tam nikto z ochranky nebol, a to sa stáva dosť často, majú robiť vonku, a nie vysedávať u mňa v kancelárii!”

“Tak si jedného uviaž o radiátor, ty slušný človek, nech ťa stráži v jednom kuse.”

“Vtipné.”

“Poučné.”

Roland zauvažoval. Mali pravdu. Z nich nič poriadne nevyrazí, boli to staré obdraté policajné samorasty, a na tých nemal.

“A Klára? Kedy ju pustíte... vlastne viem, nemáte ju, povedali ste, verím vám, tak... kedy ju uvidím?”

“Nie je zatknutá, nemáme ju, kedy ju uvidíš, to fakt nevieme a nevieme ti to ani zaručiť, tú Viedeň pokojne zruš, do zajtra rána sa problém určite nevyrieši.”

“Ale je v poriadku, však?”

To sa nemal spýtať. Klamať vedeli, ale všetko má svoje hranice.

“Roland...”

Potom si Krauz spomenul na nože a oceľové ihlice.

“Je v poriadku,” pokojne ho oklamal.

Kapitola 28

20:48

Roland odišiel.

“Mali by sme volať, prešvihli sme kontakt o trištvrte hodiny.”

“Neposerú sa.”

“Možno aj áno.”

“Tak nech... volaj, ak chceš.”

“Ty si sľúbil.”

“Jaký si len múdry!”

Krauz dopil plechovku, a keď videl, že Chosé sa k telefónu nemá, zodvihol ho sám. Použil telefón na stole majiteľa podniku. Z vrecka saka vybral zápisník a pozrel si kontaktné čísla.

“Krauz.”

“Počúvam.”

“Nič nové, hľadáme ju.”

“Voláte neskôr o štyridsaťosem minút a...”

“Lebo sme v teréne. Kancelárski tajtrlíci možno môžu volať presne, ale my nie. Hlásim, že nič nové a pokračujeme, to je všetko.”

“Ale čas beží...”

“Sledujeme ho.”

“Nevyhrážam sa.”

“Pochopil som.”

“Nevoláte mi z vášho mobilu.”

“Spadol mi, rozletela sa mi baterka, volám z pevnej linky.”

“Dajte si to do poriadku a zavolajte o desiatej. Presne o desiatej!”

“Rozumiem, koniec.”

Počkal, kým bielovlasý položil.

“Vyser si...”

Až potom položil aj Krauz.

Hlas bielovlasého bol monotónny a pokojný. Vnútri vrel, Krauz si bol istý, že vnútri vrel, ale navonok nedal na sebe nič znať.

Chosé mu ponúkol cigaretu. Zapálili si. Majiteľ podniku otvoril dvere a strčil k nim hlavu.

"Peťo, ešte chvíľu..."

Peter nič nepovedal, iba zavrel dvere.

"No, kompl? Chosé zvaný najmúdrejší? Čo ty na to?"

Chosé mu ukázal neslušný stredný prst.

"Čo čo ja, ty si najmúdrejší! Teraz som ti dobrý, keď sa nám to krásne zamotáva, že kamoško? Analyzuj si sám!"

"Tak aspoň počúvaj. Staša je sviňa a klame. Tá akcia nebola slušná, sadista bol predtým a sadistom aj ostal. Zabili ju v tej zostave, ako boli v obývačke. Ivan buď vraždil, alebo sa iba podieľal, alebo bol úplne mimo, ale prečo to hrajú iba na neho? Chcú použiť silu jeho otca, aby to všetko ututlal? A načo sme v tom my? Naozaj iba aby sme ju našli?"

"Uvažuj takto, Richard. Možno je to oveľa jednoduchšie, než si myslíme. Žiadna politika, žiadne intrigy, iba holá vražda. Čo sme vlastne zistili? Je to banda sadistov. Jeden je gynekológ, druhý obchodník... to je jedno, koľko ich je a čo vlastne robia, sú to hajzli. Zabili ju. Ráno chcú ísť domov, ale čo zistia? Jedna je mŕtva a druhá im zdrhla, tak čo použijú? Nahovoria domáceho, aby rozvíril hladinu a vzal to na seba aj s Ivanom a ostatní zdrhnú. Vedia, že Ivan je chránený a že domáci to psychicky zvládne, lebo je sviňa. Jednoducho použijú Ivana a jeho otca ako štít. Prečo mám pravdu? Sleduj, hovorili sme s Ivanom? Dali nám ho? Poznáme jeho verziu? Hovno! Nás zavolajú až po dvanástich hodinách, keď im chýba korunný svedok, ktorý by ich mohol všetkých dať do smútku, a poštvú nás naňho. Na ňu, aby som bol presný. A keď ju nájdeme, zbavia sa jej a aj Klárinho

tela a nikdy sa nič nestalo. Nás držia za gule a svedkovia sú zároveň aj páchateľmi, takže rozprávať nebude nikto. Perfektne vymyslené!"

"Nie až tak perfektne, Chosé, nepočítali s tým, že ja takto nehrám! Ty?"

"Blbá otázka."

"Tak, keď sme si vyjasnili jednu vec, poďme na druhú. Roztočme to z opačného konca. Sleduj. Ivona nie je blbá. Dokázala zdrhnúť a úspešne sa skrýva už celý deň, teda nie je iba debilná šľampa, ak by som mal použiť slovník sympatického podnikateľa, ale niečo pod tou parochňou asi má. Domov nepôjde, lebo vie, že po nej pôjdu. Doma má rodičov a dvojičky, na ktoré je citovo viazaná, a tie určite neohrozí, takže tam by som ani nechodil, škoda času. Ja by som sa na Ivonu vykašlal úplne, iba budeme bezcieľne obiehať jej kamošky a každá nás s prehľadom pošle vieš kam. Nie! Začneme úplne z iného konca a Ivona nám niekde vypláva na povrch."

"Dunaj?"

"To by som bol naozaj nerád, mala by sa ozvať skôr, oveľa skôr, vo vlastnom záujme."

"Ale to možno ani netuší!"

"Čo?"

"Že sme na jej strane."

"Dobrá pripomienka. Tak vieš čo, rozhlásime to všade, kde sa len bude dať, a možno sa to k nej dostane."

"To je blbosť, ak sa to k nej aj dostane, bude to považovať za ich fintu, aby sa ozvala. Na to nám neskočí!"

"Jej chyba. Aj tak by som ju zatiaľ nechal tak a išiel..."

"No...?"

"Za Lengyelom."

“Panebože! Nechali tam svoje gorily, určite nás k mŕtvole len tak nepustia! Pitvať nám ju nedovolia. Si normálny, Richard?”

“Nemusia, čo potrebujeme, už máme, neboj!”

“Ja sa z teba... bez tých večných hádaniek by to nešlo? Aspoň dnes večer, prosím ťa, je piatok, mal som byť s Andrejkou na večeri a potom dva dni v posteli, a ty takto?” zastonal Chosé a pri spomienke na krásnu Andrejku vystrúhal tvár uboleného mučeníka.

“A ja som mal byť na Bílikovej chate a užívať si so Sylviou vysokohorský vzduch a kochať sa výhľadom na krásu veľhôr, kde sa malebné končiare týčia až k nebesiam a rozoklané rokliny padajú dole do doliny...”

Chosé zodvihol prst a nezasmial sa, ako parťák očakával, ale opatrne prižmúril oči.

“Počkaj. Čo si to po...” povedal po chvíli a jazykom si prešiel po hornej pere.

“Blbneš?”

“Nie, Riško, čo si to povedal? Že padajú z Bílikovej chaty dolu do doliny... rokliny...”

“To ja iba tak! Občas blbnem z tohto tu, iba taký záchvat poetiky.”

“Nie! To nebolo zlé!”

“Prosím ťa! Čo ti je? To bolo iba tak, momentálny záchvat. Ani keby som toho nabásnil celú zbierku, aj tak by som určite nenašiel vydavateľa, takže neboj, živiť sa tým nechystám, ostávame parťáci.”

“Ty by si nenašiel vydavateľa, ani keby si začal písať detektívky, s tvojimi výrazovými schopnosťami... to by bolo samé kurva, chlapi, serme na robotu, poďme doboha na pivo! Kto by to čítal? Ale o to tvoje básnické črevo mi teraz ani nejde, mňa skôr upútalo niečo iné, čo si povedal... Bílikova chata, Bílikova... Bili... spomeň si!”

“No?”

“Spomeň si, čo to tesne pred fajrontom bľabotal Billi Gates?”

“Viem ja? Jemu aj tak nikto nerozumie, nech si bľaboce, čo chce.”

“Nie! Počkaj! Spomeň si! Hrali sme lodičky, on otvoril dvere a spýtal sa, či sme počuli o nejakej padajúcej žene, pada…” Chosé si šúchal čelo.

“No… niečo také,” snažil sa spomenúť si aj Krauz.

“… a padala… nie z Bílikovej chaty, do rokliny, ale… padala…”

“… na Bílekovej ulici…” vytresol Krauz a prekvapene mu poskočilo obočie.

Chosé zdrapol zápisník iba tak pohodený na stole a chvatne v ňom zalistoval. Otvoril si stránku, kde si zapisoval adresy od Rolanda.

“Kuly… Deby… tu je! Vasja! Býva v podnájme na… Bílekovej ulici, nodoboha!”

“Štyri,” dodal Krauz.

“Na štvrtom poschodí,” nedal sa Chosé.

“S menovkou na dverách na meno Malík.”

“Lebo Bílek je Rolandov dedo a Malík je majiteľ kaderníctva v susedstve…”

Pozreli na seba a Chosé pokrčil ramenami.

“Žeby náhoda?”

“Tak počkaj…”

Krauz opäť použil telefón majiteľa reštaurácie a zavolal službukonajúcemu dôstojníkovi na operačné stredisko.

“Krauz.”

“Čau! Čo nedrichmeš?”

“Je deväť!”

“No a? Za posledné dva roky, keď sme spolu telefonovali, tak si vždy spal.”

“Tesne predtým, než sme hovorili! A vieš prečo!? Lebo sadistickí operační volajú chalanov z oddelenia vrážd výhradne o druhej v noci!”

“Môžem ja za to, že vagabundi nemajú odbory, aby im ustrážili pravidelný pracovný čas?”

“Múdry! Ako celé operačné!”

“Že múdry! Bez nás by ste boli všetci stratení! Jeden, druhý jak tretí! Kto by vás informoval o novinkách v kraji, kým pekne spinkáte?”

“Ty, a môžeš rovno začať! Písal si si, čo sa dialo dnes poobede?”

“Písal!”

“No?”

“Nič!”

“Pekná súčinnosť! Keď najbližšie pôjdem s ministrom na pivo, tak zariadim, aby vám vyzuli papučky, povypínali televízory a naklušete na obchôdzky do ulíc!”

“... sa teším, Riško. Ale kým ty pôjdeš s ministrom na pivo, tak ja už budem dávno v dôchodku, a potom mi môžete holandské kakavko fúkať... vieš kam?”

“Viem, aj ja sa na to teším.”

“Tešíš? Že mi budeš fú...”

“Nie! Že aj ja už budem vtedy v dôchodku.”

“Aha! No tak treba zariadiť u odborárov, aby kúpili dvojitú dávku.”

“Príma nápad, ale ja ti volám kvôli niečomu inému, mám problém.”

“Aj my. Aj u nás je prázdna...”

“Kto?”

“... chladnička...”

“Nejde o to, nemohol by si sa mi pozrieť do knihy udalostí, či ste nemali hlásené niečo na Bílekovej ulici? Tesne poobede?”

“Počkaj, otrava... Bíle... Bílek...” Krauz počul ako listuje, “... Bí... ahá! Tu to je! Vedel som, iba som si nemohol spomenúť kedy! Tu to mám, ale,” dodal sklamane operačný, “to nebolo pre nás. Ostalo to na okrese. Nič sa vlastne nestalo, tak som tam ani krajský výjazd neposielal.”

“A kedy to bolo a čo sa presne stalo?”

“Dostali sme hlásku o dvanásť štyridsaťpäť, že na Bílekovej štyri lezie nejaká baba po hromozvode, ale

kým tam prišla hliadka, baba spadla a čuduj sa svete, rozpleštila sa na trávniku a nič sa jej nestalo! Normálne vstala a odišla po vlastných."

"Z akej výšky?"

"Počkaj... tu sa píše, že z tretieho poschodia."

"Kde sa to píše?"

"No, rieši to síce okres, ale pre istotu som si dal poslať písomné hlásenie od hliadky, čo zasahovala na mieste, vieš, len tak pre istotu, keby sa niekde objavila na pohotovosti, alebo nedajbože mŕtva, aby ste vedeli, odkiaľ začať... predsa, bol to pád z tretieho poschodia a mohla mať vnútorné zranenia, aj keď odišla po vlastných."

"Génius!"

"Hovoril som doma starej, že ma v najbližšej dobe asi povýšia, ale že to príde tak rýchlo? Ďakujem ti!"

"Počúvaj, ty povýšený... povýšenec, faxni mi to hlásenie na číslo..." Krauz zagestikuloval a poslal Chosého do rohu kancelárie k faxu.

Chosé diktoval a Krauz opakoval do slúchadla.

"To je civilné číslo!"

"No a? My robíme občas aj v teréne, né!? A v civile!"

"Jáj! Tak potom prepáč, je tam aj Chosé?"

"Je."

"Kde by bol inde, že? Dvojičky! Čo zas stvárate vy dvaja?"

"Níič... nuda... iba tak..."

"Aha, tak už som zase múdrejší, vlastne si mi to celkom podrobne vysvetlil."

"Tak sa neondej a faxuj!"

"Vykonám!"

"A ináč... fakt díky! Nezvyčajná predvídavosť. Musím ťa pochváliť. Díky za pomoc, perfektná spolupráca! Môžeš sa vyzuť a vhupnúť do papučiek..."

"Díky..."

“A televízor vám povoľujem do dvadsaťdva nula nula!”

“... sa mi uľavilo...”

“Ale tú chladničku si musíte ošetriť vo vlastnej réžii.”

“Škoda! Ako pekne si sa rozbehol! Už som dúfal. Normálne som ťa chcel v najbližších voľbách voliť za krajského riaditeľa.”

“To je ale škoda. Tak vieš čo, ja ešte porozmýšľam.”

“Máš šancu, nádej umiera posledná.”

“A pozdravuj manšaft, čo dnes slúži.”

“Si drbnutý? Kvôli takej hovadine ich nebudem budiť,” a operačný položil. Fax prišiel o chvíľu. Krauz čítal nahlas.

“Dňa vtedy a vtedy o toľkej a toľkej bola hliadka v zložení... bla bla bla... vyslaná na Bílekovu číslo štyri, kde malo dôjsť... ani toto nie je dôležité... potom zase bla bla bla... aha! Tu to je, počúvaj, vyťažením očitých svedkov bolo ďalej zistené, že neznáma žena visela na hromozvode na úrovni štvrtého poschodia a spúšťala sa dole, pričom na úrovni tretieho poschodia sa neudržala a spadla na rozmočený trávnik, po čom sa sama zodvihla, pomoc okolostojacich odmietla a sama odišla na neznáme miesto. K popisu osoby bolo zistené, žena vo veku asi tridsať-tridsaťpäť rokov, na hlave parochňa blond farby, roztrhané tričko červenej farby, čierna minisukňa, červené nohavičky, ktoré potvrdilo viac svedkov mužského pohlavia, čierne roztrhané pančuchové nohavice a čierne lodičky. Cez rameno mala prehodenú väčšiu dámsku kabelku čiernej farby. Ďalej bolo zistené, že žena krvácala na tvári, a to z nosa a úst a na zápästiach mala omotanú šedú hmotu, ktorú svedkovia nevedeli presne popísať, ale uviedli, že určite to neboli šperky, náramky ani nič podobné.”

Krauz sa zamyslel a na chvíľu prestal čítať.

“Dočítaj to celé.”

“Ďalšie šetrenie bolo vykonané u nájomníkov bytov na adrese Bíleková číslo štyri, kde bolo zistené, že sa jedná o päťposchodový dom. Šetrenie bolo vykonané v bytoch napravo od hlavného vchodu, pretože predmetný hromozvod vedie vedľa ich okien. Na piatom poschodí s menovkou Náhlik otvorilo asi desaťročné dievča, ktoré uviedlo, že rodičia sú v práci a ona si robí domáce úlohy a žiadnu cudziu ženu v ich byte nevidela. Na štvrtom poschodí v byte s menovkou Malík nikto neotváral. Na treťom poschodí s menovkou Pálená otvorila domáca Alena Pálená, narodená sedemnásteho mája tisícdeväťstotridsaťštyri, dôchodkyňa, bytom tamtiež, ktorá uviedla, že nič podozrivé nepočula ani nevidela, čo sme jej vzhľadom na jej vek aj uverili. V byte na druhom poschodí s menovkou Zeman a v byte na prvom poschodí s menovkou Kollár nikto neotváral. Prízemie v uvedenom vchode je prerobené na hospodárske priestory a tie sú uzamknuté. Iné skutočnosti počas šetrenia zistené neboli. Podpis, pečiatka.”

Krauz hodil papier na stôl, aby sa mohol aj kolega presvedčiť, keby náhodou neveril. Chosé veril a pochválil kolegov v uniforme.

“Perfektná správa!”

“No, keby ešte písali slová ako úlohy, dôchodkyňa a priestory s tvrdým y, bola by úplne perfektná.”

“Takže ona neliezla hore, ako povedal Billi, ona sa spúšťala...”

“A hádaj odkiaľ!”

“To je jasné! A jasné je aj to, že nie je až taká šikovná, aby sa všetkým schovala, ako sme si až doteraz mysleli, to skôr ju schovali, a asi nie príliš dobrovoľne.”

“Presne tak, Chosé!”

“Tak čo fčul, bráško?”

“Padáme za tým Lengyelom, ja som ti, kompl, dostal nápad.”

“Panebože ochraňuj!”

Kapitola 29

21:30

Nápad to bol dobrý. Preto sa Lengyelovi vôbec nepáčil.

“Ste takto inak zdraví?!”

“Nie, veď preto sme vyhľadali lekára.”

Parkovali dole pod Lengyelovým domom a snažili sa ho nevyplašiť. Ani do auta si k nim nechcel prisadnúť, nieto ešte pracovať.

“Je piatok večer, mal som byť na kartách.”

“Chosé mal byť s frajerkou v posteli a ja na horskej chate s manželkou. Tento piatok nikto nie je tam, kde chcel, mohol by som ti menovať…”

“Kašlem na tvoj zoznam zatúlaných, ja chcem byť doma!”

Chápali ho. Aj oni chceli.

Za Kamilom sa už nezastavili, čistý mobil im bez problémov požičal aj Peťo, majiteľ reštaurácie Kavka. Krauz ho aj vyskúšal. Zavolal manželke. Sylvia si ho vypočula a iba sa spýtala: “A zajtra?”

“Zajtra určite pôjdeme, miláčik, ja to odšoférujem, neboj, neslopeme, fakt máme robotu a vezmem si na pondelok dovolenku, aby sme tam boli celé dva dni, vieš, to iba dnes sa akosi pokašl…”

Položila. Vôbec to s ňou nehlo, iba si lepšie zababušila nohy do deky a pridala zvuk na televízore. Po toľkých rokoch manželstva s policajtom ju už nič nemohlo prekvapiť. Vlastne ani nebola celkom zbalená. Počítala s tým.

“Si najlepší patológ v strednej Európe, alebo nie?” dobiedzal Krauz.

“Ja som súdny lekár, ty tĺk! Koľkokrát ti to mám opakovať? Iba čo ma tým vždy naserieš, ty…”

“Si najlepší súdny znalec, akého poznáme, čo myslíš, prečo s problémami chodíme jedine za tebou?”

Lengyel by ich bol najradšej zaškrtil.

“Tie tvoje medové motúziky si strč...”

“Tak sa neondej, bez teba sme fakt v prdeli.”

To zabralo. Lengyel bol príliš veľký dobrák na to, aby nechal najlepších kamošov v štichu. Už keď mu volali zospodu, aby zbehol dole, tušil, že sa niečo deje a že driemavé sledovanie nezáživného programu v televízii asi vystrieda niečo napínavé, ale aj keď sa potajomky tešil na neplánovanú zmenu, musel to tým dvom patrične okoreniť. A oni zas dobre vedeli, že po úvodných slovných prekáračkách ho napokon aj tak zlomia, ale zahrali zúbožených prosebníkov, aby mal radosť.

Boli to kamaráti a spájali ich vraždy a to je asi to najsilnejšie puto na svete.

“Tak vysielajte, vajčáci...”

“Chosé má trochu krvi na papierovej vreckovke a ja na plátenej. Potrebujeme to porovnať, vyhodiť skupiny, ak sú zhodné, tak DNA a...”

“Nikto mi nevolal, že by sme mali čerstvú mŕtvolu!”

“No...”

“Takže to nie je z mŕtvoly?”

“Nóó...”

“Tak je?”

“No...”

“Naučili ťa v policajnej škole aj iné slovo ako no?”

“Á... no.”

“Bingo! Aký pokrok!”

“Naučili ma aj, že kto nič nevie, nič neprezradí.”

“To akože ja som už niekedy niečo prevalil!?”

“Nie! To nie! Tak inak... kto nič nevie, lepšie sa mu spí!”

“Tomu sa už dá rozumieť. V čom zase lietate? Prečo nie ste doma a nedrichmete, boha vášho? Vie o tom Mayor?”

“Vo všetkom, lebo sa nám nechce, aj áno, aj nie.”

“To má byť čo?”

“Odpovede na tvoje otázky, poradie som dodržal.”

“Mňa z teba raz... tak ako si to predstavujete? Je pomaly desať!”

“Tak sa rýchlo presuňme k vám do ústavu a poďme na to.”

“Poďme na to, poďme na to...” Lengyel frflal, ale pritom rozmýšľal. “Potrebujem volať!” rozhodol napokon.

Krauz mu ochotne podal mobil. Lengyel naň podozrievavo zagánil.

“Odkedy máš túto tehlu?”

“Spadol mi, rozbila sa mi bat...”

Keď Krauz zbadal výraz Lengyelovej tváre, radšej prestal. “... a je bezpečnejší.”

“Šak preto! Takže prihára? Je to... vážne?”

“Dosť, aby sme boli opatrní. Všetci.”

“Pochopil. Daj ho sem!”

Lengyel spamäti vyťukal číslo a chvíľu čakal.

“Už tam nie sú,” zalamentoval, ale v tom mu poskočilo obočie, “Vierka? Vierka! To som rád... aké testy? Jáj! To je v poriadku, nevadí, dorobíme to v pondelok, ja volám kvôli niečomu inému, ste v labákoch, že? Výborne, ja sa zastavím. Viem, že je už skoro desať a končíte, nebudem vás zdržovať, ide mi iba o kľúče, ja si potrebujem niečo odskúšať, teraz mi to napadlo, takže by som bol rád, keby ste ma pár minút počkali, ja som tam raz-dva a môžete ísť... samozrejme, že potom pozamykám, a... nie, primárovi netreba volať, ja to s ním vybavím osobne, v poriadku, dohodnuté, už letím!”

Lengyel vrátil mobil a výstražne im ukázal vztýčený ukazovák.

“Čakajte tu, iba vybehnem hore prezuť sa a preobliecť, vybehol som iba tak v teplákoch a papučiach, ale potom budete musieť švihať! Baby už končia.”

Nemusel sa im vyhrážať prstom, čakali by aj tak a nemusel ich súriť. Jednak by sa aj tak ponáhľali a jednak si nemusel dvakrát za sebou tresknúť hlavu o tapacírovanie auta. Keď Krauz zaflekoval pred ústavom súdneho lekárstva, Lengyel sa prežehnal, hoci to naposledy spravil pred dvadsiatimi rokmi, keď spadli s vrtuľníkom pri pristávacom manévri z desiatich metrov. Posledné fázy Krauzovho šoférovania sa dosť nápadne podobali na tie spred desiatich rokov.

"Počkáme tu," rozhodol Krauz, keď Lengyel vystúpil a márne čakal, kedy sa im uráči.

"Aha," pochopil. "Vyjdú dve, počkajte tri minúty a prídem vám otvoriť."

Nezvonil, hlavný vchod si otvoril vlastným kľúčom a chalani v aute si zapálili. Všetko prebehlo hladko a keď dievčence z poobednej zmeny zmizli za rohom, detektívi sa ako noční zlodeji priplížili ku vchodu. A najlepší súdny znalec, vzorný otec rodiny a bezúhonný občan im ako všivavý komplic pod rúškom tmy otvoril zvnútra. Krauz mal pocit, že sa pri tom aj prikrčil, aby ho bolo čo najmenej vidieť.

Lengyel sa bavil. Miloval týchto dvoch, vždy vymysleli nejakú napínavú hovadinu.

Postavili sa tak, aby mu nezavadzali a aby podľa možnosti nerozbili ani jednu banku a ani krivuľu.

Lengyel vzal vreckovky a namočil ich do chladného fyziologického roztoku, aby získal tekuté testovacie médium. Chvíľu nechal roztok lúhovať a medzitým postláčal tlačidlá na malej skrinke.

"Zvláštna mikrovlnka," skonštatoval Chosé.

"Termostat, chlapci, obyčajný termostat. Potrebujeme päťdesiatšesť stupňov Celzia, aby prebehla elúcia..."

"Povedal si polúcia?"

"Nie, elúcia, Chosé, elúcia! Ja viem, že ti rozum od rána do večera nebehá po ničom inom, ale v tomto

prípade ide o elúciu. Na stanovenie krvných skupín v režime á a bé použijeme absorbčno-elučnú metódu."

Nechali doktora, nech sa hrá so svojimi skúmavkami, a stiahli sa do rohu. Mali chuť zapáliť si, ale v labáku si netrúfli. Doktor Lengyel zahrieval piecku, a keď mal chvíľu čas, vybral si cigaretu a zapálil si.

"To čo si tam nalial?"

"Testovacie erytrocyty," zamrmlal Lengyel, ale nedal sa vyrušovať.

Chlapci čakali. Trvalo to už skoro pol hodiny. Lengyel si niečo písal a sledoval malé skúmavky, sotva väčšie než malíček. Občas do niektorej opatrne frčkol a dvíhal ju proti svetlu. Potom si znova písal.

"Čo hľadáš?"

"Zhluky, chlapci, zhluky, musí prebehnúť reakcia..."

Nevedeli aké a nevedeli prečo, ale verili mu. Lengyel to napokon celé odhalil, pošúchal si ruky a spokojne pokýval hlavou.

"Je to jasné, poďme ku mne, zhasneme tu a vypadneme. Nemôžem sa zbaviť pocitu, že sme sa sem vlámali, poďme ku mne a všetko vám vysvetlím."

Rozvalili sa u Lengyela v kancelárii a neodmietli pohárik z fľaše s nálepkou so skríženými hnátmi a lebkou. Pod ňou bol nápis Pozor, žieravina!, ale s dôverou si štrngli. Napiť sa nechali prvého Lengyela. Kamoš je kamoš, ale istota je istota.

"Tak je to jednoznačné," začal Lengyel a prelistoval si poznámky, "krv na Chosého papierovej vreckovke je béčko, čo je celkom bežná skupina. Déená rozbory ani nemusíme robiť, lebo krv na Krauzovej vreckovke je evidentne á jedna pozitív, takže tieto dve sa zameniť nedajú. Odpoviem aj na zatiaľ nevyslovenú otázku, ktorú jasne vidím vo vašich očiach. Odpoveď znie: nie, krv nepochádza z tej istej osoby. Priniesli ste mi vzorky z dvoch ľudí."

Krauz si masíroval hranu očného zuba. Chosé hranu pohárika. Lengyel ich iba mlčky pozoroval. Vedel, že na niektoré rozhodnutia musí mať človek viac času.

“Vy lekári ste niekde evidovaní? Myslím zdravotné záznamy a tak.”

“Doboha, a to už ako súvisí?”

“Ste?”

“Samozrejme, každý lekár občas zájde k lekárovi, keď má zdravotné problémy. Niečo sa dá vyriešiť po známosti, akože medzi kolegami, ale všetko ostatné sa riadne eviduje v zdravotnej dokumentácii.”

“Tá je niekde centrálne, na ministerstve, alebo...”

“U svojho obvodného lekára, ako každého.”

Chosému niečo napadlo.

“A ak sa lekár zúčastní na nejakej zahraničnej misii, povedzme v Afrike alebo Ázii?”

“To sú špeciálne prípady. Všetky záznamy musia byť uložené na ministerstve zdravotníctva podľa rokov, kedy sa misia uskutočnila, a podľa krajiny, kde sa uskutočnila, kvôli epidémiám, latentným nákazám, a tak podobne.”

Opäť premýšľali. Premýšľali spoločne a rovnako a nepotrebovali k tomu ani zbytočné reči.

“Desíte ma,” priznal sa Lengyel a pre istotu si ešte raz nalial. Chcel aj im, ale obaja odmietli až prehnane razantným gestom.

“Tak týmto ste ma vydesili úplne!”

Krauz pozrel na Chosého a ten nebadane prikývol.

“Vieš, my by sme ti chceli niečo povedať.”

“Viem. Dúfal som.”

“Pamätáš sa na Kukyho matku...”

“Richard, prosím ťa!”

“Viem! Zbytočná otázka, sorry. Tak... pred pár hodinami sme mali dosť nepríjemný rozhovor s Erikom Bergmannom.”

“Tá sviňa ešte žije!?”

“Pitval si ho v poslednom čase?”

“Ani nie, to by som si určite pamätal! Aj vás by som pozval.”

“Tak potom? Žije. Sviňa! Vytiahol to na nás.”

“Čo vytiahol?” Lengyel sa nenapil, pohárik mu odvisol na polceste k ústam.

“Že sme tam boli a že sme súhlasili s pochovaním bez pitvy a že ty si to podpísal.”

Lengyel si ich striedavo premeriaval.

“Ako sa k tomu mohli dostať?”

“Vieš, aká bola koncom deväťdesiatych rokov situácia v politike a v podsvetí.”

“Prečo tie dve veci rozlišuješ?”

“Tiež pravda, takže pamätáš sa. Sledovali nás už minimálne tri roky, teda tri roky intenzívnejšie, nie ako teraz. Nejako museli zavetriť, že sme boli u nich doma a že sme mali službu a že ty si bol privolaný ako lekár. Dostali sa k mŕtvole a vzali jej biológiu. Majú rozbor krvi.”

Lengyel nepohnuto čakal, potom sa silene rozosmial.

“Vy chuji! Skoro ste ma dostali!”

Už sa nikto nezasmial, tak prestal aj on.

“To... myslíte vážne? Ale to je prúser! Môžem prísť o diplom a skončiť v base na sto rokov!”

“Na päť, nedramatizuj.”

“Boha! Ako sa mi uľavilo! Ešte že ste odborníci a viete človeka učičíkať!”

“Na nás sa môžeš spoľahnúť.”

“Takže vás vydierajú?”

“Tak nejako.”

“No... ale, to môžu?”

“Nie.”

“Aha, tak preto to robia.”

“Preto.”

“Táto krv s tým súvisí?”

“Presne!”

“Oni vás do niečoho natlačili?”

“Dalo by sa povedať.”

“A hrozí vám... nám, nejaké neb... alebo inak, bude to mať nejakú dohru, nejaké pokračovanie alebo... Boha! Ani neviem, ako sa mám vykoktať!”

“Nebude, urobíme všetko preto, aby sa nič neprevarilo. O krk nám ide všetkým trom, nechaj to na nás.”

“No, to si ma veľmi neupokojil. A vy to necháte len tak? Celého skurveného Bergmanna?”

“Ako len tak? Čo by si robil ty? Strieľal? Nemá význam dráždiť hada bosou nohou. Urobíme, čo chcú, a had časom stratí ostražitosť a zdriemne si. A potom mu šliapneme na krk.”

“No, ja síce viem, že neustále sleduješ prírodopisné filmy, ale neviem, či sa dajú všetky prírodné zákony aplikovať aj na nich, na tie svine.”

“Dajú, ver tomu, že dajú.”

“V tom prípade mi napadlo, že jeden prírodný zákon poznám aj ja a dosť často sa s ním v práci stretávam: že všetko živé je smrteľné...”

“Poznáme ho. Snažíme sa.”

“Chalani,” povedal Lengyel celkom vážne, “bacha! Tu asi nejde o fazuľky. Nerád by som vás dvoch videl...”

Nedopovedal. Ani nemusel. Ale potom mu napadlo ešte niečo.

“Richard, uvedom si, že starneme. Kovbojčiny spred dvanástich rokov by si už nemusel prežiť, ani so šťastím, aké si mal vtedy. Myslite, vy debili, aj na rodiny a na tých, čo vás majú radi.”

Obaja prikývli.

“Chceli sme iba, aby si vedel, že sa niečo deje. Nechceli sme ťa vystrašiť. Dúfame, že to zahráme do stratena bez straty desiatky.”

“Dúfate... to je dosť málo. Ja by som prijal aj trochu istoty. Rád by som pomohol, a nielen preto, že ide aj o mňa. Chápeme sa?”

“Chápeme. Díky. Spravíme to takto. Tu to skončíme a odvezieme ťa domov. Mobil maj odistený na dosah ruky a keby niečo, voláme ťa.”

Lengyel si iba vzdychol. Nič o tom nevedel a rozprávať sa im evidentne nechcelo, takže mu neostávalo nič iné, iba súhlasiť.

Kapitola 30

23:14

“Zase voláte neskoro!! Viac ako o hodinu! Myslel som si, že sme sa dohodli a že sa na vás dá spoľah...”

“Už som vám vysvetlil, že v teréne ubieha čas trochu inak než v kancelárii, mali sme súrnu robotu, nedalo sa...”

“A výsledok?!”

“Znížili sme jej náskok na desať hodín. Vieme, kde bola poobede a tušíme, kde by mohla byť teraz, sledujeme stopu, potrebujeme čas a pokoj!” posledné slovo povedal Krauz dosť dôrazne. Neúctivo dôrazne, ale tak to chcel.

Bielovlasý na druhom konci zmĺkol. Konečne niečo. On sám najlepšie vedel, že boli jediní zo všetkých vonku, čo zistili aspoň niečo. A že ich bolo vonku požehnane, vedel zas najlepšie sám riaditeľ kancelárie. Ale nemohol ich nechať robiť na vlastnú päsť, boli príliš samostatní, a teda príliš nebezpeční.

“No...” premýšľal, “ale za týchto okolností sa musíme opäť stretnúť a naplánovať akciu.”

“Nemusíme. Pokiaľ to nemáme stopercentne preverené...”

“Musíme! To je rozkaz!”

Krauz vedel, čo chce. Chcel ich dostať pod kontrolu. A to, čo nasledovalo, ho v presvedčení iba utvrdilo.

“A zase mi nevoláte z vášho mobilu!”

“Ešte som ho nezreparoval.”

“A Chosé? Prečo mi nezavoláte z jeho?”

Krauz zvraštil obočie. S tým mal počítať. Musel predsa vedieť, že fintu s vypnutými mobilmi im dlho žrať nebudú, a možno ani fintu s vymeneným autom. Možno už zistili aj to a tušia, že detektívi hrajú tak trochu aj na vlastnom piesočku.

“Dobre, ak máme toľko času a môžeme si vyvolávať raz z toho raz z toho, tak mu poviem, nech vám neskôr zavolá,” Krauz použil ten najnezainteresovanejší tón hlasu, aký bol schopný zo seba dostať a nešlo mu o nič iné, len aby bielovlasého presvedčil, že otázku mobilov nerieši a zdá sa mu nepodstatná. Asi sa mu to podarilo.

“Neskôr! Teraz ma počúvajte, ak ste na stope, potrebujete pomoc. Nemám najmenšiu chuť ju opäť stratiť iba kvôli vášmu hrdinstvu. Máme vonku dosť ľudí, aby ste sa podelili o informácie a pomohli si navzájom, jasné!?”

“Jasné, ale teraz mi ide o minúty! Ja nemám čas čakať na vaše posily a všetko im vysvetľovať a rozmiestniť ich tak, aby nezavadzali! Okrem toho, ja som nepovedal, že ju máme a že ideme do finále, ja som iba povedal, že tušíme, kde by mohla byť, a keď to preveríme a potvrdíme, zavolám, dáte mi tie vaše posily a zbalíme ju, to je všetko!”

Riaditeľ kancelárie dychčal do telefónu. Zvažoval možnosti. Aj uviazaných o nohu aj vypustených v teréne ich mať nemohol, to uznával, zároveň sa obával, že bez kontroly niečo vymyslia a celé to pokazia. Okrem toho, naozaj nechcel, aby ju našli sami a mali čas z nej ťahať informácie.

Rozhodol sa.

“Tak dobre, ale čakám vaše hlásenie nie o dve hodiny, okamžite ako niečo zistíte, jasné!?”

“Jasné.”

Riaditeľ kancelárie prezidenta vypol mobil a tresol päsťou do stola.

“Bergmann! Doboha! Prečo si robia, čo chcú!? Myslel som si, že keď ste ich odporučili, že ich ovládate!”

“Tých dvoch neovláda nikto, pán riaditeľ.”

“To čo sú za reči!? Čo sme v melodramatickej divadelnej hre, alebo ma chcete rozplakať iba tak? Že

neovláda nikto... tak pritlačte! Krauz má predsa rodinu, ženu, deti, nemáte nejaké fotografie alebo čokoľvek?"

"Keby som mal viac času na prípravu... ale takto..."

"Bože! Vraj úderná jednotka! A chcú prípravu! Vy musíte byť pripravení stále, všetci, a nečakať na prípravu, bože, kam sme sa to dopracovali!? Každoročne vám v parlamente odsúhlasia miliardu na vaše všivavé akcie, tak takúto banalitu by ste hádam mohli zvládnuť aj bez prípravy, nemyslíte?!"

"Prepáčte..."

"Prepáčte... to mi je viete na čo. Kde vlastne sú!? Viete aspoň to?"

"Sedia U zlatého leva, už pol hodiny."

Viktor Plha, tretí za stolom, ich iba počúval a párkrát si prečesal ofinu. Vypočul si správu od riaditeľa kancelárie, čo mu zahlásil Krauz do mobilu, a zvraštil čelo.

"U zlatého leva."

"Prosím?" zareagoval bielovlasý, lebo myšlienkami bol niekde inde.

"Hovorím, že U zlatého leva, predtým boli hodinu v Moduse a predtým trištvrte hodinu v Hysterke, iba lozia po lokáloch."

Aj Bergmann, aj bielovlasý si ho podozrievavo premerali.

"Vy... niečo viete?"

"Tuším. Erik, tvoji ich videli na vlastné oči?"

"Vždy, keď vchádzali aj vychádzali von."

"A v podnikoch?"

"Tam by išli do kontaktu, musia opatrne a skryto, okrem toho, sú to diskotéky, je tam na prasknutie, je piatok..."

"To som sa nepýtal! Bol kontakt aj vnútri? Myslím vizuálny!"

"Počkaj..."

Bergmann chňapol po mobile a chvíľu telefonoval.

“Videli ste ich osobne? Nie vonku, vnútri, sa pýtam. Siluety? Osobne, do tváre! Choďte mi do riti s takou robotou! Čože?”

Chvíľu počúval, potom prerušil spojenie a mobil nechal na stole.

“Vonku, vnútri nie, ale moji majú pravdu, nato sme im dali lokalizátor, aby sme vedeli, kde sú, moji to iba kontrolujú, nepreverujú, či sú tam naozaj.”

Bielovlasý si zaboril hlavu do dlaní.

“Kristepane, a aj v tom je rozdiel? To som ani nedúfal, že máte takých úzko špecializovaných ľudí, že jedni iba kontrolujú a druhí by mali aj preverovať!” znelo to dosť sarkasticky a Bergmann zaťal zuby, ale počúval ďalej bez slova. “Ja som si myslel, že úloha je nám všetkým jasná! Pustíme ich von, ale budeme vedieť o všetkom, čo robia. Alebo sa mýlim?”

“Ja, pán riaditeľ...”

Ale Plha zodvihol ruku a prerušil ich. “Mne sa na tom všetkom niečo nezdá, asi sa trochu preveziem po vonku.”

Krauz schoval mobil a zazubil sa na parťáka.

“Zúri, nepáči sa mu to.”

“Hovoril som ti, aby sme zavolali skôr, načo ich dráždime?”

“Boli sme v labákoch, zabudol som. Prečo si nepovedal tam?”

“Zabudol som.”

“Múdry!”

“Tak sa nedurdi a povedz mi, ako ho chceš donútiť pracovať o polnoci.”

“Netreba ho nútiť, ak mu iba spomenieme tajný server ministerstva zdravotníctva, tak sa mu prsty samy rozbehnú po klávesnici, uvidíš.”

“Ja neviem,” pochyboval Chosé, ale vystúpil tiež.

Auto odparkovali pri obyčajnom sídliskovom paneláku a vybehli po obyčajnom panelákovom

schodisku. Našli dvere s menovkou Václav Voška. Billy Gates zo štátov by v byte za týmito dverami asi neprespal ani v stave najväčšej núdze, ale policajný Billi Gates bol nanajvýš spokojný, lebo z trojizbového bytu mu rodina jednu celú vyhradila len na jeho úchylácky počítačový koníček, takže bol v siedmom nebi.

Otvoril a zdúpnel.

"Vy?"

"Prepáč, Billi, vieme, je už neskoro."

"Ako neskoro, už je ráno?"

Krauz a Chosé sa museli usmiať. Ten blbec vôbec neregistroval čas, a tak ho s chuťou osolili. "Je nedeľa ráno."

Billi zvraštil čelo a nechápavo zamrmlal. "Prečo mi Eva nič nepovedala? Chceli sme ísť k svokre na dedinu... na slávnostný nedeľný obed."

"Môžeme?" a drgli do dverí.

"No jasné! Poďte! Chujenci! Čo tak odrazu, neboli ste u mňa aspoň rok."

Krauz mu nechcel kaziť radosť a upozorniť ho na malý nepodstatný detail, že je u neho doma prvý raz, a tak iba vošli a tmavým spiacim bytom prešli po špičkách. Billi ich navigoval do svojej pracovne, a keď zavrel za sebou dvere, vrazil Chosému do chrbta. Ostali stáť ako obarení priamo pri dverách.

"Čo stojíte, prejdite ďalej."

Ale chalani sa radšej ani nepohli. Billiho izba nemala nábytok, iba obrovský stôl zalomený v pravom uhle pod dvoma stenami. Vlastne nie stôl, pracovná doska dlhá tri metre pod oknom a štyri pri bočnej stene. Pri okne jedna stolička na kolieskach. Hore a aj dole iba samé poličky od zeme až po povalu. Všade blikajúce diódy. Množstvo prístrojov a množstvo káblov. Niektoré pozapájané do nepochopiteľných zostáv, iné iba tak ovísajúce. Na nevysávanom koberci spleť súčiastok a všetkého možného. Normálny

počítačový fanatik má doma dva, horší tri blikajúce monitory, Billi ich mal všade. Lampa ani jedna, izbu osvetľovalo svetlo z obrazoviek. Príjemne hororovo pretechnizovaná atmosféra.

"Tadiaľto," ukázal im Billi a vyrazil krížom cez izbu. Ak by im nepomohol, určite by do niečoho kopli alebo sa zamotali do káblikov, alebo by rozbili nejaký monitor.

Billi si sadol na stoličku, odrazil sa do rohu a zašmátral pod pracovnou doskou. Slabé svetlo im prezradilo, že otvoril skrytú chladničku.

"Na," podal im dve flaškové pivá.

Zalovil pod spleťou káblov a súčiastok na stole a podal im aj otvárač. Bordel, ale prehľadný, presne vedel, kde čo má.

"Sadnite si," usmial sa.

"Díky, postojíme," usmial sa aj Chosé, lebo naozaj nebolo kam. Štrngli si.

"Som rád, že ste sa zastavili. Do roboty asi netreba ísť, to by mi volal aj Mayor, a ani ožratí nevyzeráte byť, že by ste sa iba tak túlali nočným mestom a otravovali, takže..."

"Potrebujeme nabúrať ministerstvo zdravotníctva."

Billi si odpil.

"Máte žiadanku podpísanú šéfom?"

"Tresnem ti jednu?"

"Vybavené, ani ja neznášam zbytočnú administratívu. Takže zdravotníctvo..." Billi si ešte raz odpil a postavil fľašu mimo dosahu lakťov.

"Je to legálne?"

"Nie."

"Jedine v tom prípade ma to zaujíma, inak arivederči."

Prsty sa mu rozbehli po klávesnici. Opatrne k nemu pristúpili a poza jeho chrbát sledovali, čo robí. Nerozumeli vôbec ničomu.

"Čo vieme a čo chceme vedieť?"

Krauz mu položil vedľa klávesnice lístoček.

“Tento človek je lekár, v rokoch osemdesiat deväť až deväťdesiat sa zúčastnil na nejakej lekárskej záchrannej misii v Kongu. Potrebujeme jeho záznam a osobné údaje o zdravotnom stave pred misiou a po nej.”

Krauz stíchol a sledoval koncert prstov.

“Počúvam.”

“To je všetko, čo by si ešte chcel, Billi?”

“Nejakú zložitejšiu úlohu. Je podozrenie, že robil pre síajej? Efbíáj? Je možné, že ho registrujú v Pentagone? Robil aj pre NASA? Mám to zistiť, alebo ste si istí, že nie?”

Krauz si znechutene odgrgol.

“Na budúci týždeň máme začať vyšetrovať vraždu Kennedyho v Dallase, vraj to pridelia nám dvom, tak potom sa môžeš realizovať aj v týchto inštitúciách, zatiaľ nám stačí ministerstvo zdravotníctva, ty magor!”

Billi súhlasne prikývol a jeho prsty makali. Očkom hodil po papieriku.

“Ivan, MUDr. Ivan... prečo mi je to meno také známe?”

“To je iba náhoda.”

“Nie je to syn...”

“Nie, nie je!”

“Aha! Takže predsa len zaujímavá robota, konečne, už som sa nudil, prečo nezájdete častejšie?” Billi si frflal sám pre seba, prsty rachotili po klávesnici a pritom nespúšťal zrak z monitora.

“Tu to nejde, odborníci, vložili tam slučku, počkajte...” Billi sa svižne otočil a z najbližšej poličky si vzal laptop. Niečo postláčal, niečo prepojil pásikovým káblom a znova sa mu prsty rozbehli po klávesnici. Potom sa spokojne hodil na operadlo a iba popíjal. “No?”

“Vydrž, Chosé, generujeme...” Tak držali.

Aby reč nestála, Chosé sa spýtal: “A žena ako, už si ju resetol, alebo je v pohotovostnom režime? A synátor? Odpojil si ho zo siete, alebo...”

“Mám dcéru a spí, myslím...”

“A ešte sme sa ti chceli priznať, že je iba piatok večer.”

“Dvadsaťsedem minút do polnoci, debili, snáď si nemyslíte, že vám zožeriem úplne všetko?”

Už nepokračoval, lebo obrazovka sa zasekla a začala niečo signalizovať.

“Tak sa na to pozrieme zblízka...” šepkal si Billi, netrpezlivo si pošúchal dlane a obaja sa k nemu so záujmom zohli, aby im nič neušlo.

Nič sa ho nepýtali, zo skúsenosti vedeli, že je to zbytočné. Čím viac by sa Billi snažil, tým menej by mu rozumeli.

Chvíľu to trvalo.

“Pätnásteho augusta tisícdeväťstoosemdesiatdeväť nástup do akcie Moser, čo je medzinárodná lekárska výpomoc krajinám tretieho sveta, počet účastníkov sedemnásť, ale z celej Európy, tu ich máte, od nás traja. Čo chceme?”

“Jeho osobnú kartu.”

“Počkajte, tu by mala byť... a tu aj je! Priebeh jeho vyšetrení, zdravotný stav, psychologické testy, psychiatrické vyšetrenia, závery, odporúčania...”

“Vytlačiť sa to dá?”

“Nie. Jedine, že si priložíte pauzovací papier na obrazovku a obkreslíte si to.”

“Prosím...”

“V tom prípade je tu malé magické tlačidlo print. Voalá... boha jeho! Funguje!”

Billi im vytlačil hŕbu papierov a podal ich Krauzovi. Krauz ich zroloval a chvatne sa napil z fľaše.

“A ešte jedna vec, Billi, hekerstvo je trestné, budeme ťa musieť predviesť na najbližšie oddelenie polície, my sme totiž fízli.”

“Ja som tiež fízel, vy debili!”

“Aha! Tak potom pokračujte v činorodej práci, pán kapitán, nič sme nevideli a nič sme nepočuli. Ty si na tom ako so sluchom a zrakom?”

“Ja,” Billi sa musel zasmiať, “som na tom presne ako vy dvaja. Nič som nevidel a nič som nepočul, a keby z toho vzišiel nejaký prúser, komu sa mám sťažovať?”

“Patrik Hermann robí v televízii v nedeľu poobede takú reláciu...”

“Pochopil. Má to niečo s lampou, že?”

“Tak tam sa môžeš sťažovať. Poď nás vyhodiť.”

Opatrne a v tichosti prešli spiacim bytom a na chodbe, skôr ako zavrel dvere, ich Billi ešte šeptom oslovil.

“A chalani, vzhľadom na to meno asi viete, čo robíte, ale dávajte na seba bacha, o vás mi ani tak nejde, ale na tých mladých jogurtov, čo vás nahradia, keď vás zavrú, by sa mi zle zvykalo.”

“Díky za úprimnosť, Billi. Teplé slovo vždy poteší.”

“A vyser si!” neostal mu dlžný ani Chosé.

Sedeli v aute dole pod Billiho panelákom, a pretože boli z každej strany dobre krytí kríkmi, ani sa nenamáhali pohnúť ďalej, ale rozložili si lajstrá na kolenách a svietili si stropným svietidlom.

“Nulka, čistá nulka. Po ukončení misie bol ambulantne liečený na psychiatrii a aj hospitalizovaný. Nejaké bludy, schizofrénia, latinské názvy, to by nám musel dešifrovať Lengyel, toľko toho zase po latinsky neviem, ale ani nemusí. Už nám to povedal domáci Staša. Vrátil sa vadný a začalo mu šibať.”

“Takže vraždiť mohol, Riško, ale potom prečo má nulku?”

“Tak znova, s tebou je kríž, Klára má á jedna pozitív a leží na posteli a trochu krváca z nosa, Ivan má nulku a leží pri nej, nekrváca, pri balkónových

dverách z vnútornej strany je béčko, ale nemáme toho, kto by krvácal. Bol tam tretí človek, krvácalo béčko, ale kto to bol?"

"Richard, máme na mieste činu tri osoby a stopy na balkóne, čo som videl na vlastné oči. Všetko sme si museli vybehať sami. Prečo nám to nepovedali oni?"

"Ty si johan! Hrajú spravodajskú hru najvyššieho rangu, ide o prezidentské voľby, blafujú, ako sa len dá, a ty sa opýtaš, prečo nám to nepovedali? Lebo! Lebo ide o veľa... im."

"A tlačí ich čas. Sú nervózni. Zajtra o pätnástej je v televízii príhovor najžeravejšieho kandidáta a dovtedy to musia mať upratané, lebo sa zrúti ich pyramída."

"Oni sú v časovom strese, nie my. My máme iba jednu jedinú možnosť, Chosé, vykašľať sa na nich a robiť to ako obyčajnú vraždu. Bez časového obmedzenia. To, čo máme v rukách, a nielen per huba, ale v písomnej forme, je dostatočné na to, aby sa aj treťotriedny prokurátor rozhýbal a začal konať v..."

"A krajský prokurátor?"

"No, to neviem, to si ma zaskočil..."

"Tak vidíš! Prokuratúru do toho netlač, hráme sami a vieme čo, takže je dosť možné, že nič z toho, čo máme, sa nikdy na patričné miesta ani nedostane!"

Krauz pouvažoval a napokon prikývol.

"Takže sa zjednotíme aspoň v jednom, kompl, teraz nám už ide iba o Ivonu, o jej život, jasné?"

"Moment! Čo ak má béčko Ivona?"

Krauz cmukol perami a snažil sa vycucnúť si spomedzi zubov zvyšky rezňa, ktorý aj tak nejedol už aspoň päť dní.

"No môžeš to vylúčiť?" pokračoval Chosé. "Bola tam, celý čas, niečo videla, niečo zažila, zdrhla... mohla aj zabíjať! Zo žiarlivosti, z rivality, Klára bola mladšia, možno jej šlohla nejaké rito, vytlačila ju... motív tam je."

“Kurva,” povedal Krauz, lebo o tom to celé bolo a Chosé mohol mať v konečnom dôsledku aj pravdu.

“Dobre, berme to takto... že sú svine klamárske, už vieme, že nás natiahli do svinstva a nepovedali nám celú pravdu, už vieme tiež, že boli v spálni tri osoby, už máme potvrdené, tak poďme po nej. Nájdime Ivonu a celé to uzavrieme. Nájdime ju, ona bude kľúč ku všetkému.”

Chosé prikývol. Vytriasol cigaretu a ponúkal aj kolegu. Zapálil si, pripálil Krauzovi a smutne na neho žmurkol.

“Ale kde je, kurva jedna spanilá?”

Kapitola 31

SOBOTA

00:49

“Mami? To som ja.”
“Ivonka, preboha!”
“Ste v poriadku?”
“Samozrejme, že sme v poriadku, prečo neprídeš domov? Prečo voláš tak neskoro?”
“Nezobudila som vás?”
“Nie. Deti už spia, otec odpadol už dávno pri telke a ja iba tak driemem.”
“Tak prepáč, chlapci sú teda v poriadku?”
“Sú, dieťa moje, príď už domov...”
“Mami, ja... musím niečo vybaviť, ver mi, nie je to jednoduché, keby som mohla, už dávno prídem, ale...”
“Prečo mi nechceš povedať, čo sa stalo, Ivonka, prečo ma desíš? Ani neviem, kde si a čo je s tebou.”
“Som v poriadku, som u jednej kamošky, mami neboj sa, všetko bude ok, iba sa musím na chvíľu zdekovať, inak je všet...”
“Ivonka? Si tam? Ivonka?”
“... počkaj, niekto tu je, mami, niekto behá po byte... počkaj... nie!!! Nie!! Mamíí!! Áúúú...”
“Iv... Ivonka? Ivon...”
Niekto vypol telefón a Ivonina matka počula už iba ticho. Predtým náraz tvrdého predmetu na tvrdý predmet, zastonanie vlastnej dcéry, ale potom už iba ticho. Temné, desivé ticho. štyridsaťdeväť minút predtým sedel Krauz s Chosém v aute a Chosé práve vyslovil magickú otázku, kde by asi tak spanilá Ivona mohla byť, keď Krauzovi zazvonil mobil.
Prekvapene pozrel na displej a zistil, že mu volá neznáme číslo.

“Chosé, Peťo hovoril, že mi dáva čistý mobil a úplne čerstvú neregistrovanú kartu, a videli sme obaja, že ju vylúpol z obalu, takže toto číslo by nemal poznať nikto!”

“No a?”

“Tak prečo mi niekto volá?”

“Viem ja? Zodvihni a spýtaj sa ho?”

“Tebe sa to nezdá podozrivé?”

“Nie. Buď omyl, alebo Peťo, alebo niekto, kto volal Peťovi a Peťo mu dal na teba číslo, v každom prípade by som to zodvihol s spýtal sa.”

Chosé to vysvetlil tak logicky a s takým pokojom v hlase, že Krauz iba pokrčil ramenom a prekvapený, že nä to neprišiel sám, stlačil príjem.

“Počúvam...”

“Nodoriti! Teba zohnať! Keby som nepriložil Peťovi devinu na čelo, tak by ťa zatĺkal až do nemlátom! A to som si myslel, že mi dôveruješ!”

“Kamil? Ty si v Kavke? Schovaj tú devinu a nechaj Peťa na pokoji, robí, čo som mu prikázal. Vysielaj! Čo je?”

“Dójdi k Rolandovi. Mám, čo hľadáš.”

“Vieš prd, čo hľadám!”

“Si myslíš? Keby si sa nehral na super utajeného a povedal otvorene, v čom je problém, mohol si ju mať už dávno. Tak ideš, alebo nie?”

“Doriti...”

“K Rolandovi, som povedal...”

“Päť minút.”

Krauz odhodil Billiho lajstra na zadné sedadlo a naštartoval.

“Chosé, volal Kamil, asi má Ivonu.”

“Kamil!? Kde by ju zobral? Preboha počkaj, dám si pásy...”

Ale nestihol. Na prvom obrubníku si tresol hlavu o bočné sklo a potom celú cestu iba skuvíňal.

Zo sídliska do centra mesta to Krauzovi netrvalo viac ako päť minút. Ale hore k Rolandovi do kancelárie nešli.

Krauz rátal s tým, že Rolanda budú sledovať. Odparkoval to v bočnej uličke a stlačil voľbu posledného volajúceho. “No?”

“Hore ísť nemôžeme, sledujú ho.”

“Viem, nie som včerajší. Povedal som k Rolandovi, nie k Rolandovi.”

“Aha...” teraz to došlo aj Krauzovi.

Zaradil spiatočku a rýchlo vycúval.

Na opačnom konci mesta tri minúty pred polnocou zazvonila staršia žena na policajnej stanici. Ozval sa bzučiak a ona sa oprela do hliníkovej kľučky. Prešla pár krokov chodbičkou a zastala pri kruhovom výreze v skle. Muž v uniforme na druhej strane sa nahol k výrezu, rukami sa oprel o stôl a bez náznaku úsmevu sa jej úradným tónom opýtal: “Prosím, pani.”

“Dobrý večer, prepáčte, že idem takto neskoro...” Muž v uniforme súhlasne pokýval hlavou, že naozaj ide neskoro.

“... ale stratila sa mi dcéra. Vlastne, stratila... neprišla domov! Ešte nikdy to nespravila a mobil mi neberie a ja mám o ňu strach.”

Muž si vzdychol. Zavrel záklopku na kruhovom výreze a vyšiel von na chodbu. “Poďte za mnou.”

Posadil ju do úradovne, vybavil telefonát, postláčal pár tlačidiel na veľkom riadiacom pulte a posadil sa oproti nej. “Vaše meno?”

“Klára Kusá.”

“Bytom? Máte u seba občiansky preukaz?” Podala mu kartičku.

“Táákže,” odpísal si pár údajov, “pani Kusá, ako sa volá ctená slečna dcéra?”

“Klára Kusá. Klárka.”

“Ona robí...”

“Študuje na vysokej stavebnej škole.”

“Vek?”

“Dvadsať.”

Muž v uniforme položil pero vedľa poznámok, pretrel si jazykom zuby a pohodlne sa oprel.

“Viete, pani Kusá, vaša dcéra,” slope, trtká a fajčí marišu, ako každý poriadny vysokoškolák, mal na jazyku, ale matke by to asi takto otvorene povedať nemal, tak zvažoval vhodné slová, “... alebo inak, kedy ste ju videli naposledy?” rozmyslel si to a skúsil ísť na ňu z iného konca.

“Včera, teda vo štvrtok, išla na nočnú, potom mala mať do poobedia prednášky, aj keby išla znova na nočnú, vždy sa zastavila doma prezliecť, naobedovať, zabalila by som jej niečo na noc, a až potom by išla. Nikdy ešte nebola z domu tak dlho a že by o sebe nedala vedieť, to sa naozaj ešte nestalo.”

“Aha. Takže robí aj nočné... nejaká brigáda?”

“Áno, privyrába si na štúdium.”

“V poriadku. Má nejakého chl... alebo známosť?” prezieravo pripustil všetky možnosti.

“Nie! Určite nie! To by mi určite povedala! Klárka je veľmi slušne vychované dievča, matke by určite povedala... a okrem toho, na také veci má ešte čas! Najprv štúdium a potom to ostatné!”

Muž v uniforme iba súhlasne pokýval hlavou, ale o slušnosti niektorých dvadsaťročných vysokoškoláčiek mal svoju vlastnú predstavu. Nebol už najmladší, jeho dcéra síce chodila iba do maturitného ročníka, ale o jej nočných raušoch vedel svoje, a čo bude vyvádzať, ak ju náhodou zoberú na výšku, si vedel celkom presne predstaviť už teraz.

“To sú tie dnešné dievčatá,” vzdychol si, ale hneď si uvedomil, že pani Kusá tu hovorí o najslušnejšej vysokoškoláčke pod slnkom, čo je s najväčšou pravdepodobnosťou ešte panna a mamičke sa zdôverí so všetkým, čo zažila cez deň v škole, poprípade v noci

na nočnej. “Ehm, prepáčte, chcel som povedať, že aj ja mám doma jednu takú, síce trochu mladšiu, ale tiež...” a zas mu to nevyšlo, tak sa iba rozpačito usmial.

“Aha,” prikývla nechápavo pani Kusá.

“Tak aby som vás nezdržoval, pani Kusá, vrátime sa k dcére, takže ste ju videli naposledy včera poobede, išla do práce, to ste boli ešte pokojná, potom ráno mala ísť na prednášky... zisťovali ste u nejakej spolužiačky, či bola?”

“Nie, ja vlastne ani žiadnu jej spolužiačku nepoznám.”

“Aha! Takže ani nevieme, či bola v škole, alebo nie. Potom, teda dnes na obed, sa mala zastaviť doma a mala sa najesť a povedať vám, kam ide. Je to správne?”

“Áno.”

“Ale na obed neprišla, neohlásila sa, mobil neberie, a tak ste sa rozhodli prísť na políciu.”

“Áno, lebo to ešte ani raz nespravila.”

“Značím si... ani raz, nespravila... mám to! Takže,” zamyslel sa a prečítal si poznámky, “ako to ja vidím,” chvíľu váhal, aby dodal svojmu rozhodnutiu úradnú vážnosť, “budeme postupovať nasledovne, dáte mi jej fotografiu...”

“Ja nemám jej fotografiu.”

“Nie!?”

“Myslím so sebou! Doma ich mám, koľko len budete chcieť.”

“Tu nemáte. A adresu tej nočnej brigády?”

“No... ja neviem adresu! Klárka hovorila, že je to nejaká nočná prevádzka, ja neviem, či robí v kuchyni v nejakom hoteli, alebo...”

“Takže neviete! A telefón? Volali ste jej tam niekedy?”

“Nie, nikdy! To si vyslovene nepriala, lebo vraj máva plné ruky roboty a mobil by ju iba rozptyľoval, tak mi občas cez prestávku zavolala ona, ja jej nikdy.”

“Ani číslo neviete. Tak sa dohodneme takto! Ja si vás zapíšem do knihy, že ste tu boli a že som vás poučil, čo máte robiť. V prvom rade pôjdete domov a pokúsite sa kontaktovať niekoho z jej spolužiakov, alebo nájsť nejaký kontakt na tú brigádu, poprípade iné možnosti, čo vám napadnú. Ja upozorním všetky nočné hliadky, aby sa pri kontrolách osôb zamerali na meno Klára Kusá a podľa popisu, ktorý mi nadiktujete nakoniec, aj na všetky mladé dievčatá, ktoré by mu zodpovedali. Ak sa neozve ani do rána, prídete sem a budeme musieť vyhlásiť pátranie, zainteresujeme do toho kriminálku, urobíme...”

“Ježišukriste!”

“No pani! Na to je predpis! To nie je len tak! Hovorím vám, bude treba vyhlásiť celoštátne pátranie. Ak sa stratí maloleté dieťa, postupujeme inak, to vyhlásime poplach okamžite, čím je dieťa menšie, tým väčšie nebezpečenstvo mu hrozí, ale u dvadsaťročnej vysokoškoláčky, musíte uznať, že to by sme iné nerobili, iba zháňali zatú...”

“Ale ona to ešte nikdy nespravila,” zašepkala pani Kusá, ale už nie veľmi presvedčivo, aby nezavolal tú kriminálku hneď.

“Všetko raz býva prvýkrát, viete, dievča niekoho stretlo...”

“To by Klárka nikdy...” ale keď videla, ako sa nadýchol, radšej zmĺkla.

Muž v uniforme si poznačil popis dievčaťa a aby bola matka spokojná, priamo pred ňou zahlásil do vysielačky, že takéto dievča dáva do pozornosti všetkým nočným hliadkam. Matke sa uľavilo. Nevyhlásil po nej pátranie a nenarobil celej rodine hanbu, použil taký pekný neutrálny a neškodný výraz, že dáva do pozornosti. Veľmi mu bola za to vďačná.

“A nebojte sa, pani Kusá, Klárka sa vám onedlho určite ozve,” chlácholil ju ešte aj vonku na chodníku, lebo sa rozhodol, že ju vyprevadí. “Ozaj! Keby to

spravila, okamžite mi sem budete volať, nech by bolo koľkokoľvek hodín, jasné!?"

Prikývla s rozpačitým úsmevom odchádzala. Ani nevedela, či spravila dobre, alebo nie.

Vchod do vinárne U Rolanda zatarasil veľký chlap v čiernom saku.

"Záverečná, páni, je polnoc, majte pochopenie aj pre personál," a mierne sa uklonil.

Krauz si s Chosém vymenili prekvapené pohľady. Napriek tupému výrazu v pretučnenej tvári hovoril veľmi príjemne, rozumne a milo a napokon sa ešte aj uklonil, čo teda už vôbec nebolo vo zvyku miestnych vyhadzovačov.

"Ty si tu nový?" načal ho Chosé.

"Áno, prvá služba, ak ste majiteľovi známi, tak sa ospravedlňujem."

"Nie sme, ale ak sa chceš v tejto branži uchytiť, tak ti dám dobrú radu. Zmeň slovník. Slová záverečná, páni sa v tejto lokalite zamieňajú za kam sa drbete, debili, informáciu o tom, koľko je hodín, by som vypustil úplne, to nech si každý ožran zistí sám, a majte pochopenie pre personál by malo znieť vypadnite, lebo vás nakopem do riti! Pochopil? V opačnom prípade sa ti môže ľahko stať, že ťa nielen vysmejú, ale ešte aj zmaľujú!"

Chlapíkovi sa do líc nalial nefalšovaný rumenec.

"Ja... majiteľ mi povedal, aby som si hneď v prvý deň nenarobil problémy, tak som si myslel, že takto sa problémom vyhnem. Inak by musel volať policajtov, a tí by ma vraj už naučili slušnosti, tak som si naozaj myslel..."

"No dobre, dobre," skočil mu do reči Chosé, lebo Krauz nemohol, začal sa rehotať, až sa prehýbal v páse. "Ideme za majiteľom a nič si neobjednáme a nikoho nebudeme zdržovať, o chvíľu vypadneme, určite skôr než posledný hosť, dobre?"

Muž ustúpil a nechal ich prejsť.

“A to naozaj tak pekne hovoril o fízloch, ten majiteľ?” spýtal sa ešte Chosé.

Muž iba súhlasne prikývol.

Kamila našli zašitého v rohu pre dvoch, a tak si pritiahli stoličky. Kamilov hosť sa na nich namiesto pozdravu iba zaškeril.

“To je Deby,” predstavil ju Kamil.

“Vy ste fízli?”

“Uhm...”

“Tak budem chcieť prachy! Fasujete prachy pre informátorov, né!?”

Kamil jej ponúkol cigaretu.

“Drž hubu! Toto nie sú hocakí fízli, aby si si na nich otvárala zobák, a okrem toho som ti už povedal, že nejaké drobné dostaneš, ak to všetko dobre dopadne, tak drž hubu a kvákaj!”

Dosť kontroverzný pokyn, ale Deby evidentne nerobil problémy. Súhlasne prikývla a urobila dramatickú pauzu, aby bolo všetkým jasné, že ona je tá najdôležitejšia pri stole. Detektívi si ju so záujmom prezreli. Evidentne už mala najlepšie roky za sebou, nočné služby sa na nej podpísali rovnako ako na niektorých policajtoch. Krauz sa musel usmiať, opäť mu napadlo, že niektoré podobné povolania zanechajú na človeku aj podobné stopy. Tvár a ruky mala vycivené a pod pergamenovou pokožkou sa dali jasne rozoznať modré žily. Na predlaktí ľavej bolo vidno, že sa jej do niektorej občas podarilo aj trafiť. Parochňu mala nechutne ryšavú a nakrivo a zelené oči mala obtiahnuté hrubým zeleným emailom, používaným na dedinské brány. Usmiala sa a v hornom rade jej na jednej strane chýbali všetky zuby od trojky až dozadu. Ovísajúci dekolt mala nechutne pehavý a Krauz mal podozrenie, že niektoré škvrnky nie sú pehy, ale zvyšky včerajšej večere. Inak by musela mať pehavú aj blúzku.

“No a čo mám...” zabľabotala, lebo pohárik pred ňou dnes určite nebol prvý.

“Ako mne pred chvíľou.”

“To bude za dvojnásobnú...”

Kamil nelenil, nahol sa nad stôl a strelil jej takú, až sa jej narovnala parochňa. Krauzovi bolo hneď jasné, prečo bola pred chvíľou nakrivo.

“Sa nepojeb... te, všetci, no! Je u mňa! Čo sa mám podrbať, zato že prišla rovno ku mne!?” a opatrne sa napila.

“Aby bolo jasné, zabehol som za Rolandom,” snažil sa vysvetliť Kamil.

“To nebolo rozumné, má chvost a aj uši,” nesúhlasne pokýval hlavou Krauz.

“Jasné, že má uši a aj ocas, šak som mu ho neraz žužlala...”

“Ty drž hubu, krava, viem, a počítal som s tým, Riško. Zohnal si už čistý mobil a ozval sa mi, tak sme si dali spicha vedľa v kaderníctve. Tí vonku sa flákajú v uličke tak nenápadne, že to až reže oči. Povedal mi, o čo vám išlo. Poznám Ráchel aj Ritu. Ráchel ho teraz picháva a bol dosť zlomený, že ste mu nechceli povedať, kde je a kedy mu ju vrátite. Rita bola kedysi tiež fajn fajka, ale už má svoje odbehané. Rozmýšľal som nad tým a napadlo mi, že zabehnem za Deby, lebo my sa s Deby tak trochu poznáme, že, Deby?”

“Uhm...” zabublala do pohára, lebo práve pila.

“Tak sme hodili reč. No, povedz, kedy ti to volala?”

“Poobede, zobudila ma, vím já, kolko mohlo byť? Že aby som ju pustila, že sa potrebuje umyť, bola celá od blata a krvi, povedala mi, že ju zrazilo auto a ten fas zdrhol. Tak som ju nechala u seba, ale večer som musela vypadnúť, to víte, normy sú normy... a aj som jej povedala, že keď volačo klofnem a zákazník bude chcieť ísť hore, tak čaká venku na chodbe!”

“Počkaj, hovoríme o tej istej Rite? Ivona Hyneková?”

“Ivona sa volá, či Hyneková, to neviem.”

“Chodila s Talianom?”

“S Rikardom? Chodila!”

“Má od neho dvojičky?”

“Má! Aj zlomenú ruku…”

Krauz zalovil v služobáku a vybral bankovku.

“Na, choď si kúpiť ešte dve deci.”

Oči jej zaihrali, lačne chňapla po bankovke a namáhavo vstala. Zapotácala sa, ale rokmi získaná rutina jej pomohla okamžite nájsť balanc a smiešne tvrdým krokom námorníka v prístavnej krčme zamierila k baru.

“Toto zamestnáva Roland?” zdúpnel Krauz.

“Si na hlavičku? Robila ešte u jeho predchodcu, vtedy ešte vyzerala, teraz je už na ulici, slobodná umelkyňa, ak mi rozumieš.”

“Však preto! Prečo si sa do toho namontoval?”

“Lebo ma seriete. Vystrašili ste Rolanda, že nevládze splácať dlhy.”

“Tie tvoje večné kšefty…”

“To mal byť fór, ale fakt ste ho vystrašili. Ráchel poznám aj ja, chutná žabka, ak majú s Ritou problémy, chcem pomôcť, nech nemajú ešte väčšie. Iba tak mi napadlo, že sa opýtam Deby, a tá krava mi to všetko vytárala za jednu skladačku.”

“Nič som nepočul.”

“Za jednu skladačku, hovorím!”

“Nerev, ty… si na hlavu?”

“Už tu nikto nie je.”

“Tak vypadnime aj my. Počúvaj, keď si nám ju už dohodil, tak to dotiahni do konca. Spýtaj sa Deby, či je Ivona sama doma, a ak je, tak ju nahovor, aby išla s nami domov, a keď otvorí dvere, tak ju zdržíš vonku na chodbe. My chceme ísť do bytu sami, aby Ivona nespanikárila a niečo si nevyviedla.”

“Akože by kvôli vám vyskočila z okna, nie?”

“No, napríklad,” Krauz si s Chosém vymenili pohľady a obaja dobre vedeli o čom rozprávajú.

Vôbec sa nezasmiali a Kamila tým trochu zmiatli.

Deby sa vrátila a rýchlo si srkla, aby sa jej nevylialo. Muži mlčali a sledovali, ako pije, a tak si myslela, že táto časť rozhovoru je už za nimi, a skúsila z iného súdka.

“Ty...” žmurkla na Chosého, “ale teba poznám! Aj ty si bol už u mňa, že? Tie tvoje čierne fúziky baba len tak ľahko nezabudne. Perfektne šteklia na fraj...”

“Ja?” ohradil sa rýchlo Chosé, ale už bolo aj tak neskoro, obaja muži už aj tak presne vedeli, kde Chosého fúziky šteklia najlepšie, a dusili sa od zadržiavaného smiechu. “Ja? To si ma s niekým...”

“Né! Nemýlim! Šak ty si Chosé, né?”

“Tak potom to muselo byť hóvacky dávno...” rezignoval Chosé a Kamil to už nevydržal a rozosmial sa na plné kolo.

“A okrem toho som musel byť jak puma...” vysvetlil Chosé Krauzovi, aby si zachoval aspoň zvyšky úrovne.

“Iste,” súhlasil parťák, “nebolo to vtedy, čo ťa operovali na ten šedý zákal?”

“Presne! Tesne predtým! Ešte že ťa mám, Riško!”

Chvíľu museli počkať, kým sa vydýchajú.

“Počúvaj, Deby, mám pre teba ešte jednu...” začal Kamil.

“Už né, musím ešte niečo klofnúť.”

“Nie víno, skladačku.”

“Fakt!? Tak daj!”

“Ale pôjdeme k tebe...”

“Ták moment, to máme tri kusy po litri. To iba skladačka nespraví, aj keď sa všetci poznáme.”

“Nie! Nie na to! Iba sa porozprávame s Ivonou.”

“Tak to teda nie! Rita je kamoška, ja ju nepodrazím! Keď sa to roznesie, že pachtlujem s fízlami, tak si tu už neštrichnem! To mi nemôžete urobiť!”

Slova sa ujal Krauz.

“Deby, pozri, to nie je o bonzovaní! Rita má problém, preto sa u teba schovala. Hľadajú ju chlapíci, ktorí ju seriózne odkrágľujú, ak ju nájdu skôr ako my, a čo potom s tými jej dvojičkami? Vezmeš si to na svedomie?”

Deby zvážnela.

“My sa jej potrebujeme iba spýtať, kto ju to prenasleduje a ako jej máme pomôcť, a je to! Ak bude chcieť, ostane u teba aj ďalej, nejdeme ju zbaliť. Nikto sa o tom nič nedozvie.”

“Tá neviem…”

“Máš moje slovo!”

“Na to sa ti môžem… Kamil? Ty čo hovoríš?”

“Majú pravdu.”

“A potom už vypadnete a necháte ma na pokoji?”

“Samo!”

“Tak dobre…”

“Deby, ty bývaš tu niekde v centre, že?”

“Za rohom.”

Krauz pozrel na hodinky.

“Je trištvrte na jednu, vypadnime už.”

Auto mali odparkované celkom šikovne, tak prešli peši. V starom meste sa po uličkách tmolili dvojice a občas sa niekto tackal aj sám. Letné terasy ešte neboli pootvárané, inak by sa ani nedalo prejsť. Ochladilo sa a schyľovalo sa opäť k dažďu, ľudí bolo pomenej.

Spoza rohu vyšla žena a pozdravila sa s Deby.

“Čau, dobrá rana. Držím ti palce…”

Deby jej iba kývla.

“Nepodelíme sa?”

Deby jej ukázala stredný prst.

“Lakomec,” zafrflala kolegyňa, závistlivo zagánila na troch kunšaftov a išla si tiež nájsť nejakého koreňa.

Vošli do priechodu a po zošliapaných kamenných schodoch vyšli na prvé poschodie. Všade to páchlo starinou a vlhkou omietkou. Chosé rozoznal aj psí moč

a Krauz by prisahal, že dole v pivnici je zdochnutá mačka.

Na poschodí bolo iba dvojo dverí.

“Deby, počkaj, môžem ja, aby sa nevyplašila a niečo si nespravila, chápeš?” Kamil jej opatrne vzal zväzok kľúčov a Deby neprotestovala, iba mu ukázala, ktorý to je.

Kamil opatrne zasunul kľúč a dvere sa otvorili. Tesnenie už bolo dávno vydraté, takže vôbec nemľaskli, a pánty boli také staré, že nevládali ani vŕzgať. Kamil otvoril a zvrtol sa tak nešťastne, že sa čelom zrazili s Deby Iba sykla a odrazilo ju pár krokov dozadu.

Detektívi čakali iba na to a vošli dnu. V chodbičke počuli tlmený hovor prichádzajúci z obývačky. Prešli a opatrne nazreli. Žena stála v rohu chrbtom k nim a bezmyšlienkovite sa hrala so šnúrou telefónu.

Matke na druhom konci sa snažila niečo vysvetliť.

“Mami, ja musím niečo vybaviť, ver mi, nie je to jednoduché, keby som mohla, už dávno prídem, ale...”

“Prečo mi nechceš povedať, čo sa stalo, Ivonka, prečo ma desíš... ani neviem, kde si a čo je s tebou.”

“Som v poriadku, som u jednej kamošky, mami neboj sa, všetko bude ok, iba sa musím na chvíľu zdekovať, inak je všet...”

“Ivonka? Si tam? Ivonka?”

“... počkaj, niekto tu je, mami, niekto... behá po byte... počkaj... nie!!! Nie!! Mamíí!! Áúúú...”

To bolo všetko, čo sa vydesená matka od dcéry dozvedela. Krauz a Chosé počuli iba polovičku rozhovoru, ale to im stačilo, aby pochopili, že Ivona telefonuje s matkou. Bolo im jej ľúto, ale nemohli inak.

Ako na povel sa rozbehli k Ivone, a keď sa začala pomaly otáčať, skočili na ňu. Chosé ju odzadu objal tak, že jej zovrel obe ruky a nadvihol ju. Krauz jej prikryl ústa, takže tlmené áúúú nedoľahlo ani na

chodbu k Deby. Ani za múry bytu. Slúchadlo tvrdo narazilo na bok skrinky a Krauz ho voľnou rukou rýchlo zodvihol a šmaril na vidlicu.

Nechceli jej ublížiť, preto s ňou nehádzali, iba ju znehybnili, a Krauz s rukou na jej ústach sa postavil pred ňu, aby ho videla.

“Nechceme ti ublížiť, Ivona, my sme od polície, pozri,” ukázal jej odznak, “vieme, pred kým utekáš, a tušíme prečo, prišli sme ti pomôcť. Rozumieš?”

Nič. Oči jej klipli a zvädla.

“Chosé, pusť, asi sa dusí!”

“Hovadina, je ako pierko, vôbec som nestisol!”

“Tak rýchlo povoľ…”

Položili ju na gauč, a keď sa nad ňou skláňali, vošiel Kamil a Deby.

“Nóó pekne, šak si mi hovoril, že jej chcú pomóct, a oni ju zabili…”

“Drž hubu a zavri dvere, bleskovo!”

Deby sa vrátila k vchodovým dverám, počuli buchnutie a štrngot kľúčov, takže použila aj trochu vlastného rozumu, a potom ostala stáť vo dverách obývačky a s rukami vbok sledovala, ako sa nad Ivonou bezmocne skláňajú.

“Ukážte, nič jej neni, to poznám…” prestalo ju to baviť.

Odstrčila ich, posadila ju a jednu jej vrazila, až jej zuby cvakli.

“Toto sa stáva bežne, keď je niektorá prepracovaná.”

Svojrázne liečiteľské metódy zabrali a Ivona sa prebrala. Chvíľu klipkala očami, potom zaostrila a spomenula si, čo sa stalo. Prudko sa mykla a chcela vstať.

“Len pokojne, Ivona, pokojne, ešte raz, nechceme ti ublížiť, my sme od…”

“Už nie, prosím, už nie…” zašepkala.

“Čo?”

Krauz jej nerozumel a zohol sa k nej. Mykla sa a hlavu si zabalila do rúk.

“Ivona! Počuješ ma, ja som polic…”

“Niéé!!” zrevala a prudko vykopla.

Krauz sa uhol, Chosé nie. Sedela na gauči, hlavu si kryla rukami a prudko bicyklovala. Kamil zareagoval prvý, zdrapol ju za rameno a zvalil na bok. Prestala kopať, ale začala sa triasť.

“Nie! Nie!” vzdychala. Kŕčovito sa rozplakala a dych sa jej zasekával v prerývaných vlnách. Neustále hádzala hlavou zboka nabok a prestávala sa ovládať.

“Šok,” skonštatoval Chosé a trel si píšťalu. “Už je to na ňu príliš.”

Keď to počula Deby, iba mávla rukou. Prešla obývačkou a otvorila sekretár, niečo naliala do pohára, potom niečo priliala a potom to pomiešala prstom.

“Že šok, hovno, je iba vystrašená,” zdrapia Ivonu za bradu, nasilu jej otvorila ústa a priložila pohár. Potom jej šikovne chytila nos a keď sa Ivona nechcela utopiť, musela prehltnúť.

“A je to!”

Ivone sa prestali triasť ruky a prestala mykať hlavou. Utrela si ústa a naplo ju, ale všetko udržala v sebe a iba zamľaskala. Oči jej klipli, chvíľu sa ešte dezorientovane obzerala a odrazu ostala apaticky sedieť.

“Ivona?” skúsil Krauz.

Nič.

“No fasa! Ona nám ju zdrogovala! Čo si jej to dala!?”

“Níič… čo by. Bežne to dávame zákazníkom, keď ich chytí rapel. Viem ja, čo to je? Ale zaberá to okamžite.”

“Panebože! Ako dlho to účinkuje?”

“U niektorých do rána, tí, čo blvajú, sú za hodinku fit.”

“Ty si normálna?”

“Jasné, šak už je ok, nevidíte?”

“Čo s ňou teraz?”

Chlapi uvažovali.

“Čo čo s ňou teraz, šak ju tu nechajte, jak bola, a je to.”

“Na to sme sem neprišli,” zúril Krauz.

Chvíľu im trvalo, kým sa rozhýbali.

“Musíme zmeniť lokál, tu ostať nemôže,” rozhodol Krauz. “Volala matke, o chvíľu telefón zamerajú! Berte ju do auta!”

“A čo tie rifle a košeľa? Čo kradnem?”

Kamil sa zahnal, ale Krauz podal Deby bankovku.

“Díky za pomoc. Keď sa preberie, tak ti veci určite vráti, neboj. Ty hlavne zabudni, že tu dnes bola, jasné!? Nie aby si sa s tým niekomu pochválila, lebo si podajú aj teba. V tvojom vlastnom záujme ti hovorím, aby si vypadla, a dnes v noci sa tu neukazuj!”

“Toto je môj byt!”

“Ja ti ho neberiem, ale môže sa stať, že dostaneš neohlásenú návštevu, a mohlo by ťa to mrzieť. Vypadni na lov a do obeda sa zaši niekam ku kamoške a vyspi sa. Poobede po tretej to už bude ok, môžeš sa vrátiť, pochopila?”

Deby prikývla, zbalila bankovku a v tom okamihu jej bolo všetko jedno.

Ivonu vyvliekli von na chodník a celkom zapadli do prostredia nočných uličiek. Dvaja podnapití si medzi sebou vlečú ešte podnapitejšiu a tretí im rozráža vzduch.

“Jáá vám pomôžem,” ponúkol sa jeden z tieňa, ale žblnkot jasne prezrádzal, čo práve robí, takže sa ani neunúvali mu odpovedať, iba pridali do kroku.

Hodili ju na zadné sedadlo, kde okamžite zaspala. Alebo omdlela, ale teraz nemali čas ju kriesiť.

“Padáme,” zavelil Krauz sám sebe a naštartoval.

Nechcel budiť zbytočnú pozornosť, preto auto vyrazilo bez hvízdania gúm a o chvíľu už obchádzkovým krokom prechádzalo nočným mestom.

“Kam s ňou, kompl?”

“Premýšľam...”

“Vezmime ju ku mne,” ponúkol sa Kamil. Krauza to napadlo hneď na začiatku, ale potom si to rozmyslel.

“My s ňou potrebujeme pracovať, a to sa u teba bez zbytočnej a nežiaducej pozornosti asi nedá, okrem toho, my ju potrebujeme strážiť do obeda, a to ty nebudeš mať čas a iných tvojich ľudí do toho nechceme zainteresovať, takže radšej nie. Uvažujme...”

“Tam je Jumbo, Richard, zastav, pozrieme, či tam niekto nezostal!”

Krauz pribrzdil a zatiahol do uličky za najlepšiu krčmičku na svete, patriacu tomu najväčšiemu človeku na svete. U Jumba sa schádzali výhradne policajti, a tak tlstého Jumba nejaká záverečná pramálo zaujímala a dni ako piatok boli doslova posvätné. Uzavretá spoločnosť často končila až nadránom, a ak boli členmi uzavretej spoločnosti aj vraždári, tak niekedy aj v sobotu doobeda. Párkrát sa stalo, že chlapi, čo z akéhokoľvek dôvodu ostali v sobotu slamení vdovci, išli rovno od Jumba na poobedný futbal alebo hokej. Po dvoch pivách z voskového pohára im bolo naozaj jedno, či je to futbal alebo hokej.

Kamila nechali strážiť spiacu princeznú a vtrhli dnu.

“Áááá... čím sme si zaslúžili takú poctu, mamľasi! Takto o pol druhej v noci je vám aj naša útulná krčmička milá, čóó, keď vás už odvšadiaľ vyhodili!?” privítal ich Jumbo a chcel objať Chosého, ale ten sa uhol.

Jumbo zluftoval, laba ako lopata preletela lokálom a skoro spadol z barovej stoličky. Nespadol a seizmografy v blízkom a ďalekom okolí nezaznamenali

žiadne zemetrasenie. Jumbovi totiž po vydarenej operácii srdca začalo opäť chutiť a dobehol, čo zameškal a aj predbehol, čo sa len dalo, a jeho zdravých stodeväťdesiat kilogramov živej váhy v kombinácii s dvoma metrami a dvoma centimetrami z neho robilo opäť úctyhodného chlapáka.

Krauz sa obetoval, pristúpil bližšie a objal ho. Jumbo neváhal a objal ho tiež. Skôr než došlo na priateľské potľapkávame po chrbte, Krauz vykĺzol, lebo pud sebazáchovy bol ešte stále silnejší.

"Alenkááá..." zahulákal Jumbo, ale ani nemusel, lebo stála kúsok od neho z opačnej strany barového pultu. "Jáj, tu si... daj fľašu vodky, prachy nemajú, tak to any neúčtuj, ked budeme zajtra robit hárky, napíšeme to ako čistáce prostriedky minuté na údržbu stolóf..."

Alenka si iba vzdychla. Chosé jej ukázal, aby nič nepodávala.

"Kašli na to, iba sa pozrieme, či tu nie je niekto od nás..."

"Jak by néé!? Šak ste ju tu nechali samu napospas šeckým chlípnykom, já nevím, de sa podela vraždárska súdržnost, ale..."

"Je tu Petra?" Krauz až podskočil od radosti.

"Je," dodal skormútene Jumbo.

Krauz a Chosé zašli za španielsku stenu, ktorá oddeľovala separé pre prominentov od bežného plebsu. Krauz už neskákal od radosti.

"Jebm... na vás... šeck... hik... ch!" privítala ich Petra a gestom kšic sliepky z mojej záhrady si vyliala niečo hnedé z poldecáka, čo ešte nestihla dopiť. Ostatné stihla dopiť a tvorili krásne vyrovnaný zástup na stole ako prvý rad hradnej stráže na defilírke.

"No poteš pánboh!" slušne pozdravil Chosé.

"Vypa... hik..."

"Čo sme, vypatlanci?"

"Vypa... hik..."

“Niečo ti vypadlo?”

“Vypa... hik...”

“Niečo zle vypálilo?”

“Vypa... hik... dnite!”

“Ahá!”

Aj tak si k nej prisadli. Petra sedela sama za zástenou a niečo zapíjala.

“Nemala si mať dnes rande? Na fajront si sa bránila zu-bami-nechtami, že neostávaš dlhšie...”

“Neser ma aj ty!”

“Sorry, si v pohode?”

“Som! Alenkáá... ešte jed... n!”

“Nie!” postavil sa Krauz a ukázal Alenke, nech sa neunúva.

“To ste ma... hik... prišli nasr... ať?”

“Nie! Potrebujeme ťa! Nutne. Ide o život. Si...”

“Komu? Mne? Mne tu nič... nehrozí...”

“Tebe nie, ale jednej babe, potrebujeme ju u teba schovať, ideš s nami?”

“Načo?”

“Lebo ju chceme schovať u teba doma!”

“Prečo?”

“Kurva, to nemá význam!”

Chosé mu ukázal, aby mal trpezlivosť, a že to preberá on. “Petrička, počúvaj ma.”

“A ja som mu tak verila, hajzl... jednému... hik! Uznaj, dva mesiace ma odrbáva, ja som ho vza... hik... la, čo vzala, pozvala!!... do izbietky... mojej... a ono sa ukázalo, že on ich má plnú pr... hik... del, hore nad reštikou. Luxusnou. Vyzerala som ako chudera! Ani meno mi nepovedal. Pravé. Že Michal. Haj... hik... zel Michal!”

“To nám povieš potom, teraz sa sústreď! Môžeme ísť k tebe?”

“Načo? Aj ty si ostal sám, Chosíčko moje?”

“Nie, vlastne áno, ale to teraz nebudeme riešiť! Potrebujeme tvoj byt! Ideš s nami?”

“Mala by som, keď ide o môj byt, né?”

“No veď preto sa pýtam, nechceme sa ti tam vlámať, tak by bolo dobré, keby si išla s nami a otvorila dobrovoľne!”

“Lebo použijete náslin... násilie?”

“Nie! Žiadne násilie! Tu ide o súrnu vec a potrebujeme pomôcť. Bez teba sme stratení! Pomôžeš?”

“Tebe? Vždy! Platím!”

“Kašli na to, zajtra to vyrovnáme, poďme už!” Za stolom to ako-tak išlo, bez stola bola zas stratená ona bez nich.

“Postaráte sa?” spýtal sa Jumbo, keď ich videl prechádzať popred bar.

“Samo,” kývol mu na pozdrav Chosé a lepšie si prehodil jej ruku cez rameno.

Hodili ju vedľa Kamila na zadné sedadlo, kde okamžite zaspala.

“Aj tu obsluhuje Deby?” Kamil neveril vlastným očiam.

“Sklapni! Pracovný úraz,” hájil vraždárske farby Chosé, ale asi bez veľkého úspechu, lebo Kamil sa chichotal, až sa mu zdúvala kožená bunda.

“Mám pre vás dobrú správu! Ivona bude za hodinu fit!”

“Ako to?”

“Oblvala vám celý kufor...”

Krauz sa pohol a čakal. Chosé sa zavesil za úchyt nad sedadlom a čakal tiež. Prvý to nevydržal Krauz.

“Tak diktuj, kde býva?”

“Ja som si myslel, že ty vieš!”

“Neblafuj! Ja som s ňou nikdy nič nemal!”

“Ani ja nie, tak čo sa ma pýtaš!?”

“Že nie!? A to pred šiestimi rokmi na koncoročnej oslave, to bolo čo!?”

“Iba sme sa bozkávali, je tam toho! Ja som prišiel o rodinu, ona prišla o snúbenca, boli sme osamelí...”

“Preto si jej pchal ten hnusný jazyk až do krku, že!?”

“To nebol jazyk!”

“Čo?!”

“... chcem povedať, že to nebolo do krku! Iba sa nám spojili pery, na chvíľu... chvíľočku... v slabej chvíli...”

“Tá slabá chvíľa trvala osem minút a ani jeden z vás ma po celý ten čas neregistroval!!”

“Lebo si perfektne utajený detektív a bohovsky sa maskuješ.”

“Nakopem ťa aj po takej dobe... stál som od vás sotva dva metre!”

“Dobre, dóóbre...” Chosé nerád, ale predsa pripustil prehrešok a kapituloval. “Tak tu zahni doprava, ty s tou svätožiarou nad hlavou a okolo celého fógla.”

Krauz sa chvíľu tváril nahnevane, potom pozrel do spätného zrkadielka a prešlo ho to. Neveriaco pokrútil hlavou. Pohľad, čo sa mu naskytol, stál naozaj zato! Obe spiace krásavice si zložili hlavy na Kamilove ramená a on, chudák stiesnený, sedel medzi nimi ako zaseknutý a ani sa nepohol, len aby ich nezobudil. Hlúpo sa usmieval, lebo v podobnej situácii sa ešte neocitol. S tou napravo a s jej podobnými veľakrát, ale aby mu na ramene spal dôstojník kriminálnej polície s prsami ako svet!? Krauz sa musel tiež usmiať.

“Pohľad pre bohov. Jedna zlomená vraždárka, vedľa zlomená kurva a v strede najväčší ko...”

“Nó! Počúvam!”

“... korunovaný kráľ súčastného podsvetia, som chcel povedať!”

“Týmto vysoko objektívnym ohodnotením mojich schopností si zachránil nielen trápnu situáciu, ale aj vás dvoch vpredu. Najbližších dvadsaťštyri hodín si môžete želať aj modré z neba, vyplním vám.”

Krauz sa opäť pozrel do spätného zrkadielka a opäť neveriaco pokrútil hlavou.

“Nádhera. A vpredu dvaja bezúhonní seriózni detektívi. Keby tento vyšetrovací tím videl pán minister, horko by zaplakal a zložil by funkciu!”

Kapitola 32

02:21

Z auta dievčatá vyťahovali už v lepšom stave, trochu si pospali, a to vždy pomôže. Ivonu posadili na gauč v obývačke a nedovolili jej ľahnúť si a Petru navigovali do kúpeľne. Pustili jej studenú sprchu, vysvetlili jej, čo od nej očakávajú, a Chosé ju chcel aj rozopnúť, ale Krauz ho vypoklonkoval von. Zmeny v intenzite hukotu padajúcej vody ich presvedčili o tom, že nezaspala a že pracuje na svojom znovuzrodení.

"Ideme variť kávu! Litre kávy, asi ju bude potrebovať každý z nás, nie?!" rozhodol Krauz a Chosého zatiahol do kuchyne.

S povytiahnutým obočím sledoval, ako sa tam dobre orientuje. Chosé si uvedomil svoju chybu dosť neskoro, a tak sa snažil zachrániť aspoň čo sa dalo.

"No čo, intuícia! Každý máva kávu hore v skrinke nad drezom, nie?"

"A prečo si našiel cukor na prvý pokus bez lašovania!?"

"Hovorím, intuícia... som detektív."

"Ja ťa tak nakopem do tej tvojej intuície, až ti zmodrajú! Už vtedy som ťa podozrieval a teraz som sa presvedčil, ty pes! Dohodli sme sa, že Petru nie!"

Chosé iba pokrútil hlavou a začal zalievať päť šálok.

"Bolo to úplne inak, raz ti to porozprávam."

Hlas mu zosmutnel a Krauz vycítil, že teraz nežartuje, tak to nechal tak.

Donútili Ivonu, aby vysŕkala horúcu silnú kávu, a Chosé priniesol zo šatníka lavór. Položili ho vedľa Ivony na gauč a iba ju mlčky sledovali. Zamrmlala, že sa jej chce spať, ale iba pokrútili hlavami a ruku so šálkou jej vytrvalo dvíhali k ústam.

Voda v kúpelni prestala hučať a po chvíli počuli, ako sa otvorili dvere. Nikto nenazízal, a tak Petra v

pohode prešla chodbičkou do druhej izby a keď sa vrátila, mala už oblečenú tmavomodrú džogingovú súpravu a vlasy zabalené v obrovskej osuške.

“Nečumte,” bola to prosba, nie povel.

Každá žena sa po odlíčení zmení a sprcha a telový gél odličujú perfektne, takže jej zmena nemohla ujsť ich pozornosti a ich pozornosť nemohla ujsť jej pozornosti. Diskrétne sa teda venovali káve a nevšímali si, ako jej vybledla tvár a zredlo obočie a zosiveli líca, a ani to, ako si suší vlasy v osuške. Ani sa jej nesmiali, že sa jej ruky občas pošmykli a že pohyby boli ešte nekoordinované. Po toľkých poldecákoch sa ani nečudovali, ešte to nebolo ono, ale už bola na dobrej ceste a vnímala.

“Ešte to nie je celkom ono, ale už prijímam, tak vysielajte, o čo ide?”

“Ivona?”

“Chce sa mi spať.”

“Vydržíš! Aj my sme hore iba kvôli tebe, takže sme si kvit. Môžeme začať?” hovoril iba Krauz. Nikto nenamietal.

“Kamil, toto nie je tvoja vec a nemusíš sa zamotať do problémov, ktoré by ťa mohli mrzieť. Môj názor je ten, že by si mal odísť, buď nás počkaj v aute, alebo si zober taxík, ako chceš. Nevyhadzujem ťa, pomohol si nám a díky za to, ale práve preto chcem hrať férovo. Tuším sa veci skomplikujú a nerád by som ťa...”

“Klídek. Už som zažil aj horšie veci. Prežil som deväťdesiate roky v podsvetí a horšie to asi nebude, takže ostanem.”

“Mal by ostať,” zastal sa ho Chosé, “máme sľúbené modré z neba a je dosť možné, že mu dáme šancu sľub dodržať. Inými slovami, každá ruka dobrá, keď nás odstavili od našich.”

Krauz súhlasne prikývol.

“Ja len aby sme si boli načistom. Takže, Ivona, môžeš sa sústrediť? Chceš ešte kávu, alebo...”

“Je mi zima.”

Petra priniesla deku a zababušila ju.

“Ja som detektív Richard Krauz z oddelenia vrážd a toto sú moji kolegovia,” Ivona prekvapene pozrela na Kamila, “a Kamila asi poznáš tiež, on je tu preto, lebo jedine vďaka nemu ťa môžeme vytiahnuť z prúseru, v ktorom lietaš. Vieme, čo sa stalo Kláre Kusej, videli sme jej telo.”

Kamilovi sa zatriasla šálka a ako sa chcel napiť, cinkla o zub.

“Je mi to ľúto, ale niektoré veci nebudeme vysvetľovať dvakrát, a tak počúvajte všetci pozorne,” a pozrel na Kamila. “Pre niektorých to budú prekvapivé informácie, ale čo sa stalo, stalo sa, a my budeme iba konštatovať skutkovú podstatu. Ivona, včera,” Krauz pozrel na video pod televízorom a uvedomil si čas, “predvčerom, teda vo štvrtok večer, ťa Roland poslal na akciu do rodinného domu vo Fialkovom údolí. Išla s tebou aj Klára. Čo sa dialo potom, vieš iba ty, v piatok poobede zavolali nás dvoch s Chosém a ukázali nám jej mŕtvolu ležiacu v posteli v izbe na poschodí. Na akcii ste sa zúčastnili vy dve a štyria muži, z ktorých jeden je vysokopostavený muž v politike... vlastne syn takéhoto muža. Prečo do toho zainteresovali nás dvoch a prečo nie celé oddelenie a čo od nás vlastne chcú, to zatiaľ necháme bokom, to hovorím pre teba, Petrička, aby si bola v obraze a zbytočne sa nepýtala, kto všetko na tom od nás robí. Nikto! Môžem vám povedať iba toľko, že sa deje nejaké svinstvo a pár vysokopostavených mužov to chce zahrať do stratena, že sa nič nestalo. A teraz pre teba, Ivona, môže sa stať, že Klárino telo zmizne a nikto ho už nikdy viac nenájde. Jej rodina nahlási nezvestnosť a bude nezvestná najbližších dvadsať rokov, kým ju oficiálne nevyhlásia za mŕtvu. Ak nám nepovieš, čo sa stalo, garantujem ti, že o pár dní aj tvoja rodina nahlási nezvestnosť. Máš dve deti.

Taliana namiesto muža. Kto sa o ne postará, ak aj ty zmizneš?"

Ivona si pritiahla kolená k brade a tupo hľadela pred seba.

"Ivona, nikto z nás nie je včerajší a vieme, že si zažila niečo, čo ťa muselo rozhodiť, ale pokiaľ budeš s nami a povieš nám všetko, môžeme ti pom... vlastne inak, sľubujem ti, že ti pomôžeme, a títo ľudia tu ti môžu potvrdiť, že v týchto veciach nekecám a na moje slovo sa môžeš spoľahnúť. Ak sa rozhodneš hrať to sama a požiadaš, aby sme ťa pustili von, môžeš ísť, ale upozorňujem ťa, že stojí proti tebe sila, ktorú nie si schopná odhadnúť a pochopiť, lebo o nich vôbec nič nevieš, a v tomto meste a ani v tomto štáte niet miesta, kde by ťa nenašli. Kontakty smerom von nemáš a tony prachov tiež nie, nemáš kam zdrhnúť, takže tvoje možnosti sú také, ako som ti opísal."

"Trochu vody, prosím."

Vstal Chosé, Petru nechal šúchať si vlasy a priniesol celú fľašu minerálky a pár pohárov. Nalial si aj Kamil. Krauz postrehol, že zbledol a akosi mu vyschlo v hrdle, ale teraz bola prvoradá Ivona.

"Môžete ochrániť mňa aj moju rodinu?" zašepkala.

"Veď som ti to pred chvíľou sľú..."

"Nie cez ochranu svedkov, ja svedčiť nikdy nepôjdem, lebo som videla, ako skončil môj... môj... známy v procese s Košičanmi, už ho nikto nenájde a už ma nikto nepresvedčí, že ochrana svedkov má niekoho ochrániť. Ja sa pýtam, či mňa a moje deti ochránite vy, chápete ten rozdiel?"

Už sa prebrala a nebola to iba vystrašená baba z ulice. Teraz hovorila celkom rozumne a Krauz jej naozaj rozumel. Pozrel na Chosého. Petra si prestala drhnúť vlasy. Chosé prikývol.

"Dobre, tak začneme inak. Vy dve ste tam neboli náhodou. Vieme, že to bola pripravená akcia. Nevieme, kto mal naozaj zomrieť a či Klárina smrť nie

je iba náhoda, ale určite vieme, že sa tam stalo niečo vopred naplánované. V mojom presvedčení ma utvrdí alebo ho vyvráti tvoja odpoveď na jednu kľúčovú otázku. Robíš v tejto brandži už dosť dlho a určite si už absolvovala more lekárskych prehliadok a vyšetrení," Krauz počkal, kým prikývla, "takže určite vieš svoju krvnú skupinu."

"Á dva er há faktor negatív, prečo?"

"Lebo sme detektívi a čo-to sme si už v noci pozisťovali. Zistili sme jedno, že je to noc hnusných temných klamstiev, vopred zinscenovaných intríg a kolosálneho svinstva. Utvrdila si ma v presvedčení, že tam bol aj niekto tretí okrem vás, lebo nám po sebe zanechal stopy. Pre teba, Ivona, to znamená jedno, všetko je to naplánované proti mužovi, čo bude mať zajtra... dnes o tretej v televízii prejav, a dovtedy sa musí všetko rozhodnúť a uzavrieť. Ak prežiješ do tretej, staneš sa nezaujímavou, ale do tretej si najžiadanejšou ženou pod slnkom, ale ja byť na tvojom mieste, tak sa z toho neteším. Takže rezumé: povedz nám, prečo ťa tak nutne potrebujú dostať do rúk, povedz nám, čo si videla, alebo čo máš, po čom tak strašne túžia a my ťa do tretej schováme. Teda žiadna ochrana svedkov, postaráme sa my osobne! Spokojná?"

"A moje deti?"

Krauz sa zamyslel.

"Neviem, prečo ich až doteraz nepoužili, asi majú dôvod, ale my im nedáme možnosť, aby pritvrdili, a predbehneme ich. Ak z toho vynechali tvoju rodinu až doteraz, už im neublížia!"

Krauz sa zahľadel na Kamila.

"Dobre, že si ostal..."

Kamil si odkašlal.

"Ja..." a znova zaodŕhal.

"Kamil, máš vonku nejaké lietačky?"

“Samo, veď všetky bary a diskotéky mám otvorené.”

“Si schopný poslať jednu plnú lietačku na jej adresu, aby vystúpili z auta a iba tak fajčili pod bránou? Ale celú noc až do rána?”

Kamil sa usmial.

“Dobrý nápad. Budú stáť, kde im poviem a ako dlho im poviem, platím ich za to, a nie najhoršie, daj adresu, Rita.”

Kamil vybral mobil, otvoril zadnú krytku a vybral kartu. Z čiernej koženej peňaženky vybral náhradnú, skontroloval číslo napísané nezmazateľnou fixkou a so súhlasným prikývnutím ju zasunul do mobilu. Všimol si Petrin úsmev.

“Áno, finta na fízlov, ale čo mám robiť, keď je vás všade toľko? Ešte aj tu! Mám sa vypýtať na záchod?”

“Vysielaj už!”

Kamil zavolal a poslal štyroch ľudí na Ivoninu adresu. Dal im presné pokyny a Ivona všetko počula.

“Budú sa hlásiť, keby niečo,” prikývol Kamil a vymenil karty v mobile.

Všetky pohľady sa upreli na Ivonu.

Kapitola 33

03:12

Ivona si pevnejšie objala kolená a pritiahla si ich až ku brade. Ešte chvíľu váhala, ale potom im všetko povedala. Jednou jedinou vetou.

“To nebola nešťastná náhoda pri brutálnom sexe, to bola vražda. Klárka zomrela, lebo na ňu poslali profesionálneho vraha. Bola to vražda na objednávku a ja som to videla a celé natočila na kameru.”

Krauz si pošúchal dlaňami líca a iba bezmocne pokrútil hlavou.

Kapitola 34

Milan Burda vedel, že má ešte čas. Včera sa s Michaelom Yorkom dohodli na polnoc, a tak si doprial kvalitnú večeru v miestnej reštaurácii a o jedenástej sa vrátil domov. Skontroloval zabezpečovacie zariadenia, posťahoval všetky žalúzie a nezapálil ani jedno svetlo. Sadol si v obývačke na gauč, nohy pohodlne vyložil na stôl a vedľa seba položil mobil.

Privrel oči, zaklonil hlavu a uvoľnil sa. Koncentroval sa na nadchádzajúci výkon. Mobil zabzučal.

"Prosím!?"

"Tu je pán Novák z novín. Volám pána Oskara."

"Tu je Oskar."

"Rád by som s vami urobil interview."

"Súhlasím, ale ja robím interview iba na modrý mikrofón."

"V poriadku, je modrý."

"Aj u mňa, tak počúvam..."

"O pol hodiny, písmeno cé, ale nie vnútri, na ulici. Príde modré auto s koncovými písmenami pé zet na poznávacej značke," a spojenie sa prerušilo.

Burda skontroloval čas na mobile a obliekol si priliehavú čiernu bundu. Zo stolíka si vzal čiernu športovú tašku a pri dverách sa ešte raz obzrel. Pohľadom letmo prebehol tmavý byt a silene sa usmial. Ak pôjde všetko podľa plánu, dlhší čas ho asi neuvidí. Ak vôbec niekedy, lebo stať sa môže všeličo.

O pol hodiny bol pred vinárňou U Dežmára. Veľké modré auto prišlo a ani nezastalo, iba spomalilo, bočné dvere sa otvorili a Burda naskočil. Sadol si veľa Yorka. Ruky si nepodali. Auto pomaly križovalo stred mesta.

"Posledná zmena," začal ťahavo York a prstami si prečesal hustú ofinu, "akcia prebehne o tretej, vstup do domu sa nezmenil, ani miesto, ani spôsob. Mení sa

objekt nášho záujmu. Zmenila sa objednávka, priamy útok naňho na najvyšších miestach neprešiel, budeme postupovať podľa náhradného plánu, a tým je kompromitácia. Dobre ma počúvajte, čo spravíte…"

Milan pozorne počúval a na konci prikývol.

"Na cene sa nič nemení?"

"Nie."

"V poriadku. Ďakujem za ďalšiu zálohu, peniaze prišli v poriadku."

"Ostatné až po akcii."

"Presne podľa dohody. A teraz," Milan sa pozrel na hodinky, "ma vráťte približne na miesto, kde ste ma vyzdvihli."

"Načo?"

"Lebo začínam pracovať. Musím si vyčistiť pracovný priestor."

York zaváhal.

"Prídem tam vlastným autom a akciu urobím sám, ako sme sa dohodli!"

"Budem nablízku…" zasyčal York výstražne.

"Rátam s tým."

Modré auto sa vrátilo a zase nezastalo, iba spomalilo. Burda vyskočil a prebehol uličkou. Na jej konci bolo nočné stanovište taxíkov.

Poklepal po bočnom skle a taxikár sa prebral.

"Kam to bude?"

"Ukážem vám, zatiaľ rovno…"

Burda sa nechal zaviesť na sídlisko. Nepoďakoval, iba zaplatil. Počkal, kým taxík odišiel, prešiel o uličku ďalej a v tieni vysokých garáží našiel parkovať malého golfa. Malý, ale výkonný. Presne ako predpokladal, parkoval na tom istom mieste. Vyhliadol si ho na parkovisku pred supermarketom a odsledoval ho až domov. A potom ešte niekoľkokrát. Jazdila na ňom mladá šťanda, nevyberala panel z autorádia a občas ani nezapla alarm.

Burda strčil do zámky oceľovú planžetu a mykol. Rýchlo nasadol, lebo alarm bol pustený, ale prvé húkavé tóny umlčal profesionálnym hmatom pod volant. Potom použil univerzálny kľúč a auto poslušne naštartovalo. Trvalo mu to tridsať sekúnd, dnes sa neponáhľal. O dve uličky ďalej si pustil hudbu, lebo zase nevybrala autorádio.

Skontroloval čas a vyrazil k druhému autu, čo mal tiež dávno vyhliadnuté. Previezol sa po okolí a keď sa presvedčil, že je čistý vzduch, zastal pár áut pred pickupom. Zalovil v športovej taške a vybral ručný granát. Odistil ho, otvoril si okienko a zaradil dvojku. Keď prechádzal vedľa pickupu iba šikovne posunul vajíčko po asfalte a nechal ho skotúľať sa na miesto. Práve odbočoval za roh, keď sa ozvala detonácia a všetky autá v ulici začali pišťať. Obzrel sa v poslednej chvíli, aby zbadal padajúce plechy a plamene. Nič viac od vajíčka ani nechcel a dupol na plyn.

Prvé húkajúce auto stretol až o pár minút a od miesta výbuchu bol už pekných pár kilometrov, išlo priamo proti nemu, ale iba sa minuli. Cestou stretol ešte tri a spokojne pokýval hlavou. O to mu išlo, stiahnuť všetky policajné motohliadky z okolia na jedno miesto.

Pomaly zamieril na miesto určenia. Fialkové údolie si prešiel hore aj dole a videl ich. Boli síce dobre schovaní, ale videl ich. Aj oni jeho, ale zatiaľ mu to neprekážalo. Pribrzdil, aby ho spoznali a všimli si, aké má auto.

Miesto na parkovanie našiel na konci ulice, vypol svetlá aj motor a iba tak bezmyšlienkovite sledoval hodinky.

O trištvrte na tri vyrazil.

Ulica bola tmavá, lebo nejaký chuligán s jazvou na krku a vlasmi na ježka dnes poobede vyradil z činnosti dve lampy vedľa seba. Náhodou stáli presne pred domom s modrým priečelím a dlhým balkónom.

Pri kamennom plote sa poobzeral, športovú tašku si pásom pripol na chrbát a vďaka elektrorozvodnej skrini sa svižne prehupol cez vysoký plot. Dopadol kúsok vedľa kríkov a ostal v podrepe. Nacvičeným pohybom siahol dozadu a z bočného vrecka tašky vybral čiernu kuklu s výrezmi na oči a ústa. Natiahol si ju a ponaprával. Pohýbal prstami v čiernych rukaviciach, a keď sa presvedčil, že nestráca cit, vyrazil. Chodník vedúci hore k sosnám bol osvetlený nepríjemnými trpasličími lampami, ale nečakaného svedka z domu sa báť nemusel, dohoda bola dohoda. Vybehol hore a až pred terasou zahol na trávnik, aby nešiel priamo proti osvetlenému prízemiu. Dostal sa k bočnej stene domu a skontroloval čas. Ešte nie, ešte tri minúty. Pohyboval sa rýchlejšie, než plánoval.

Vydýchal sa a stiahol si čierne rukavice. Nacvičeným pohybom si pohladkal temeno hlavy a bundu zapol až pod krk, aby bol čo najviac čierny. Vyklonil sa spoza rohu a skontroloval terén. Zachytil sa rebríka a vyliezol na balkón. Keď preliezal zábradlie, váhu preniesol na nohu na dlažbe a ozvalo sa tiché zavŕzganie a noha sa pošmykla. Až teraz si všimol, že dlažba na balkóne je mokrá a že urobí stopy, ale vedel, že ich nikto nebude fotografovať, takže mokrú dlažbu pustil z hlavy. Priamo oproti rebríku boli balkónové dvere. Skontroloval čas. Tri hodiny dve minúty. Môže vojsť.

Jemne zatlačil na dvere. Kľučka bola v polohe otvorené a držal ich iba magnet. Držal prisilno. Zložil si tašku z chrbta a nahmatal vákuovú prísavku. Priložil ju na rám plastových dverí a zatlačil. Magnet pukol a povolil, dvere nevleteli dovnútra, lebo ich pridržal prísavkou. Z vrecka bundy vybral čierne návleky a natiahol si ich na výsadkárske topánky. S návlekom už nestúpil na mokrú dlažbu, ale dovnútra na plávajúcu podlahu. Opatrne vošiel a odhrnul záves. Trochu prachu mu pristálo na kukle a na pleciach. Rýchlym

pohľadom skontroloval izbu, odlepil prísavku a opatrne za sebou zavrel.

Nahý muž a nahá žena. Tí mu neujdú, lebo ležali na posteli bez známok života. Rýchlo prebehol k dverám a trochu ich odchýlil. Začul tlmenú hudbu, ale žiadne hlasy. Vyzrel na chodbu. Všetky dvere pozatvárané. Prebehol chodbou k schodisku a cez zábradlie nazrel dolu. Nikoho nevidel a nikoho nepočul. Vrátil sa a opatrne za sebou zavrel.

Neležali dobre. Ženu posunul na kraj postele, hlavu jej položil na vankúš a nadvihol bradu. Oboma rukami ju pevne chytil za krk, palcami nahmatal ohryzok a ukazovákmi žily. Zovrel a držal. Keď zatlačil na blúdivý nerv, trochu mykla rukou a sledoval, či reflexívne neudrie. Iba sa jej našponovali prsty.

Držal. Pootvorila oči. Zrenička sa začala rozširovať.

Držal. Pod palcom mu chruplo a zaboril sa o niečo hlbšie.

Držal. Líca a sluchy jej napuchli.

Držal. Z nosa jej vytiekol tenký prúžok krvi, pomaly dorazil k hornej pere a stekal ku kútiku úst. Držal. Dlho.

Pustil ju a z vrecka bundy vybral tenkú baterku. Roztiahol jej viečko na oku a zasvietil. Čierny otvor sa nezúžil, dúhovka nereagovala, mŕtve tkanivo stratilo schopnosť akomodácie.

Nohy jej zaplietol do deky, ruky vyhodil nad hlavu a rozstrapatil parochňu. Prebehol na druhú stranu postele a muža prevalil k nej a ruku mu prehodil cez jej hrudník. Nepáčilo sa mu to, a tak ho chytil za zápästie a dlaň mu ponamáčal v jej krvi. Potom druhú a znova ho upravil, akoby iba tak spal. Rozhliadol sa po izbe, či na niečo nezabudol.

Za oknom na balkóne zbadal pohyb.

Prudko vyrazil vpred a trhol balkónovými dverami. Zasekli sa do masívneho závesu a zlomok sekundy stratil tým, že ho musel ešte viac odhrnúť. Otvoril

dvere. Postava už mala jednu nohu prehodenú cez zábradlie a hmatkala po rebríku. Spoza bundy vytrhol pištoľ s tlmičom a zamieril na hlavu.

Žiadna streľba! Ak sa veci skomplikujú, viete ísť aj do osobného kontaktu, však? Tak znela požiadavka objednávateľa.

Musel postavu zastaviť, kým sa neprehupne cez zábradlie, a pritom nestrieľať! Skočil na balkón a nohy mu prudko vyleteli hore. V ruke zvieral pištoľ a druhá mu na udržanie rovnováhy nestačila. S hrôzou si uvedomil, že letí dozadu, ale nebude mať čas sa zvrtnúť, takže dopadne na chrbát.

Dopadol tvrdo zátylkom presne na hranatý prah balkónových dverí. Zuby mu cvakli a pocítil ostrú bolesť v jazyku. Ruka s pištoľou dopadla na dlažbu a to bol posledný zvuk, čo počul.

Ponoril sa do tmy.

Kapitola 35

03:13

“Ivona, ale to nám budeš musieť vysvetliť podrobnejšie.”

Ivona si pritiahla kolená až pod bradu a prikývla.

“Tú zákazku nám dohodil Roland, ako už miliónkrát predtým. Išli sme dve, ja a Klárka. Viezol nás Kuly a Vasja. Mali sme vlastné vybavenie, nerobili sme to prvý raz, takže okrem kabeliek sme si zobrali aj tašku s rekvizitami, nosíme si náhradné parochne, keby niekto chcel ryšavú, máme náhradné nohavičky, podprsenky a podobne. Ale žiadne nástroje, lebo objednávka bola iba na klasiku. Kuly nás vysadil, zinkasoval prachy a išli sa previezť, lebo stráženie v takomto bezproblémovom dome je v podstate iba o tom, že okolo polnoci nám zavolajú, či je všetko ok, a potom nad ránom zavolajú znova a dohodneme si čas vyzdvihnutia. To vieme odhadnúť podľa situácie. Vo štvrtok sa situácia vyvíjala normálne, pila sa whisky a kto chcel, dal si lajnu koksu, nič iné sa nebralo. Po prvom kole, mohlo byť okolo polnoci, možno jedna v noci, sa chlapci chceli porozprávať a oddýchnuť si a my sme to využili na osprchovanie. Ja som si v kúpeľni spomenula, že jedného zo štvorice poznám. Poznala som aj domáceho, bola som už uňho, a asi som poznala aj toho ryšavého, tiež z podobnej akcie, ale jedného som poznala inak. Volá sa Ivan a je gynekológ a je asi synom... ja... doboha! Teraz si to vyčítam, ale vtedy sa mi to zdalo ako perfektný nápad! Jednoducho som dostala nápad, že by sme to mohli využiť. Navrhla som Klárke, aby ho vyprovokovala, že keby chcel niečo zvláštne, že ho zoberie hore na izbu a ja sa buď na chvíľu stratím, alebo tiež pôjdem s jedným hore do vedľajšej izby, uspím ho a natočím ich na kameru. Potom mu to o pár dní pošleme a

zinkasujeme pár drobných. Viete, ja aj Klárka, jednoducho každá z nás si občas potrebuje prilepšiť. Ja som tú kameru, obyčajné sonyčko, dostala od jedného kunšafta, čo nemal na útratu a dal mi ju do zálohy, ale už si po ňu neprišiel. Párkrát som na ňu natočila moje dvojičky, aj sme si kúpili kvôli tomu prehrávač, ale potom som raz vyskúšala kamošku v akcii a chlapík cáloval za kazetu ako vyjavený a ešte bol rád, že sme to neposlali jeho manželke. Odvtedy som ju nosila stále so sebou, pre prípad... no, ako napríklad teraz. Kamera sa vždy zíde. Dohodli sme sa s Klárkou v kúpelni, že vyprovokuje Ivana, aby išli hore na izbu, a ja ho natočím na video a zarobíme niečo bokom. Dalo sa to úplne jednoducho, lebo obidve horné izby spájal vonkajší balkón. Uspať by som dokázala hocikoho, lebo máme pomletý Rohypnol alebo Tramal, a okrem toho nám Kuly dal ešte niečo lepšie, neviem, ako sa to volá, ale je to lesklý biely prášok a má to v takých malých vreckách a okamžite sa to rozpúšťa v akomkoľvek alkohole. Účinkuje bleskovo a odrovná aj stokilového chlapa. Občas to musíme použiť, keď sa akcia zvrhne a potrebujeme sa zdekovať. Niektoré dievčatá to zneužívajú a úplne bežne to sypú chalanom pred koncom akcie a okradnú ich, berú prachy alebo koks, ale ja to nerobím a viem, že ani Klárka nie, takže sme si to od Kulyho zobrali čisto iba na sebaobranu, keby bolo najhoršie. Ale mne to pasovalo do plánu a vedela som, že mi to pomôže, ak sa dostanem hore do izby s kunšaftom. Vrátili sme sa dole, chlapci debatovali a zbierali sily na ďalšie kolo, aj sa tancovalo, ale potom ma domáci prekvapil. Zobral si Klárku bokom a niečo jej klavíroval do hlavy. Ona súhlasila, prikývla a žmurkla na mňa. Kým išla hore, stihla mi povedať, že ani netreba Ivana vyprovokovať, že sám chce niečo zvláštne a domáci to má dohodnúť, že priplatí a že chce čiernu... to bola tá osudná chyba. Ja som vám zabudla povedať, že sme si

v kúpeľni vymenili parochne. Ja som už bola blondínka a Klárka už bola čiernovláska. Ivan chcel čiernu, a tak s ním išla Klárka, chcel to sám a nebolo ho treba prehovárať. Domáci to všetko dohodol a poslal ich hore a aj im odniesol pitie... to sa mi zdalo čudné. Celý večer sa pila whisky, ale hore niesol biele drinky, ale občas sa to stávalo, že extra zákazník mal aj extra objednávky. Ja som sa prihovorila ryšavému, mala som ho rozrobeného už z prvého kola, či by nechcel niečo zvláštne, a jasnačka, že súhlasil. Odporúčali sme sa aj my do vedľajšej izby, spravila som ho ako malinu a pre istotu som mu prisypala trochu prášku. Vedela som odhadnúť, kedy budú vo vedľajšej izbe v najlepšom, a tak som si to celkom dobre vyrátala, ibaže... keď som chcela ísť s kamerou na balkón, niekto ma predbehol. Pristúpila som k balkónovým dverám, že ich otvorím, ale na balkóne stál nejaký chlap v čiernom. Celý v čiernom. Tak som počkala a on vošiel do izby ku Klárke. Opatrne som otvorila dvere a vyšla som von na balkón, všade bolo mokro, ale bola som už oblečená a obutá a nevadilo mi to. Záves pred dverami bol odhrnutý na malú škáru a ja som videla, ako niečo robí s Klárkou. Zapla som kameru a začala som natáčať. Naťahoval ju po posteli, uložil si ju a potom si kľakol k nej a... potom... ju začal škrtiť a... stále ju škrtil! Dlho! Veľmi dlho! Ja som iba stála a pozerala som sa na malú obrazovku na kamere. Všetko som to videla také zmenšené, akoby z filmu, ani som tomu neverila, že by to mohla byť pravda... iba som sa pozerala a bála som sa čokoľvek spraviť! On ju zabíjal a ja som iba stála a pozerala sa! Veľmi som sa bála, že zabije aj mňa. Potom prešiel na druhú stranu a zodvihol Ivana a hodil ho na posteľ vedľa Klárky, niečo mu robil s rukami a jednu mu prehodil cez ňu. Začal sa obzerať, namiesto tváre mal iba čiernu kuklu a ja som pochopila, že skončil a že musím utiecť, ale zbadal ma, keď som preliezala cez zábradlie, a vybehol

za mnou. Namieril na mňa pištoľ, ale nevystrelil. Pošmykol sa a padol na dlažbu. Zadunelo to a ostal ležať ako mŕtvy a ja som stihla preliezť zábradlie a zliezť po rebríku dole. Chcela som utekať k bráne a von na ulicu, ale napadlo mi, že môže mať pri bráne alebo vonku na chodníku komplica, a že by ma chytili, tak som preliezla cez plot dozadu a záhradami som sa dostala na koniec hlavnej ulice. Kabelku som mala so sebou a zavolala som Kulyho, aby prišiel po mňa, a všetko som mu povedala, prečo som to natáčala na kameru a kto je tam nafilmovaný a čo sa všetko stalo. Vozili ma po meste a stále sa hádali, Vasja na Kulyho kričal, ja som vzadu plakala a nakoniec ma odviezli k Vasjovi do bytu. Vasja povedal, že sú v tom obrovské dengy a chcel mi vziať kabelku s kamerou, ja som sa bránila a zbili ma. Vasja povedal, že nájde kupca, a keď som protestovala, znova ma zbili. Udreli ma do hlavy a omdlela som, keď som sa prebrala, ležala som na zemi a Vasja schovával moju kabelku do skrine. Mala dvojité dno, keď ho priklopil, naukladal naň staré obleky a skriňu zamkol. Preniesli ma do vedľajšej izby a zviazali ma páskou. Mysleli si, že som stále v bezvedomí. Ešte sa chvíľu radili a vypadli von. Páska mi na rukách nedržala, ja... si občas... no... pichnem, a aby to nebolo vidno, lebo niektorým zákazníkom to prekáža, tak sa musím pudrovať. Nielen na tvári, aj na rukách. Páska na púdri nedržala, mykala som dovtedy, kým nepovolila, a prehrýzla som ju. Kabelku som si vzala, skriňu som vylomila obuvákom. Von cez dvere som nemohla, lebo ma zamkli, ale vyliezla som po hromozvode. Spadla som, ale nič sa mi nestalo, a išla som ku kamoške Deby, aby ma schovala. Tam ste ma našli. Ani neviem ako a dosť ma to serie. A to je asi tak všetko."

Kapitola 36

Milan Burda sa prebral a mykol sa ako z hlbokého spánku. Prevalil sa na bok, ale okamžite sa vrátil na chrbát, lebo si uvedomil, že krváca z úst. Znova začal myslieť, otupenie z úderu do zátylku pomaly prechádzalo. Lež!

Nesmel zanechať žiadne cudzie stopy. Stiahol si rukavicu, aby mal cit v prstoch, a skúsil si stiahnuť kuklu. Išlo to bez bolesti, takže chrbtica je asi v poriadku. Pohýbal prstami na rukách a potom na nohách. Šlo to. Dobré znamenie. Privoňal ku kukle. Voňala krvou.

Doboha!

Pritisol si ju k ústam a až potom vstal. Poobzeral sa, či neuvidí narušiteľa. Bola už preč. Bola to žena s blond vlasmi, ale to bolo asi tak všetko, čo si stihol všimnúť. Nevadí, ak bude treba, nájde ju a zlikviduje, už sa mu to raz stalo a narušiteľ bol po štyroch dňoch upratený.

Baterku použiť nechcel, tak iba po tme nazrel do izby a skontroloval, či je všetko, ako má byť. Ležali vedľa seba ako unavená milenecká dvojica po prehýrenej noci. Terén si už žiadne dodatočné úpravy nevyžadoval. Svoju robotu odviedol. To mu stačilo. To by malo stačiť aj im.

Šikovne zliezol po rebríku a prebehol cez kríky k susednému plotu. Nie k hlavnému od ulice, tadiaľ by utekal iba amatér. Preliezol bočný plot a potom ešte jeden. Do tretieho dvora nemohol, vedel, že doberman je na noc pustený, a tak zamieril pomedzi okrasné kríky k hlavnej ulici.

Dopadol na chodník dosť ďaleko od nenápadne parkujúceho auta s dymovými sklami. Stálo mu chrbtom, a to mu vyhovovalo. Prebehol ulicou a zamieril na opačný koniec, než kde mal odparkovaného ukradnutého golfa. Prešiel do klusu a

nahmatal popruh, ktorým mal upevnenú tašku. Pritiahol ho, aby taška na chrbte nenadskakovala. Pridal. Kúsok od otočky trolejbusov v rade áut mal odparkované svoje auto. Rýchlo nasadol a vyrazil.

Nestihol nabrať rýchlosť. Odzadu ho ako čierna pohroma dobehla tmavá limuzína a skrížila mu cestu. Takže nie sú až takí blbí, prebleskло mu hlavou. Spolujazdec začal strieľať cez spustené okienko. Výstrely nebolo počuť, iba cvengot guliek o plech. Burda sa mykol. Na čelnom skle pred ním ostala malá dierka a v hrudi ho pichlo. Zaradil spiatočku, prudko pridal plyn a so zatiahnutou ručnou brzdou sa bleskovo otočil. V spätnom zrkadielku skontroloval, čo robia. Muž už nestrieľal, vytiahol okienko, auto sa otočilo a vyrazili za ním.

Kapitola 37

04:02

“Ivona, prečo si bola na balkóne oblečená?”

“Bola zima a vedela som, že musím von. Nemyslím na balkón, ale do záhrady. Po takýchto akciách sa bežne stáva, že domáci chce vidieť, čo majú dievčatá v kabelkách a v taške. Kradne sa a niektoré mrchy nám dosť kazia renomé. Nemohla som riskovať, že ma pri odchode skontrolujú a nájdu kameru a prehrajú si to. Mala som jednoduchý plán, ktorý som už neraz použila. Chcela som zliezť po rebríku a kabelku ukryť v kríkoch pri sosnách, čo rastú hore pri dome. Ak by nás domáci skontroloval ešte v byte a poslal preč, cestou by som si ju vyzdvihla. Ak by nás odprevadil až k bráne a tam skontroloval, ukázala by som mu tašku a vyhovorila by som sa, že som si zabudla pudrenku v kúpeľni a vrátila by som sa do domu a cestou by som si kabelku vyzdvihla. Ukryla by som ju v taške, ktorú by som, samozrejme, mala celý čas pri sebe. Preto som bola na balkóne oblečená.”

“To s tými drinkami, čo niesol domáci hore za Ivanom, si si všimla presne?”

“Samozrejme!”

“Dobre, tak trochu nám to dopĺňa mozaiku. My s Chosém už asi tušíme, o čo tu ide, a už vieme vysvetliť jednotlivé stopy, čo sme videli na mieste činu. Už to má nejakú logiku. Takže,” Krauz si ešte raz pošúchal líca a plesol sa do stehien, “v poriadku! Veríme ti! Tak kde máš tú kameru?”

“V kabel...” Ivona sa zasekla a porozhliadla sa po Petrinej obývačke, “... a kde vlastne mám kabelku!?”

Kapitola 38

Rana krvácala silnejšie, ako predpokladal. Už viac ako desať minút ich nevidel a striasol aj druhé auto, ktoré prišlo na pomoc čiernej limuzíne. Chcel doraziť ešte dve križovatky a zahnúť na poľnú cestu, ale keď sa začal dusiť a prudko zakašlal, na predné sklo sa nalepila červená škvrna z množstva malých kvapiek. Keď sa ju snažil zotrieť opakom dlane, dosiahol iba to, že urobil veľkú machuľu a musel zastať, lebo nič nevidel. Z tašky vybral kuklu a utrel si sklo. Znovu ho naplo na kašeľ a kuklu použil ako vreckovku. Vedel, čo uvidí, ale pozrel sa aj tak. Bola premočená svetlou krvou. Dostal to do pľúc. Siahol si pod bundu a nahmatal veľký mokrý fľak. Tušil, že dlho nevydrží. Mal iba dve možnosti. Nemocnicu alebo...

Kapitola 39

04:10

“A ako som ju mal vziať? Veď sme o nej až doteraz nevedeli, ani ty si ju nevzal! Okrem toho som vliekol Ivonu, nepamätáš!?” rozohnil sa Chosé.

“Nehádajte sa,” zasiahla Ivona. “Nemohli ste ju vidieť, lebo je schovaná. Deby má na balkóne vyhodený starý plynový sporák. Je prikrytý veľkým obrusom a pestuje na ňom kvety. V rúre má improvizovanú špajzu, je tam múka, fazuľa a šošovica v igelitových vreckách... ale plechové dno sa dá nadvihnúť a tam si Deby schováva iné zásoby. Tam som kameru schovala. A kabelku som iba tak prehodila v chodbe na vešiak vedľa jej vecí a jej starých kabeliek, takže ste nemohli vedieť, ktorá je moja.”

Na vysvetlenie to stačilo a Krauz už vinníka ďalej nehľadal.

“No nič, musíme sa vrátiť k Deby,” rozhodol napokon Krauz.

“Vieš, čo riskujeme?”

“Viem! Vieme to všetci, Chosé, ale bez tej kamery sme nahratí! Jedine s ňou máme proti nim účinnú zbraň a môžeme to celé zastaviť, inak nás po jednom vyzobkajú ako proso z otrúb...”

“Bóže, aký poeta! Už len Popoluška a holúbky tu chýbajú!”

“Kušuj a premýšľaj, ako sa tam dostaneme!”

“Po schodoch?” navrhol Kamil. “No čo čumíte? Aké máme možnosti? Ak sa Deby na tvoje rady, Richard, vykašlala, tak je doma a drichme a mne vždy otvorí, ak nie, tak je vonku a tú jej zámku otvorím za dvadsať sekúnd. Základnú výbavu nosím vždy so sebou, nezabúdajte, že som vyrastal na autíčkach. Viem, čo mám hľadať, a viem, kde to je, takže je to akcia na tri

minúty. Ak Deby už našli, tak maximálne budú hliadkovať niekde nablízku, ale mňa nepoznajú a do domu môžem ísť pokojne ako nájomník alebo zákazník. Všetko je úplne nenápadné. Vy ma počkáte v aute, lebo vaše ksichty poznajú v tomto meste všetci. Vrátane fízlov a trojpísmenkových. Hlásim sa ako dobrovoľník, čo vy na to?"

Chvíľu váhali a potom obaja prikývli. Naozaj inú možnosť nemali.

"Poďme teda rýchlo, kým máme ešte aspoň nejaký náskok, lebo potom..."

Kamilovi zapípal mobil. Skontroloval číslo a bez váhania prijal hovor.

"Vysielaj! Kedy? Zoberte si taxík."

Kamil zaklapol mobil a s povytiahnutým obočím ho schoval.

"Náskok je v prdeli, drahí veriaci. Volali chlapci, že im nejakí štyria odroni v oblekoch pred Ricardom vzali vaše auto a ešte im aj naložili. Keby im neprišli chlapci z baru na pomoc, vraj by ich utĺkli, takí boli rozzúrení."

"Kedy?"

"Teraz. Ešte vypľúvali krv, ako mi telefonovali."

"Tak švihajme, ide o minúty!"

Kapitola 40

04:46

Kamila nemohli pustiť samého, nešlo o dôveru či nedôveru, ale bolo proti pravidlám taktiky nechať vojaka samého v poli a vykašlať sa na jeho zadné dvierka. Cestou popremýšľali a rozhodli sa.

Kamil sa prešiel uličkou a oni dobre vedeli, že na jeho postreh sa môžu spoľahnúť. Odkopal sledku už toľkokrát, že v tom bol lepší než oni.

Vrátil sa do auta a referoval.

"Čisté. Museli by byť v nejakom byte na poschodí, ale to sa mi v takom krátkom čase zdá nemožné, aby si stihli vybudovať oporák…"

"Boha tvojho, a ty vieš čo o budovaní oporákov!?" žasol Chosé.

"Oporné sledovacie pevné body. Budujú sa na prvom a druhom poschodí v bytoch dôveryhodných osôb alebo prenajatých hotelových izbách v prípadoch, že ide o priame sledovanie ulice a objektov, na vyšších poschodiach v prípadoch, že ide o sledovanie za použitia ďalekohľadov a inej optickej alebo elektronickej približovacej techniky."

Krauz a Chosé si vymenili prekvapené pohľady.

"Vy nemáte doma internet?" zaškeril sa Kamil.

"Chosé, vysvetlíš mu škodlivosť debilných moderných vymožeností ty, alebo mu rovno tresnem jednu ja?"

Chosé to nechcel riešiť, a tak iba vystúpili a prešli sa. Byt s menovkou Sylvia Vacková bol zavretý, zárubňa v okolí zámky neporušená. Zazvonili. Viackrát.

"Uhnite…" odstrčil ich Kamil.

Z náprsného vrecka saka si vybral malú koženú taštičku a keď ju otvoril, zaleskli sa kovové planžety.

Kamil sa zahľadel na zámku a hľadal vhodný nástroj. Cmukol perami.

“Stopky...”

Zohol sa k zámke a pošpáral sa v nej. Dvere sa neochotne pohli.

“Dvadsaťtri,” uznanlivo pokýval hlavou Chosé.

“Nehorí, neponáhľam sa,” ospravedlnil sa Kamil.

Krauz a Chosé siahli za pás a vytiahli pištole. Namierili a stvrdli. Kamil sa chcel ešte pochváliť aj inými výkonmi, ale keď zbadal výraz v ich tvárach, iba uhol bokom a prikrčil sa.

Dvere sa totiž neotvorili úplne, v dvoch tretinách sa odrazu odrazili a vracali sa späť. Niečo za nimi im bránilo.

Krauz vytiahol baterku a posvietil dnu. Chosé si čupol pod neho a znovu drgol do dverí. Držal ich a tlačil ich pred sebou. Zasekli sa. Kužeľ svetla z Krauzovej baterky našiel v chodbičke na zemi porozhadzované veci z vešiaka a Chosé siahol dovnútra a nahmatal vypínač. Svetlo odhalilo všetko.

Zatlačili na dvere a odhrnuli spúšť topánok, kabeliek, kabátov a všetkého možného, čo popadalo zo skriniek v chodbe. Prekračovali ako bociany v plytkej vode a postupovali do obývačky.

Deby ležala na gauči s naširoko roztiahnutými nohami a chrčala. Bola zbitá. Tvár mala utopenú v krvi.

Odkopli všetky veci zo skríň, čo im ležali v ceste, a dostali sa k nej. Chosé s pištoľou vo vystretých rukách pokračoval do druhej izby a narýchlo ju prezrel. Kamil sa vyslovene vykašlal na Deby a zabočil cez kuchyňu na balkón. Jediný Krauz sa k nej zohol a skontroloval, či dohára, alebo simuluje.

Nesimulovala.

“Poďte sem!”

Vybehli za Kamilom na balkón.

Kamil držal nadvihnuté plechové dno starého vyradeného sporáka a čumel. Krauz a Chosé tiež.

Čistá straka, tá Deby. Vrecúška, skladačky, zatavené injekčné striekačky, ihly, sklenené fajky, sterilné zabalené infúzky, hadičky, škrtidlá...

A kamera.

"Padáme!" rozhodol Kamil a zdrapol ju.

Krauz ju cestou von posadil, skontroloval jej tep, podložil jej hlavu vankúšom, aby sa nedusila a nepadala dozadu, z pošvy jej vytiahol vianočnú sviečku, ale nedal ju späť do podstavca, ale iba tak ju položil na stolík, a nohavičky a sukňu jej upravil do normálnej polohy. Teraz sedela celkom slušne a aspoň voľne dýchala. Začala sa preberať a vypľúvať krv.

"Chlapci sa bavia, keď vypočúvajú v teréne," skonštatoval znechutene Krauz a ovoňal si prsty.

"S kurvami nemá nikto zmilovanie," súhlasil Kamil.

Vybehli a dvere za sebou opatrne privreli. Nezabuchli, lebo počítali s tým, že lekár zo sanitky so sebou nevozí také nástroje ako Kamil.

"Vlož čistú kartu a volaj."

Kamil pochopil a rýchlo sadol do auta. Kým Krauz naštartoval, Kamil zavolal záchranku. Nadiktoval adresu, poschodie...

"Nie, ešte žije, ale nemusíte mi radiť, čo mám s ňou robiť, ja tam nie som, seriem na ňu, takže ma neprerušujte a láskavo tam bleskovo pošlite lekára a pripravte sa na prevoz na áro, je zdemolovaná a ledva chrčí... nie, nie som lekár, ale zdochýnajúceho človeka poznám na sto honov, švihajte! Česť práci!"

Krauz vyrazil a chvíľu sa motal v uličkách a sledoval spätné zrkadlo.

"Kamil, keby mi z tohto tu náhodou prišlo zle a potreboval by som záchranku, tak prosím ťa, ty nevolaj, nechaj to na Riška," zaprosil Chosé, keď

Kamil dokončil objednávku prvej pomoci a víťazoslávne sa rozvalil na zadnom sedadle.

"... masereš! Blbče! Tebe do škatule sviečku nikdy nestrčia a ostatné cviky v pohode znesieš, takže aká tam sanitka, Chosé?"

A Krauz iba súhlasne prikývol a prudko odbočil do zákazu vjazdu.

Kapitola 41

05:38

“Všimli ste si, že svitá? A zase popŕcha.”

“Keby nebolo mrakov, tak už je biely deň.”

“Tma by nám viac pomohla, ale nech.”

Každý z trojice vystupujúcich z auta mal na počasie a dennú dobu svoj názor, ale po zaplesknutí dverí sa opatrne poobzerali, skontrolovali Petrine okná, či nevysiela poplašné signály, skontrolovali aj sobotou vyľudnenú rannú ulicu a až potom zamierili k Petre domov.

“Ja som vám hovoril, aby sme si vzali kľúče…”

Chosé zvonil a Krauz už asi tristo osemdesiaty deviaty krát buchol hánkami o dvere. Jedine Kamil opierajúc sa chrbtom o stenu pochybovačne krútil hlavou a nestrácal humor.

“Ja som vám to hovoril, vezmime si kľúče, takto asi nie, chlapci, takto sa tam nedostaneme, ale ani inak, má skurvene dobrú zámku, to bude problém. Odporúčam dynamit, semtex…” provokoval ich Kamil a medzi rečou si nechtom šparchal v zuboch.

“Čo ak sa im niečo stalo?”

“Chosé, prosím ťa, kuvikanie, to je presne to, čo teraz potrebujeme!”

Našťastie otvorila.

“Sorry, zdriemli sme si…”

“Búchame hodinu!”

“Chosé, ty stále preháňaš, aj minule si hovoril, že hodinu, a trvalo to predpísaných jedenásť minút…”

Krauz ho zabil pohľadom a Chosé pokrčil ramenami.

“To bol fór,” usmiala sa ospalá Petra, ale Krauz si aj tak myslel svoje.

Ivona spala na gauči, presne ako ju nechali, iba tak, oblečená a v deke. Posadila sa, zapálila si cigaretu a

prehrabala si vlasy. Okamžite bola čulá a životaschopná, nie ako obyčajné ženy. Výhodou jej remesla bolo, že jej telo ignorovalo dennú či nočnú dobu, stačilo pár minút spánku a fungovalo ďalej.

"Ukážte ten zázrak," Petra im vzala kameru a obzrela si výstupy. "Máte šťastie, sonyčko mám, aj prehrávač, aj telku, káblov k tomu dajú kilometre..."

Kameru položila vedľa dévedečka, zapla televízor, prepojila ich káblikom a stlačila play. Kamil ju zastavil. Ešte raz sa prehrabal v zásuvke a skontroloval zásobu káblikov, vybral ešte dva a do dévedečka vložil disk. Niečo pozapájal a spokojne pokýval hlavou.

"Napálime to. Jedna záloha sa zíde, uvidíte," uistil všetkých.

Posadali si ako za starých čias v materskej škole pri premietaní Snehulienky.

Snehulienka ležala na posteli a spala. Princ ju nebozkával, škrtil ju. Potom naaranžoval miesto činu, prisunul k nej druhého nafetovaného princa a porozhliadol sa. Obraz sa zatriasol, princ v čiernom pobehol k oknu...

"Nodoboha..."

Ostatní s Krauzom súhlasili.

"Ešteže si sa naučila používať aj zúm. Detaily sú celkom ostré a presvedčivé. Tváre sú jednoznačne identifikovateľné, len škoda, že tá sviňa má kuklu, ale inak fajn," pochválili Ivonu.

Kamil vstal, vybral disk z prístroja a otrčil ho k ostatným.

"Má niekto záujem?"

Petra vstala tiež, zalovila v zásuvke, vybrala čistý obal a vložila doň disk. Potom ho iba tak hodila na stôl.

"Zaujímavé cédečko. V požičovniach by išlo na dračku..."

"Aj pôjde na dračku, ale nie v požičovniach. Chosé, Kamil, ideme! Petruška, ostaňte tu, skúste sa trochu

vyspať a nikam nevychádzajte. Sem ti napíšem na mňa číslo mobilu, mal by byť ešte čistý, ak medzitým nevypátrali aj Peťa a nepriklincovali ho nad vchod do Kavky. Keď bude po všetkom, ozveme sa, ahoj!"

Krauz pobozkal Petru na čelo a čakal, kam ju pobozká Chosé, ale mikinu mala zapnutú až ku krku, tak sa uspokojil aj s líčkom.

Kapitola 42

06:47

Ostali sedieť dole v aute.

“Deby im mohla prezradiť iba Kamila a teba, Chosé, ale tým vlastne aj mňa, takže je v podstate jedno, či ma pozná alebo nie. Už o nás vedia a vedia aj, že sme ich predbehli. Deby o kamere, našťastie, nič nevedela, treba uznať, že Ivona to spravila geniálne jednoducho a šikovne. S tou kamerou sme opäť na koni a tentokrát budeme podmienky diktovať my, a nie oni. Ivona nám do mozaiky pekne dosadila aj domáceho Stašu. Už vieme, že im pomáhal a on bol tým spojovacím článkom, čo mali nasadený vnútri. Na mieste činu sme našli nainscenované poháre s nedopitou whisky, ale Ivona si pamätá, že Staša niesol hore biele drinky, a tie boli vylepšené práškom na spanie. Po akcii poháre odniesol a nahradil ich čistou whisky pre prípad, že by sa predsa len nejaké laboratórne testy z miesta činu robili. Staša je sviňa, zneužil kamarátov na pekné svinstvo, asi aj jeho držia za gule a nemal na výber.”

“Tieto praktiky s vydieraním sú nepríjemne účinné. Dajú sa tým riadiť nielen ľudia, ale aj celé štáty.”

“Oni to už majú za sebou, Hoovera už pochovali, takže používaj jednotné číslo, Chosé.”

“Ja som mal na mysli štáty s malým š, hlavne, že si rozumieme.”

“Takže budeme volať. Nie bielovlasého, zavoláme rovno Bergmanna a...”

Chalani sa rozprávali a Kamil vzadu iba počúval a odúval pery. Zhodnotil, že vhodná chvíľa nadišla práve teraz.

“Chalani, ja by som...”

Krauz pozrel do spätného zrkadielka a Chosé sa pootočil dozadu.

“Čo ti je? Čo sa ošívaš?”

“Nóó... ja by som vám chcel niečo povedať. Až doteraz vlastne ani nebolo kedy a priznám sa vám, že zo začiatku som sa v tom ani ja nevedel celkom presne zorientovať, ale myslím si, že vec už dozrela a mám v tom jasno. Ja asi tuším, kto je ten muž v kukle.”

Krauzovi spätné zrkadielko začalo byť malé, a tak sa pootočil aj on.

“Ty si jasnovidec?”

“Alebo detektív?”

“Práve som sa ho na to pýtal, nepočúvaš ma, Chosé?”

“Jáj...”

“Tak syp! Čo si nám ešte zatajil!?”

“Níič... nič. Čo by som mal zatajovať? Nechceš mi rovno jednu tresnúť!?”

“Aj na to dôjde, neboj, ale teraz hovor bez mučenia.”

“No... pred pár týždňami bol za mnou človek.”

“Zase hádanky!” naštval sa Krauz. “Štáty s malým š, človek s veľkým č! Nemôžeš nám povedať rovno, o koho ide?”

“Ani nie. Ja iba viem, že ho poslali od Bergmanna.”

“Ako to vieš?”

“No...” Kamil si pošúchal bradu.

“Nó fasa! Takže aj teba už majú!”

“Nemajú! Do riti! To nie je tak! Mňa nemôže mať nikto, to si láskavo zapamätajte! Občas, a to pripúšťam, zoberiem od nich nejakú tú zákazku na robotu, pri ktorej sa reflektory televíznych kamier nevyžadujú... a ani asistencia polície, to pripúšťam, ale inak ma nemajú! Na to som až príliš opatrný, aby som sa dal pri niečom nachytať! Okrem toho, ja som iba sprostredkovateľ, ja to zorganizujem, ale nezúčastňujem sa, takže...”

“... si vlastne úplne nevinný!”

“... by sa dalo povedať.”

Krauz si iba unavene vzdychol.

“Svet sa za tých posledných dvadsať rokov vôbec nezmenil.”

“Dvetisíc...”

“Ďakujem za nápovedu, kompl. Takže počúvame, bol za tebou človek...”

“A dal mi ponuku. Nič konkrétne nevedel, ale že ak súhlasím, príde za mnou človek a všetko mi vysvetlí. Prišiel. Nepoznám ho. Poznal heslo a vedel som, že ho posielajú oni. Chcel, aby som ho nakontaktoval na profíka, čo by vedel odstrániť nepohodlnú osobu. Dohodil som mu Milana Burdu.”

“Ten vyslúžený paragán?”

“No!”

“Máš ty ale kamošov.”

“Aj s vami sa kamoším.”

“Ja mu fakt jednu...”

“Nechaj, Chosé, veď on ešte príde s prosíkom.”

Stíchli v očakávaní.

“No, pokračuj!”

“Čo pokračuj, to je všetko.”

“Tak potom prečo si myslíš, že to bol on?”

“Lebo sa mi prinieslo do uší, že Milan tú robotu zobral a použili najvyšší stupeň ochrany, aký sa používa iba pri naozaj citlivých zákazkách, a Milan sa na opatrnosť vykašlal a porušil ju. Nemal sa už s nikým kontaktovať, ale on ma vyhľadal, dokonca v podniku na verejnosti, a objednal si u mňa celý arzenál.”

“Uhm...” Krauz uvažoval.

“A aj granáty.”

“Čo? Načo?”

“Neviem, ale dal som mu celé balenie, teda šesť.”

“Aké?”

“Americké vajíčka.”

“Amer...” Krauz nedopovedal.

“Richard, je to on! Vaňa povedal, že ho o druhej ťahali z postele na nejaký vybuchnutý granát. O druhej v noci si iba čistil priestor v okolí akcie.”

“Už to došlo aj mne, Chosé. Kde ho nájdeme?”

“Nikde. Po akcii býva pár mesiacov v Thajsku. Má tam celú rodinku seberovných. Ukrajinci, Čečenci, Rusi... všetci z jeho brandže tam relaxujú.”

“Bol zranený.”

“Prečo by mal byť?”

“Lebo sme na mieste činu našli jeho krv a Ivona hovorila, že ostal ležať ako podťatý.”

“Iba sa šmykol. Vy asi neviete, o čom a o kom hovoríte. Milan vie behať aj bez jednej nohy a bez dvoch sa doplazí ďalej, než vy dvaja zájdete, kapíšto? Milan je šľacha, nikto sa mu nevyrovná.”

“Čo ak predsa nemohol zdrhnúť? Poznám praktiky tých objednávateľov. Len tak by sa nepohodlného svedka nevzdali a nezamávali mu na letisku na pozdrav. Domov určite nepôjde, taký blbý zase nie je, takže... Kamil, kam by išiel, keby potreboval pomoc? Len pre tú srandu preverme aj túto alternatívu.”

“No...” Kamil zauvažoval, “... no, ak by sa mu niečo stalo a potreboval by na pár dní zmiznúť, začal by od Špagina.”

Krauz a Chosé priznali porážku a mlčky pokrčili ramenami.

“Igor Španko, asi pred piatimi rokmi sa vrátil z légií, pol roka býva vo Francúzsku v nejakej ich vyslúžileckej dedinke a pol roka je tu, až kým sa nepobije, nepoláme všetky kosti v okruhu pol kilometra a neťahá do bezpečia emigrácie. Teraz je tu, v stredu sme sa zdravili.”

“Prečo by išiel za ním?”

“Rozumejú si. A rešpektujú sa. Niečo ako dva samce medveďa grizlyho. Raz som v telke pozeral prírodopisný film, že ak sa dva rovnako veľké samce stretnú, tak sa radšej obídu, lebo bitka by mohla

znamenať smrť pre oboch. Vedia odhadnúť svoju silu a správajú sa rozumne. Oni dvaja presne tak isto. Raz som ich videl robiť poriadky na diskotéke. Bože ochraňuj. Vtedy stáli na jednej strane. Neviem si predstaviť, že by boli proti sebe. Okrem toho Milan mu raz zašil dieru v boku po noži, lebo okolnosti neboli príliš vhodné na oficiálneho lekára, a odvtedy sa zdravili so zaistenými pištoľami, čo v ich branži signalizuje dosť vysoký stupeň náklonnosti."

"Nájdeš ho?"

"Prespáva na hausbóte a má aj prenájom v centre mesta, ale tam by s Milanom asi nešiel..."

"Tak poďme skúsiť romantiku pri vode."

Kapitola 43

07:26

Teraz nechali ísť Kamila samého. Zaužívané pravidlá taktického postupu boli zbytočné, toto bolo iné prostredie, bez pravidiel, a riadilo sa inými zákonmi, než na aké boli zvyknutí detektívi. Ak nechceli prísť k úrazu, museli ich rešpektovať. S autom ostali stáť na hrádzi nad zimným prístavom, aby na nich bolo z uviazaných lodí dobre vidieť.

Kamil zbehol dole a pri móle zastal. Chvíľu iba tak stál, a keď sa na tretej lodi od neho odchýlilo okienko, rozpažil. Niečo lesklé sa blyslo za záclonkou a Krauz by sa stavil aj o celú výplatu, že to bola hlaveň. Kamil chvíľu debatoval s odchýleným okienkom, potom pripažil a nesmelo vykročil. Dvere sa otvorili, Kamil sklonil hlavu a vošiel do podpalubia.

O hausbót bol priviazaný malý motorový čln a pod prístreškom bola opretá motorka so silným motorom. Z jednej strany široké rameno rieky, z druhej prehľadný svah. Krauz uznanlivo pokýval hlavou. Títo chlapci hrali tvrdo a to isté očakávali aj od svojich súperov a boli vždy pripravení.

Trvalo to dlho.

Kamil vyšiel a kývol im. Nechali auto autom a zbehli dolu hrádzou. Chosé sa pošmykol hneď na móle, Krauz až na lodi, ale vybalansovali, a napokon vošli do podpalubia.

Napriek výraznému chladu bol muž, husto tetovaný na bicepsoch a pleciach, iba v námorníckom tričku a rifliach. Tenké ramienka trička dávali vyniknúť mohutnej šiji a nebezpečne vyrysovaným svalom na rukách. Nepozdravil. Postavil sa do rohu k stolíku. Až teraz si všimli, že hneď na kraji ležala pištoľ. Postavil sa tak, že by ju mal v rukách skôr, než

by sa cvičení detektívi dostali k svojim puzdrám, tým si boli istí. Kamil sa postavil bokom, aby sa nedostal do krížovej paľby, keby niekomu zašibalo a chcel sa hrať na pána situácie.

Muž na posteli žiadnu pištoľ nemal. Aj tak by mu bola na nič. Ak by ju aj našiel a na chvíľu zodvihol, určite by mu vyrazila zuby, lebo nemal šancu ju udržať. Bol biely a oči mal zavreté. Dolnú časť tela prekrývala obyčajná celta, hornú mal podopretú prepoteným vankúšom. Od pupka až po ramená bol zabalený v bielom obväze. Na pravej strane hrudníka presakovala krv a kreslila červený kruh veľký ako tanierik pod šálku. Kruh sa dvíhal a klesal v prerývaných nádychoch a výdychoch. Ešte bojoval. Pomáhala mu infúzia trčiaca z lakťovej jamky. Nádobka bola zavesená na obyčajnom drevenom vešiaku pri posteli.

"Milan," úplne zbytočne kývol hlavou Kamil k posteli.

Krauz nechcel provokovať, a preto sa slušne spýtal chlapa v rohu: "Môžeme?"

Mykol plecom a zamračeným pohľadom si neskrývane premeral vzdialenosť od pištole.

Krauz mal chvíľu nutkanie prisadnúť na pelasť a zajasať, že jéj, ako dobre vyzeráš, uvidíš, to prejde, ale neboli v nemocnici a Milan nebol z rodiny, a tak familiárnosti nechali bokom a iba s ním surovo pomyksľoval.

Nestonal. Nevzdychol ani raz, iba pootvoril oči. Vrchná časť belma sa už neleskla, bola matná a akoby zaprášená. Krauz si s Chosém vymenili chápavé pohľady. Také oči videli už veľakrát. Tento muž zomieral.

"Milan," predbehol ich Kamil, "to som ja! Počuješ ma?"

Milan Burda blúdil pohľadom a hľadal zdroj hluku.

"Tu som... to som ja..."

“Kami... kur... tak vidíš...”

Ústa nechal pootvorené. Jazyk a kútiky úst boli od krvi.

“Milan, toto sú fízli, ale neboj sa, sú z oddelenia vrážd...”

Veľmi chlácholivý úvod. Upokojený Milan mykol rukou až rozvlnil infúziu a iba vyvrátil oči v bezmocnej snahe brániť sa. Nepomohol si. Nevládal sa ani pohnúť.

“Milan, prišli za tebou kvôli... tej objednávke. Ser na to, aj tak už všetko vedia. Vedia viac než ty alebo ja. Robia na tej tvojej kurve už odvčera a zistili, že si tým objednávateľom skočil na lep. Zneužili ťa. Nešlo o odkráglovanie nejakej debilnej šľampy, išlo o zasratú politiku a teba použili iba na špinavú robotu a takto sa ti odvďačili, vidíš! Aj tak ti už nemôžu viac uškodiť, tak im povedz, čo chcú, a ako ich poznám, možno sa ešte aj za teba pomstia, ver mi. Poznám ich roky, veď vieš, toto sú tí dvaja, čo som ti spomínal, že rozbili hubu...”

Krauz mu kývol na znamenie, že úvod už bol dostatočne vyčerpávajúci a teraz by radi skúsili oni. Kamil stíchol a aj pokrčil ramenami, že teda dobre, robil som, čo sa dalo, ale dostali ste ma.

“Milan, len pokojne lež, nie je dôvod na paniku, Kamil je dostatočná záruka, že ojebávať sa už nebude. Férovo! Ak chceš, vezmeme ťa do nemocnic...”

Muž za ich chrbtom siahol po pištoli, ale nezdvihol ju, iba pritlačil na lakovaný stolík a potiahol. Škrípavý zvuk im mal dať jasne najavo, že ich nápad s nemocnicou sa v tejto miestnosti nepáči všetkým.

“Špagin, ser na to!” od Kamila to nebol rozkaz, skôr prosba. Odsunul sa viac do kúta.

“... alebo nie, záleží na tebe, ako sa rozhodneš, ale v každom prípade by si mal vedieť, že už vieme, čo sa v tom byte stalo. Tá, čo si ju zaškrtil, tam nebola sama a druhá sa rozhodla nafilmovať si súkromné porno s prominentom na kameru. Nešlo o teba, s tebou

nerátala, išlo o toho muža, čo si ho položil na posteľ vedľa čiernovlásky. Je to naozaj prominent, veľké zviera, a dievča si chcelo vydieraním zarobiť pár korún navyše. Mala posledný model sonyčka, vynikajúca citlivosť aj v šere, videli sme všetko a máme to uložené aj na cédečku. S tým by sa dalo niečo robiť. Ak by si sa rozhodol svedčiť…"

Muž za ich chrbtom už nesiahol po pištoli, len aby ňou zaškrípal o stolík. Podľa cvaknutia poistky tušili, že vie aj o inom použití tohto nástroja.

Milan Burda privrel oči a pokrútil hlavou.

"… dobre, tak trochu sme s tým aj počítali. Ako chceš, nebudeme ťa nútiť svedčiť ani ísť do nemocnice, ale ponúknuť sme ti to museli. Tak potom ešte posledná vec, kvôli ktorej sme prišli. Aspoň nám helfni. Povedz nám, kto a ako ťa kontaktoval. Skúsime niečo dorobiť aj za teba."

Milan Burda otvoril oči. Chvíľu sledoval kvapkajúcu infúziu a akoby ho padajúce kvapky inšpirovali. Možno mu pripomenuli pominuteľnosť života a času. Kým dopadne posledná, možno by sa oplatilo…

"Bun… du…" zastonal.

Špagin sa posunul popri stene krok sun krok, aby ich mal stále na očiach, zvesil bundu a hodil ju na posteľ. "Mo… bil…"

Krauz vzal bundu a prehľadal vrecká. Vybral mobil. Podal ho Milanovi, ale ten iba pokrútil hlavou. "Vyš… šie…"

Krauz zodvihol mobil nad hlavu. "Mňa… vyššie…"

Chosé sa nahol, objal ho okolo drieku a posunul ho vyššie, až skoro sedel. Upravil mu vankúš, aby sa mu voľnejšie dýchalo.

"Bude vo… volať pá… n Novák z… novín. Bude volať Oskara. Predsta… víš sa ako Oskar, Novák bude… chcieť urobiť s te… bou interview, ty odpovie… š, že robíš inter… inter… iba osobne a na modrý…

mik... rofón. Ak by bol prob... lém, má sa zmeniť farba mik... rofónu. Navrhneš ako miesto stret... nutia písmeno bé... to je motor... est Zlatý sob na severnej výp... adovke. Nedaj sa zatiahnuť nikam inam, odtiaľ máš najlep... šie únikové cesty. Zabite ho," Burda prerývane dýchal a snažil sa zo seba vytláčať aj posledné slabiky slov, ale išlo mu to veľmi ťažko a s veľkými bolesťami.

"Ako vieš, že bude volať?"

"Už volal... trikrát. Nevzal som. Zavolá zase. Jeho ľudia to skur... vili, žijem, musí volať znova a dohodnú... ť sa."

"Spozná iný hlas."

"Si môj kom... plic, vybavu... ješ to za mňa. Chcem doplatiť bolest... né, inak ide pri... beh do novín."

Škvrna na obväze sa nebezpečne zväčšila.

Krauz schoval mobil. V podstate boli hotoví, mohli ísť.

"Drž sa."

Krauz ani nevedel, prečo to Burdovi povedal.

Kývol Chosému aj Kamilovi a zamierili k dverám. Špagin sa odlepil od steny a s jednou rukou za chrbtom sa postavil pred Krauza. Boli skoro rovnako vysokí. Chvíľu si hľadeli do očí.

"Ak to skurvíš a dostanem návštevu, nájdem si ťa."

"Robím to až príliš dlho na to, aby som ti neveril."

Špagin urobil malý krok bokom a Krauz malý na druhú stranu. Zakliesnení pohľadmi sa opatrne obišli. Zhodnotili svoje sily a došli k názoru, že obísť sa bude to najrozumnejšie. Drgli do seba ramenami, ale iba tak, aby bolo jasné, že niet ani víťazov ani porazených. Medvede sa obišli a prežili.

Krauz vystúpil na prvý schodík z podpalubia, ale potom si to rozmyslel. Vrátil sa.

"Čo s ním bude?" a bradou ukázal k posteli.

Burda mal zavreté oči a hlava mu padla na rameno. Z kútika úst mu vytekala krv a z brady odkvapkávala na čistý obväz. Omdlel.

“Prisahal a zomrie pre prísahu.”

“A potom?”

“Zaslúži si dôstojný pohreb ako profík. Ako všetci, čo si zachovajú česť a hrdosť až do konca.”

Krauz pokýval hlavou.

Špagin tiež a pokračoval.

“Viem, prečo sa pýtaš. Nemaj strach, nenájdete ho niekde na parkovisku v starom aute. Nevyrobím ti žiadny problém. Nenájdete ho. Nikdy. Už som to robil veľakrát. Bude mať dôstojný pohreb ako vyslúžilec. Ak to robíš naozaj tak dlho, ako hovoríš, tak chápeš.”

Krauz prikývol. Aj Špagin. Ruku, čo mal za chrbtom, spustil vedľa tela. V dlani zvieral Gloka, ale nebol nebezpečný. Už nie.

Odišli.

Ako kráčali hore svahom k autu, Kamil si odpľul.

“Tfuj... kurva! Z toho chlapa som mal vždy zimomriavky. Neviem, čo ich v tých légiách učia, ale učia ich to dobre. Bez mihnutia oka s kamennou tvárou ti podreže krk, doje pizzu a nasadne na rýchlik do Paríža a po pol roku sem príde na dovolenku a bude sa tváriť, že niet krajšieho a bezpečnejšieho miesta pod slnkom, než je Naše Mesto.”

Kapitola 44

08:49

Chceli sa ísť najesť, ale zazvonil mobil.

“Tu je Novák z novín. Volám Oskara.”

“Tu je Oskar.”

Hlas sa mu nezdal. Nastala pauza. Dosť dlhá.

“Chcel by som s vami urobiť interview.”

“Rozumiem, ale ja robím interview iba na modrý mikrofón.”

“Všetko je v poriadku, u mňa je modrý.”

“V tom prípade sa stretneme v béčku.”

“Ja vás čakám v áčku...”

“To je mi jedno. O hodinu v béčku.”

Ticho.

“Asi ste zachrípnutý, máte trochu iný hlas...”

“Nie, to robia tie pľúca. Nejako mi v nich hvízda, akoby boli deravé.”

Ticho. Pochopil.

“Tak dobre. Oskar... má brata?”

“Má. A dôveruje mu vo všetkom. Bolia ho pľúca a potrebuje nejaký príspevok na lieky. Inak urobí interview na červený mikrofón.”

Ticho.

“Pochopil som. Oskar bude spokojný. Všetko zariadime a príspevok bude. Červený mikrofón nebude treba, na tom trvám, náš modrý je v poriadku a môžeme ho použiť bez obmedzenia.”

“To som rád. Tak o hodinu.”

“Nie! Stretneme sa o...” asi pozrel na hodinky, “... jedenástej v...”

“O hodinu a v béčku. Vlastne päť minút už ubehlo.”

Krauz prerušil hovor.

“Hajzel! Hazarduje do poslednej chvíle. Chcel nás vytiahnuť von a chcel dve hodiny na prípravu, debilko.

Trochu ho sekneme, nie? Ale aj tak to bude husté, kompl. Ideme do toho?"

Chosé iba prikývol.

"Sme tam za dvadsať minút. Čo dovtedy?"

"Podaj to zozadu, čo nám nabalil Peťo! Som hladný, niečo si dáme."

Patrilo to Kamilovi, lebo on sedel vzadu. Podal im balíčky.

Chosé si odhryzol, požul a niečo mu napadlo. "Počúvaj, a čo s ním?" a hlavou mykol k zadnému sedadlu.

Aj Krauz si odhryzol. Chvíľu premýšľal a prežúval. Prehltol.

"Konečne ho môžeme vyhodiť z auta a nakopať do zadku za to, že nás otravuje celú noc a aj v sobotu ráno, čo ty na to?"

A Chosé s plnými ústami veľmi ochotne prikývol.

Kapitola 45

09:15

Na opačnom konci mesta pätnásť minút po deviatej zazvonila staršia žena na policajnej stanici. Dvere zabzučali a ona sa oprela do hliníkovej kľučky. Prešla pár krokov chodbičkou a zastala pri kruhovom výreze v skle. Muž v uniforme na druhej strane sa nahol k výrezu, rukami sa oprel o stôl a bez náznaku úsmevu sa úradným tónom ozval.

"Prosím, pani..."

"Dobré ráno, prepáčte, že idem takto skoro..."

Muž v uniforme súhlasne pokýval hlavou, že naozaj ide skoro, a hlavne v sobotu, keď každý bohabojný občan rieši svoje problémy doma, a nie v štátnej inštitúcii, kde majú aj bez neho práce vyše hlavy.

"... ale stratila sa mi dcéra, vlastne, stratila, neprišla domov! Ešte nikdy to nespravila a mobil mi neberie a ja mám o ňu strach a..."

Muž si vzdychol. Zavrel záklopku na kruhovom výreze a vyšiel von na chodbu.

"Poďte za mnou, pani."

Posadil ju do úradovne, vypol rádio, postláčal pár tlačidiel na veľkom riadiacom pulte a posadil sa oproti nej. "Vaše meno?"

"Klára Kusá."

"Bytom? Máte u seba občiansky preukaz?" Podala mu kartičku.

"Táákže," opísal si pár údajov, "pani Kusá, ako sa volá vaša slečna dcéra?"

"Klára Kusá. Klárka."

"Ona robí..."

"Študuje na vysokej škole. Stavebná fakulta."

"Vek?"

"Dvadsať rokov."

Muž v uniforme položil pero vedľa poznámok, pretrel si jazykom zuby a pohodlne sa oprel.

“A to dvadsaťročnej vysokoškoláčke nedoprajete ani trocha zábavy? Pani matka! Veď vaša dcéra je dospelá žena, viete ako to dnes chodí...”

“Nie, neviem! Ale ja som tu bola už včera večer, vlastne v noci, a váš kolega mi povedal, že keď sa cez noc neukáže, že mám ráno prísť, že do toho zamontujete kriminálku a vyhlásite pátranie, či ako to hovoril,” zakončila plačlivým hlasom.

Policajt zvážnel.

“Boli ste tu? Kedy?”

“Pred polnocou...”

Policajt zalistoval vo veľkej knihe.

“Kusá... Kusá... Ku...”

Našiel, čo hľadal, a ...rva radšej prehltol.

“Tu to je. Klára Kusá. Viete, my sa o pol ôsmej striedame, ten kolega zo včera tu už nie je, ale predpokladám, že napísal nejaké hlásenie... počkajte...”

Policajt otvoril zelené dosky a našiel si hlásenia predchodcu.

“Tu to je,” a vybral hárok papiera. Čítal.

“Včera, teda vo štvrtok išla na nočnú, potom mala mať do poobedia prednášky, aj keby išla znovu na nočnú, vždy sa zastavila doma prezliecť, naobedovať, zabalili by ste jej niečo na noc a až potom by išla. Nikdy ešte nebola z domu tak dlho bez toho, že by o sebe nedala vedieť. Známosť nemá, je to veľmi slušné dievča. Robí nočné brigády, privyrába si na štúdium.”

Muž v uniforme iba súhlasne pokýval hlavou, ale o slušnosti niektorých dvadsaťročných vysokoškoláčok mal svoju vlastnú predstavu.

“Tu čítam, že ste mali zistiť medzi spolužiačkami, či bola na prednáškach.”

“Nie... ja vlastne ani žiadnu jej spolužiačku nepoznám.”

“Aha! Tu čítam, že teda ani nevieme, či bola v škole, alebo nie. Na obed už neprišla a nehlási sa doteraz.”

“Áno, to ešte ani raz nespravila.”

“Je to tu napísané, že to ani raz nespravila. Fotografiu ste včera nemali. Máte ju?”

“Mám, koľko chcete,” zalovila v kabelke a vybrala obálku plnú fotografií.

“Kam chodila na nočné?”

“No, ja neviem, to som už povedala včera. Ja naozaj neviem kam! Niekde v kuchyni v nejakom hoteli, alebo...”

“Takže neviete.”

“Nie.”

“Dobre. Nikoho so spolužiakov ste nekontaktovali, lebo nepoznáte čísla. Nočnú brigádu ste nepreverili, lebo neviete, kde to je. Kolega tu píše, že do inštruktáže pre hliadky dal popis vašej dcéry, ale žiadne pozitívne hlásenia z nočných služieb nemám. No, neostáva nič iné, iba vyhlásiť po vašej dcére oficiálne pátranie.”

“Ježišukriste!”

“No pani! Na to je predpis! To nie je len tak!”

“Klárka to ešte nikdy nespravila,” zašepkala pani Kusá plačlivo.

Policajt uznanlivo pokýval hlavou. “Veď práve preto.”

Policajt siahol pod stôl a vybral hŕbu tlačív. “Najprv vyplníme toto.”

“Klárka moja nešťastná...”

Pani Kusá si vzdychla a napadlo ju, či policajné tlačivá dokážu nájsť jej dcéru skôr, než sa jej naozaj niečo nestane, ä by nebolo lepšie zavrieť úradovňu, opásať si opasok, naštartovať autá a vyraziť do ulíc hľadať jej stratené dievčatko, ale neodvážila sa nič povedať. Bola rada, že ju nevyhnali a že sú ochotní ju aspoň vypočuť v jej trápení.

Kapitola 46

09:16

Iba minútu po vstupe pani Kusej na policajnú stanicu a iba dvadsaťsedem minút po Krauzovom telefonáte zahájil nepriateľ útok.

Petra sa zobudila prvá.

Ivona spala oblečená na gauči, zabalená v deke. Odmietla pyžamu a odmietla ísť do spálne. Petra išla na záchod, cestou jej chcela prikryť holé kríže a nechtiac ju zobudila. Prostitútky spia iba chvíľu a ľahko. Ivona sa pomrvila, prudko sa posadila, precitla, usmiala sa na Petru a zapálila si.

"Prepáč."

"Níič, ja som bola aj tak hore," zaklamala Ivona a zívla.

Petra si umyla zuby, dlhočizné čierne vlasy si zopla do improvizovaného drdola a išla sa obliecť. Dala si rifle a chlapčenskú kockovanú košeľu. Modrú. Keby ich doplnila ešte čiernou koženou vestou, sombrerom a vysokými čižmami, mohla by si ísť zarajtovať na grošákovi.

Sombrero nemala poruke a koňov mala dosť aj cez pracovný deň, takže iba tak zašla do kuchyne a spravila kávu. Ivona sa ani nehla. Rána poväčšinou netrávila v kuchyni. Fajčila a zízala pred seba. Káva a hrianky ju ani príliš neprekvapili. Často raňajkovala. Vždy sa jej niekto postaral.

"Chcela by som zavolať domov."

"Jedz a neblbni! Richard povedal ani sa nehnúť, a tým myslel aj ani netelefonovať. Pustíme si dívidíčko a počkáme."

Petra jej na hrianku natrela syr a sebe natrela aj syr aj pečeňovku. Najedli sa a Petra odniesla tácku do kuchyne. Obal zo syra chcela hodiť do smetného koša,

ale sotva zošliapla pedál, vysypali sa smeti na zem a musela ich pozbierať a zatláčať späť.

“Do... kur... ja sa na to môžem...”

Ešte raz prišliapla, otvorila kôš a za žlté šnúrky vytiahla veľké modré igelitové vrece.

“Idem to vyhodiť,” povedala Ivone.

Ivone to bolo jedno. Iba prikývla, odhryzla si a ďalej civela pred seba.

Petra v mäkkých papučiach nehlučne precupotala na chodbu a otvorila vchodové dvere. Muž prikrčený pri jej zámke ostal zlomok sekundy v prekvapenom predklone, potom sa vztýčil a namieril na ňu tenkú oceľovú planžetu zjavne bez úmyslu jej ublížiť. Jeho prekvapenie trvalo podstatne kratšie než Petrino, lebo reagoval rýchlo a cielene. Vstúpil, udrel ju päsťou do čela, zachytil ju v záklone a položil ju na zem. Petre sa zatmelo pred očami, pustila plastové vrece, ale ruky už na sebaobranu použiť nestihla. Niekto jej kľakol na hrudník a iba úkosom zazrela, ako ju dvaja či traja obiehajú a mieria do obývačky. Vôbec nepochybovala o tom, že s Ivonou sa deje to isté čo s ňou. Okamžite jej ústa prelepili lepiacou páskou. Mocné ramená ju zodvihli a pritlačili tvárou na stenu. Oprela sa lícom, aby bokom videla aspoň niečo, ale okamžite ju odtiahli a pritlačili znova, tentoraz čelom, aby nevidela vôbec nič. Niekto zavrel dvere. Ruky jej vykrútili dozadu. Rozkopli jej nohy. Stála naširoko ako chromá koza. Aj si tak pripadala. Cudzia ruka jej odzadu zovrela prirodzenie a zašmátrala. Občas večer by jej to ani tak veľmi neprekážalo, ale v sobotu ráno!? Ruka zbehla dole po vnútornej strane stehna a po druhej vybehla hore. Zovreli jej členky a prehmatali ich, potom vonkajšiu stranu stehien a pás, odtiahli ju od steny a odzadu ju chytili za prsia. Prehmatali ich, vybehli po krku hore a po ramenách sa vrátili na chrbát.

Bola čistá.

Kolenom jej zatlačili na kríže, až sa prehla dozadu ako luk. Na tvár jej odzadu priložili handru. Zacítila sladkastý pach éteru. Zatajila dych. Koleno pritlačilo a vydýchla nosom, až jej vybehol sopeľ. Začala sa dusiť a prudko sa nadýchla. Páska na ústach sa bezmocne nadúvala. Koleno zatlačilo znova a opäť sa nadýchla. Pred očami sa jej zatmelo a kolená sa podlomili. Všetko to trvalo iba pár sekúnd.

Potom už bola všade iba milosrdná tma.

Kapitola 47

09:58

Motorest Zlatý sob sa im páčil na prvý pohľad. Veľké priestranné parkovisko, príjazdová a odjazdová cesta, naokolo polia a riedky hájik. Prekvapiť by ich nemalo nič, čo by z diaľky nevideli.

Na parkovisku boli tri autá, takže vnútri bude asi šesť, možno desať ľudí.

Vošli.

Štyria hranatí muži sedeli v rohu a tvárili sa, že ich zaujal jedálny lístok. Dvaja sedeli bokom pri inom stole, ale iba slepý by nepostrehol, že sú z tej istej partie.

Pri výklade s výhľadom na parkovisko sedel Viktor Plha a s úsmevom im kývol. Prehrabal si hustú dlhú ofinu, akú nosil herec Michal York, a rukou ukázal oproti na prázdne stoličky.

"Ty?" Krauz vyvalil oči.

"Prekvapení? Len pokojne, chlapci, život je plný prekvapení, tak prečo nie práve teraz a prečo nie práve ja?" podal im ruku.

Ani jeden ju nestisol.

"Ako myslíte... nemusíme sa pretvarovať, som za, aspoň to uľahčí naše jednanie."

Sadli si. Krauz neskrýval prekvapenie a pozrel na Chosého. Aj on bol z neočakávaného zvratu v prípade vyvalený.

"Kde je Bergmann?"

"Jeho ste čakali? Tak na toho môžete zabudnúť, použili sme ho iba na kontakt do podsvetia, keď sme hľadali robotníka na špinavú prácu. Nakukali sme mu, že ide o vyšší záujem. O ničom nevie, ďalej sme ho nepustili."

"My?"

“To je čo za otázka? Hádam si nemyslíte, že som sa do toho pustil sám, na vlastnú päsť, a na konci budem kandidovať za prezidenta!?”

“Teraz by som už uveril všetkému.”

“Nie, aj ja mám svojich... nadriadených, dalo by sa povedať.”

“Takže normálny komplot. Perfektne zorganizovaná nátlaková akcia na prezidenta, načasovaná tak, aby sa vzdal kandidatúry a rezignoval. Krásne vymyslené. Krásne zosnované. Keby to nebolo čisté svinstvo, normálne by som vás obdivoval.”

“Nie až tak perfektne zorganizované. Veci sa skomplikovali. A keď sa riaditeľ prezidentskej kancelárie rozhodol privolať vás, tušil som, že sa nič nevyrieši, iba viac zamotá.”

“Pre vás skomplikuje, pre dobro veci sme urobili, čo sa dalo, rozlišuj to, prosím ťa!”

“Aj naša vec je dobrá. Tieto pojmy sú dosť relatívne a ide iba o zmenu uhol pohľadu.”

“Mohol by si nás ušetriť filozofických úvah na tému relativita pojmov a uhol pohľadu?”

“Mohol. Takže prejdime k obchodu...”

“Počkaj, mohol by si mi odpovedať na pár otázok? Čisto zo zvedavosti...”

“Prečo nie? Teraz už nič neriskujem, o chvíľu sami pochopíte, že ste prehrali a už nie ste nebezpečenstvom pre dokončenie plánu. Len sa pýtajte.”

Krauz zvraštil obočie. On si bol istý, že vyhráva a že je na koni a že bude diktovať podmienky, a tento tu sa vyškiera akoby... akoby... doboha! Niečo muselo prasknúť a Viktor má tromf, o ktorom zatiaľ nič nevedia. Takže opatrne.

“Len pár otázok, aby sme v celej veci mali všetci jasno. Je v tom špinavá politika, alebo aj niečo iné?”

“Len politika, nič osobné. Pozrite, chlapci, ono je to tak... nečakajte, že vám poviem názov opozičnej

strany, ktorá chce odstrániť hlavu štátu, nie je to strana, sú to jednotlivci, veľmi vplyvní, veľmi vysoko postavení, a nielen z jednej strany, a dokonca ani nielen opozičníci. By ste sa čudovali, koľko vlastných ho nenávidí, koľko zradcov má okolo seba, koľko prisluhovačov sa iba farizejsky usmieva a pokyvkáva hlavami, ale vnútri nemajú ani zamak lojálnosti. Jednoducho je to skupinka mocných a majú určitý cieľ a ja už patrím medzi nich. Mám svoje kontakty a dostal som úlohu, a ako to tak vyzerá, aj ju dokončím. Potom si budem vyberať. Možno budem policajným prezidentom, možno ministrom, možno... no čo čumíte? Ani mne sa nechce do penzie točiť toto skurvené policajné remeslo a robiť iba zasratého riaditelíka úradu poskakujúceho, ako iní pískajú! Aj ja mám svoje predstavy o kariére a svoje ambície! Konečne si ma všimli! Konečne im všetkým môžem ukázať, že na to mám!"

Trochu sa rozohnil a dvaja chlapci opodiaľ na nich prekvapene zazreli.

"Vy ostanete do smrti iba pouliční detektívi, lebo sa hráte na spravodlivosť, vy chuji."

"Preto nás nikto neoslovil, a aby som ti povedal pravdu, aj sa mi uľavilo."

"Ako myslíte. Ak vám to stačí."

"Stačí. My sme spokojní. Takže ty si nebol v noci v Tatrách. Žiadna dovolenka!"

"To by ste ma hlboko podcenili, drahí moji! Mám riadne vypísanú dovolenku a v hoteli som riadne zapísaný aj so synom a manželkou! Syn má choré pľúca."

"Aj my sme pred chvíľou videli jedny choré..."

"Sám si je na vine, vedel, do čoho lezie! To je riziko podnikania!"

"Zvláštny zmysel pre partnerstvo v podnikaní, ale to už asi súvisí so samotnú podstatou celého projektu. Takže máš alibi?"

“Ak bude treba, môžem dokázať, že som bol celú noc na horách, a manželka mi to rada dosvedčí, ibaže mám ako riaditeľ veľmi rýchle auto. Jazdí dvestopäťdesiat po diaľnici a po meste o niečo pomalšie, lebo aj brzdím. V noci som tu bol a dozrel som na celú akciu, nadránom som sa rýchlo vrátil a keď mi o desiatej doobeda telefonoval zástupca, že sa niečo deje, bol som práve na recepcii a recepčnému som ohlásil, že pre neodkladné pracovné povinnosti odchádzam na deň domov. Ďalší svedok ako hrom!”

“Pekne vymyslené.”

“Pekne a dokonale! Všetko si odserie môj zástupca, ten debil, on mal dávať na Ivka pozor, on je za všetko zodpovedný!”

“A Staša? Ako ste ho zlomili?”

“Nebolo treba nikoho lámať! Má toho na rováši toľko, že mu stačilo ukázať iba pár faktúr a zmlúv o jeho geniálne prešpekulovaných obchodoch, a zmäkol aj sám. Drogy, prostitúcia... čo ešte chcete?”

“To on vymenil poháre, však?”

“Uhm, a nielen to. Toto bude pre vás novinka, urobil zo všetkého perfektné fotografie. Použijem váš slovník, nádherná fotodokumentácia miesta činu. Ani Bergmann, ani bielovlasý o tom, pochopiteľne, nevedia, oni sú stále v tom, že všetci ochraňujeme prezidenta a jeho rodinu a jediní zradcovia ste tu vy dvaja, lebo ste nedodržali dohodu a Ivonu ste nenašli tak, ako sme chceli my, a okrem toho ste sa nehlásili, a okrem toho... no, to je už vlastne jedno, máte to spočítané a v pondelok vás v robote čaká milé prekvapenie, nebojte sa. Ale taký je už život. Na uniformu si rýchlo zvyknete, veď ste v nej už boli. Kedysi.”

Vyhrážky si nevšímali, premýšľali nad tým, ako sa veci pekne komplikujú.

“Fotografie?”

“Práve v tejto chvíli dorazili v obálke do prezidentskej kancelárie. Predpokladáme, že namiesto vystúpenia pred národom o tretej ohlási rezignáciu o druhej. Čo všetko môže znamenať jedna jediná hodina v živote človeka, nemyslíte, že je to na šľaktrafenie, mať všetko pekne pripravené a premyslené, a odrazu takáto pohroma?”

“Staša…”

“Je mimo hry, o tomto čase,” Plha zalomil ruku a skontroloval náramkové hodinky, “áno, o tomto čase je už vo Švajčiarsku a neukáže sa tu pekných pár mesiacov, kým všetko neprehrmí.”

“Počkaj… a čo jej telo? Dohoda bola…”

“Vy sa na žiadne dohody neodvolávajte, ste zradcovia a nikto s vami debatovať nebude.”

“Ale čo je s ňou?”

“Zmizla.”

“Si hajzeľ! Bielovlasý s tým súhlasil?”

“Nemal inú možnosť. Nerád, ale súhlasil. Manipulujeme ho, ako chceme my. Je to v prvom rade vaša vina, že to s ňou takto dopadlo! Tá finta s mobilnú a autom bola dobrá, ale prišiel som na ňu a referoval som im, že ste zradili a že hráte na vlastnom piesočku. Posrali sa a spanikárili. Dali mi voľnú ruku a ja som po sebe rýchlo poupratoval. Použil som Bergmanna, ten sa len tak triasol na mŕtvolu. Ani netušíte, akú pomocnú ruku ste mi podali tým, že ste sa odstrihli a nekomunikovali. Hodil som to na vás a všetkých som vystrašil, že niečo chystáte na vlastnú päsť a uverili mi. Ďakujem.”

“Ty…”

“A teraz finále. Stále si myslíte, že ma držíte za gule s tou kamerou a dévedečkom, že? Myslíte si, že im ukážete pravdu a hodíte to na mňa, že?”

Krauza myklo. Už je to tu.

“Tak moment! Moment! Odkiaľ ty môžeš vedieť o nejakej kamere a dévedečku?” v Krauzovom hlase sa skrývala obava.

“Tak sledujte.”

Obava sa potvrdila.

Plha vybral mobil, postláčal ho a povedal iba: Môžeme. Usmial sa na nich a chvíľu sa im striedavo pozeral do očí. Bavil sa náramne.

“Čumte nie na mňa, tam...” a prstom ukázal von na parkovisko.

Cez riedku záclonku videli, ako pred ich výkladové okno prišla biela dodávka, zastala, bočné dvere sa odsunuli a v otvore sa objavila Petra. Bola celá v modrom, ústa mala prelepené páskou a ruky vykrútené a zviazané vzadu. Ostré svetlo ju na chvíľu oslepilo a zvraštila tvár, ale tesne pred zabuchnutím dverí zbadala sediacich detektívov a zhlboka si vydýchla. Dvere sa zapleskli a dodávka sa pohla. Zaujala strategicky výhodnú polohu pri výjazde z parkoviska, ostala stáť, ale z výfuku sa stále dymilo.

Krauz sa chcel postaviť, ale Chosé ho zdrapol za ruku a nasilu posadil.

“Chosé má pravdu, Richard, teraz by sme mali zachovať pokoj. Budeme jednať obchodne a nič tak neprekáža dobrému obchodu ako prchká hlava. Spravili ste chybu, boli ste u Jumba a mne napadlo popýtať sa tam. Nemyslite si, nie všetci policajti fandia oddeleniu vrážd. Aj medzi policajtmi sa nájdu svine a stačí vhodne umiestnená bankovka a dozvieš sa všetko. Keď mi povedali, že ste odišli s Petrou, napadlo mi... no a výsledok ste videli. Mám Petru, mám Ivonu, mám kameru... do série mi ešte chýba to dévedečko. Ivona už kvákala, trochu sme ju priškripli, viem všetko.”

“Potom vieš aj to, že máš ešte dvoch nepríjemných svedkov.”

“Ty myslíš Kulyho a Vasju? Vasja tu už nebýva. Pochopil a odišiel domov. Už sa tu nikdy neukáže. Nezájde. Aj keby sa mu tie nohy zrástli, aj tak už nezájde…”

“Gratulujem.”

“Kuly je nímand. Čo videl? Kto mu uverí, aj keby kecal? A nebude, lebo sme mu to tiež vysvetlili.”

“Ako ste prišli na Deby?”

“Ivona spravila chybu, volala od nej k rodičom. Ich domáci telefón sme odpočúvali a zistiť, odkiaľ volala, bola hračka. Boli ste rýchlejší o pár minút.”

“Svine.”

“To by stačilo. Navrhujem výmenu. Hneď teraz mi dáš dévedečko a ja hneď teraz pustím Petru.”

“A Ivona?”

“Nie je detektív, je to obyčajná kurva, jej smrť nebude nikoho zaujímať. Sama sa zamotala, sama si to vypije.”

“Má dve malé deti!”

“Aj ty, Richard, aj ty! Nie malé, ale sú tvoje! Mysli radšej na ne, a nie na tie jej!”

“Kurva!”

Chosé ho už neudržal. Vstal a zdrapil Plhu pod krkom. Dvaja od vedľajšieho stola okamžite priskočili, vykrútili mu ruky a hlavu pritlačili o stôl. Chosé siahol pod sako, ale už na nich mierilo šesť hlavní.

“Stačí! Sadnúť! Všetci!” Plha vydával pokyny ako rodený vodca. Všetci ho poslúchali.

Situácia sa upokojila. Muži si posadali. Krauz si ponaprával sako a pošúchal si udreté líce. Poobzeral sa, či nevzbudili zbytočnú pozornosť, ale všimol si, že podnik je úplne prázdny. Ani obsluhujúci personál tu nebol. Pekne si vyčistili pracovisko.

Odkašlal si, pokýval hlavou a odrazu namieril prstom na Plhu.

“Tak dobre, teraz ti niečo ukážem ja,” súhlasil Krauz. Vybral mobil, tiež ho postláčal a povedal tiež iba jedno slovo: Teraz.

Na parkovisko prišlo päť áut. Zaparkovali pod výkladom, kde sedeli. Z prvého obrovského čierneho bavoráka s dymovými sklami vystúpil Kamil, uklonil sa a unudene sa oprel o kapotu. Bradou iba tak nenútene ukázal na štyri kompletné lietačky, čo napochytro zohnal. Z každého so zvyšných štyroch áut vystúpili štyria chlapci v černákoch. Holé bezkrké hlavy im smiešne svietili z čierneho mundúru. Aj oni sa nudili, presne ako Kamil, a tak si iba tak posadali na blatníky, dvaja či traja si čupli, dvaja či traja sa opreli o kapotu a nastavili tvár zubatému jarnému slniečku a chytali bronz. Všetci mali nepriestrelné vesty, aby neschytali aj olovo.

“Pôsobivé,” uznal Plha. “Odkedy oddelenie vrážd spolupracuje s podsvetím?”

“Odkedy riaditeľ vládnej ochranky je najväčší vagabund pod slnkom.”

“Iba to komplikuje situáciu, ale na výslednom efekte to asi nezmení nič. Ani ty, ani ja nemôžeme dopustiť, aby došlo k streľbe. Za hájikom pár metrov za výjazdom mám ešte dve autá. Sily sú vyrovnané, bude to masakra. Výhodu mám ja, ja mám živý tovar, ty iba dévedečko. Uvažuj, kto bude viac škodný, ak sa nedohodneme.”

Krauz nemusel dlho uvažovať. Siahol do vrecka na saku a hodil ho na stôl. Plha si ho pomaly pritiahol, usmial sa a nechal ho ležať pred sebou. Opäť im striedavo hľadel do očí a usmieval sa. Dráždil ich a čakal, či po ňom nechňapnú a nerozmyslia si to. Bola to hra mačky s myšou, ale detektívi už nehrali.

Plha vybral mobil a povedal, aby ju pustili.

Dvere na dodávke sa otvorili a Petru vystrčili na parkovisko. Dvere sa za ňou okamžite zaplesli. Chvíľu váhala, urobila pár krokov, spoznala Kamila, Kamil ju,

zakýval jej a Petra sa rozbehla. Zatlačil ju na zadné sedadlo bavoráka a dvaja mocní chlapci si prisadli k nej. Kamil zakýval hlavou k detektívom, že všetko je v poriadku.

“Viktor, toto nie je koniec. Varujem ťa, ak Ivone ublížite, budeš sa zodpovedať nie z jednej, ale z dvoch vrážd a...”

“Nestraš! Sme mocnejší, než si myslíš, a že odtiaľto odídete po vlastných, je čisto iba moja zásluha, názor väčšiny bol umlčať vás a dalo mi dosť námahy presvedčiť ich, že mlčať budete aj tak vo vlastnom záujme, takže by si mi mal poďakovať, a nie sa vyhrážať.”

“Tak my ti teda veľmi pekne ďakujeme!”

“Zmiznite mi z cesty, zalezte domov a pozerajte televíziu. O chvíľu namiesto predvolebného príhovoru uvidíte rezignáciu prezidenta zo zdravotných dôvodov. Vy, na rozdiel od päť miliónov naivných debilkov v tomto štáte, budete o tom aj niečo vedieť, niečo viac, a to bude vaša odmena za dobre vykonanú prácu. A teraz ostaňte sedieť.”

Plha odišiel. Parkovisko sa vyprázdnilo.

Detektívi prehrali.

Kapitola 48

11:42

“Čo sa tak debilne škeríš!? Prišli sme o dévedečko! Sme v prdeli!”

Krauz bol fakt naštvaný a tresol päsťou po palubnej doske.

“Opatrne, pán policajt, ak to rozbiješ, tak mi to z tvojho všivavého služobného platu budeš splácať tristo rokov! Hladkať, a nie mlátiť! Taký klenot...”

Plhu a jeho chlapcov nechali odísť. Vyšli von na parkovisko a počkali, kým Kamil vyhodil z bavoráka chlapov, čo strážili Petru. Sadli si na ich miesto. Krauz dopredu vedľa Kamila a Chosé dozadu vedľa Petry. Tri autá odišli. Jedna lietačka trpezlivo parkovala vedľa nich a chalani čakali na Kamilove rozkazy.

“Prepáč,” Krauz uznal chybu a natiahol ruku ku Kamilovi. Ten ju s povytiahnutým obočím stisol. “Tvojho auta sa už ani nedotknem. Díky za perfekt akciu, Kamil.”

“Čo ti je? Ako sme sa dohodli, tak som aj spravil, nič viac. V pohode, kompl, či ako to vy dvaja hovoríte?”

“Ti dám takého kompla, ty vagabund podsveťácky...”

“Čo bolo, to bolo, teraz som pomocná stráž vé bé, už nemáte tie žlté pásky? Nie? Tak nič, ale pomohol som, musíš uznať!”

“Uznávam. Díky. Tak prečo sa tak debilne škeríte vy dvaja? A načo ti je, Petrička, video?”

Krauz si už pri nastupovaní do auta všimol, že Petra má na kolenách čierny prehrávač a namiesto toho, aby bola vystresovaná a vyplašená, usmieva sa.

“Si ok? Neublížili ti?”

“Nie, ale majú Ivonu.”

“Niečo vymyslíme, aj keby som mal ísť za samotným prezidentom, aj tak jej pomôžeme. Upozornil som toho debila, aby sa neunáhlil, dúfam, že ma počúvne.”

Chosé objal Petru a otcovsky ju pohojdal. Krauzovi sa to príliš otcovské nezdalo, ale už rezignoval. Petra sa vymanila z Chosého objatia a iba tak utrúsila: “To nie je video, Riško.”

“A?”

“Môj dévedé rekordér.”

“Kde sa tu vzal? Načo ti je? Vám šibe? Len pred chvíľou ťa uniesli a chceli odkrágľovať, a tebe už behajú po rozume debilné filmy?”

“To je moja robota,” priznal sa Kamil.

“Typické! My tu s Chosém pretvárame dejiny a ty sa serinkáš s prehrávačom! No tak to už vysypte! O čo tu ide?”

“Keď sme sa rozišli a zohnal som autá a chalanov, ako ste chceli, ostalo mi ešte trochu času a napadlo mi, že sa ešte zastavím tu u slečny detektívovej a... negáňte, iba tak, na kontrolu, ale nikto mi neotváral. Bolo mi to čudné, a tak som použil svoje nádobíčko.”

“Ty si sa vlámal do bytu policajtky!?”

“Ja viem! Nemalo by sa to... naokolo je plno iných bytov, nafulovanejších, ale...”

“Ja ho prizabijem...”

“... zdalo sa mi to podozrivé a dostal som o ne strach, tak som vošiel a dobre som spravil. Chodba bola rozhádzaná, obývačka detto, ony nikde, kamera nikde, došlo mi to. Prehádzali všetko, ale na jedno zabudli. Ja som tú kópiu na dévedečko robil cez jej rekordér, a ten má stoosemdesiat mega pamäti. Nahráte tam desať... čo kecám, tridsať filmov z telky ako nič. Aj ja som to najprv nahral na hard a až potom napálil, a tak mi napadlo, že kým sa vrátia, zachránim poslednú kópiu Ivoninho pornofilmu a vzal som ho so sebou.”

Krauz stuhol, Kamil pevnejšie zovrel volant, Chosé sa podvedome primkol ešte bližšie k Petre a Petra sa iba slabomyseľné uškŕňala.

Nikto sa ani nepohol.

Krauz sa z ničoho nič vrhol na Kamila, zdrapol ho za ramená a otočil si ho k sebe. Ten bol taký vystrašený a prekvapený, že sa nestihol ani brániť. Krauz ho zdrapol za uši, pritiahol si ho bližšie a na čelo mu vlepil mľaskavý bozk.

Detektív z oddelenia vrážd pobozkal najväčšieho vagabunda v strednej Európe!

Najväčší vagabund v strednej Európe zaváhal iba chvíľočku, potom precitol, zdrapol detektíva a dal mu nefalšovanú pusu rovno na pery.

“Ty debil, nie pred ľuďmi... som vydatý... a ženatý,” šomral Krauz, šúchal si dlaňou pery a odpľúval.

Všetci sa rozrehotali a plieskali sa do stehien, až rozhojdali auto. Z vedľajšieho vystúpil chlapík a zaklopal na okienko. Kamil stlačil gombík a spustil ho.

“Šéfe, je všetko ok?” spýtal sa holohlavý a podozrievavo si premeral vyškerené osadenstvo bavoráka.

“Jasné!” zahulákal Kamil a rehotal sa ďalej. “Chceš pusu?”

“Fajku, ale to nebudeme riešiť teraz, je ešte len doobeda.”

Kamil sa zahnal, ale chalan v černákoch mal perfektný trénovaný postreh, úder poľahky vykryl a vrátil sa do auta.

“Tak čo s tým?” spýtala sa Petra. “Vyhodím ho, alebo...” a zodvihla rekordér do výšky.

Krauz ešte párkrát nechápavo pokrútil hlavou, upokojil sa a cmukol perami.

“Tak vážení, už stačilo. Už ma to prestáva baviť. Ukončíme to, čo poviete? Navrhujem, aby sme skončili tam, kde sa to všetko začalo.”

Kapitola 49

12:23

“Vlado? Čau, tu je Richard.”

“Valent?”

“Krauz!”

“Krauz? No nazdáár, stará vojna! Ty ešte žiješ? Že sa aj ozveš! Čo robia vraždičky?”

“Žijú. Počúvaj, si v službe?”

“Nie, ráno som skončil. Prečo?”

“Kto slúži?”

“Laco Kemény.”

“Toho nepoznám. Tak počúvaj, potrebujem teba. Nemôžem ti to celé vysvetľovať od začiatku, ale stačí, ak mi uveríš, že ide o veľmi závažnú vec, týkajúcu sa bezpečnosti prezidenta...”

“Mám vyhlásiť červený poplach? Myslíš to vážne?! Neblbni! Idú voľby, dnes má o tretej prejav k národu, a...”

“Nič nevyhlasuj, volám ti práve kvôli tomu prejavu, aby bol a aby mohol v pokoji prebehnúť.”

“Nerozumiem, ale...”

“Nemusíš, stačí, ak mi uveríš! Poznáme sa od vojenčiny, nie? Tak ma neštvi, v živote som ťa neodrbal a neurobím to ani teraz, jasné?”

“Jasné... vlastne vôbec nie!”

“Príma, takže zavolaj riaditeľovi prezidentskej kancelárie a povedz mu, že Krauz a Fischer ho navštívia v kancelárii, aby ich prijal. Povedz mu, že všetko je inak. A teraz sa sústreď a pamätaj si to!! Povedz mu, že Ivan je nevinný a je to všetko iba sprisahanie. On bude vedieť, o čom je reč. Si vedúci zmeny ochranky, tebe uverí, ja mu volať nemôžem, lebo mu nakukali, že som ho podrazil, a je na mňa naštvaný. Preto potrebujem teba. Prd z toho rozumieš,

to mi je jasné, ale to je dobre, aspoň to neskurvíš. Ideš na to?"

"Idem. Počkaj! Ak sa s tebou spolčím, nechajú ma doslúžiť do dôchodku?"

"Nielen to! Ak to nedomrvíš a vybavíš to presne, ako som ti povedal, tak je z teba o chvíľu policajný prezident... namiesto jedného zmrda, čo sa tam už tlačí!"

"Ja nechcem byť policajný prezident, nemám fotogenickú tvár, ja by som chcel dožiť tu na ochranke."

"Tak potom pri tvojej skromnosti ti žiadne nebezpečenstvo nehrozí."

"Tak idem na to, čau."

"Počkaj! Na záver mu povieš, že už mám zapnutý mobil a nech sa mi ozve na kontaktné číslo, čo sme si včera vymenili. To je všetko. Pamätáš si to? Zopakuj mi to!"

"Mám zavolať Snehulienke a povedať jej, že trpaslíci na ňu dnes serú a neprídu na večeru, lebo idú na pivo."

"V poriadku. Čudujem sa, že s tvojou inteligenciou ešte robíš u polície, ja ťa jasne vidím niekde vyššie... niekde v knižnici na rebríku..."

"Čau."

"Čau."

Krauz prerušil spojenie a schoval si mobil. Parkovali na Banskobystrickej ulici v rade áut a čakali, ako riaditeľ prezidentskej kancelárie zareaguje. Ak by súhlasil, chceli byť čo najbližšie k jeho úradu, aby nestrácali čas. Čas bolo to jediné, čo ich tlačilo.

Kapitola 50

13:15

“Tlačí ma močový mechúr!”

“Petrička, ale teraz...”

“Sme tu už skoro hodinu, a nič! Poštím sa!”

“Nie na ten rekordér!”

“Vtipný!”

“Kamil, cúvni. U divného Janka alebo na rohu v tom bistre ju možno pustia.”

“Že možno! Rozkopem im to tam!” Kamil cúvol a Petra vybehla.

Krauzovi zazvonil mobil.

“Krauz.”

“Vy si asi neuvedomujete, človeče, čo ste aj so svojím komplicom spôsobili, ale volal mi človek, ktorému bezvýhradne dôverujem, a povedal mi skutočnosti, ktoré ma prinútili vám zavolať, hoci som to už nemal nikdy v úmysle,” bielovlasý dychčal a Krauz jasne videl jeho strhanú tvár a unavené oči.

“Ak vám spomínal Snehulienku, tak mu neverte, ja vám chcem niečo ukázať, čo zmení celé...”

“Čo to trepete o Snehulienke!? Ja...”

“Len pokojne, vlastne som vám chcel povedať, že si vážim, že ste mi zavolali a že je všetko v najlepšom poriadku, a pochopíte to aj vy, ak mi dovolíte, aby som vás navštívil.”

“Ja mám teraz naozaj iné starosti!”

“Ja viem aké! Viem o tých fotografiách, čo vám pred dvoma hodinami doručili.”

Ticho.

“Ako?”

“Lebo! Nemôžem hovoriť, lebo môj mobil tie svine permanentne odpočúvajú, takže už nemáme veľa času, ale všetko sa dá vysvetliť! Verte mi! To, čo sme zažili, sa dá nazvať jedine ako noc temných klamstiev! Nič

nie je tak, ako vyzerá. Všetko je inak! Ja ani Chosé sme nič nepokazili a nikoho sme nezradili, to sa iba jedna osoba, ktorej zatiaľ slepo dôverujete, o to postarala a ohnusila nás pred vami, ale po tomto, čo som vám práve povedal, už naozaj nemáme veľa času. Buď sa k vám o pár minút dostanem, alebo sa už neuvidíme."

Ticho.

"Viete, kde je služobný vchod?"

"Viem."

"O päť minút vás tam bude čakať môj tajomník. Stačí?"

"Stačí! Idem!"

Spojenie sa prerušilo.

"Kamil! Boha! Štartuj!"

"Petra ešte čúra."

"Do riti!"

"Do hajzla, predpokladám... alebo vy v kancelárii..."

"Nefantazíruj a švihajte po ňu!"

Petra vyšla aj sama a slastne sa usmievala. Ladne nasadla do auta, nohy mala ešte na asfalte a Kamil bol už v polovici ulice.

Veľká čierna kovaná brána sa automaticky otvorila a ochrankár sa úctivo naklonil ku Kamilovi. Na bavoráky bol zvyknutý, ale takéto hebedo zatiaľ žiadny minister nemal. Žeby z nejakej ambasády?

"Prosím?"

Kamil sa nadýchol, ale vzápätí si uvedomil, že mu nemá čo povedať.

"Krauz, čakajú nás," zachránil ho spolujazdec.

"Viem. Tam dozadu do dvora a k tým dverám, prídu po vás," ako rozprával, ukazoval rukou.

Kamil zaparkoval a ostali sedieť v aute.

"Ideme všetci," rozhodol Krauz.

"Si na hlavu? Ja mám iba rifle! A nie som učesaná!" zajačala Petra.

“Ja mám síce tesilky, ale register mám počmáraný odhora dole!” zajačal Kamil.

“Ja nemám ani rifle, ani počmáraný register, ale na nich teda zvedavý nie som,” nezajačal Chosé a úplne pokojným hlasom oznámil parťákovi, aby išiel sám. “Choď si sám a ukonči to už, som ospalý a chcem sa osprchovať... konečne...”

Krauz vystúpil, poodišiel od auta, zastavil sa, vrátil sa a nasadol späť.

“Buď všetci, alebo nikto.”

“To je hovado,” vzdychol si Chosé. “Poďte, lebo sa rozplače, bojko.”

Tak vystúpili. Petra si uhladila vlasy, zohla sa k spätnému zrkadielku, naslinila si prst a pretrela si obočie. Kamil si povytiahol tesilky a smelo vykročil, ale vrátil sa a aj on sa zohol k spätnému zrkadielku. Nič si nenaslinil, iba si prehrabal ofinu. Krauz sa ani nevrátil a ani si nič nenaslinil a ani si nič neprehrabal, iba sa s parťákom na seba usmiali. Už toho mali obaja plné zuby. Petre vzali rekordér, aby sa s ním nemordovala, a vykročili k zadnému vchodu.

Tajomník bol mladý muž s degenerovanou šišatou hlavou a silnými okrúhlymi okuliarmi. Ustráchane si ich vo vestibule premeral. Netušili, čo mu hore o nich povedali, ale držal sa od nich ako od nakazených leprou.

“Štyria? Mal prísť pán Krauz!”

“Aký problém? Koľko tajomníkov má váš riaditeľ kancelárie?”

“Šesť.”

“Ja troch. Tak poďme!”

Nevoviedol on ich, ale oni vtlačili jeho. Po chodbách behalo veľa ľudí. Prenášali veľa spisov, väčšinou zaseknutých pod pazuchami. Bola sobota, ale pár dní pred voľbami taký deň znamenal presný opak oddychu. Okrem toho, štyria nezúčastnení kráčajúci stredom dobre vedeli, že mravčenie na chodbách

nespôsobila iba nervozita z blížiacich sa volieb, ale aj nové správy, ktoré neboli vôbec dobré.

Tajomník zaklopal.

“Voľno!”

Otvoril a úctivo sa uklonil.

“Pán riaditeľ, pán Krauz a jeho tajomníci.”

Krauz neveriaco pokrútil hlavou. Ak takéto hovädo pracuje tu hore, čo sa musia nadrieť tí dole, aby eliminovali dosah jeho blbosti na ich život!

“Čistý ažalt,” vzdychol Chosé.

“Ešte horšie,” nesúhlasil Krauz.

“Vypadnite!” dal im za pravdu riaditeľ kancelárie.

Tajomník sa hlboko uklonil a vycúval.

Pristúpili k masívnemu stolu, spoza ktorého s prehľadom vládol.

“Musíte mať veľmi vážne argumenty, inak vaše počínanie považujem za neospravedlniteľnú drzosť!”

“Žiadna drzosť. Stačí, aby ste nás vypočuli, a pochopíte aj sám.”

“Kto je to? Prečo je tu toľko ľudí, pán Krauz?”

“Toto je naša kolegyňa Petra...”

Mierne sa zlomila v kolenách, ale nepomohlo to.

“To je ďalšie porušenie nášho dohovoru! Bolo povedané nikto z vašich kolegov, iba vy dvaja!”

“... a toto je... náš kamarát.”

Kamil rástol od pýchy a napäl hruď ako pri dekorovaní. Kamarát!

“Ešte lepšie! Moja trpezlivosť má svoje hra...”

“Tak prejdime k veci. Kto vám včera volal, že je problém s Ivanom? Viktor Plha, a bol v tom čase už týždeň v Tatrách na dovolenke a jemu vraj telefonoval jeho zástupca, ktorý bol počas jeho neprítomnosti v službe a zastupoval ho. Klamstvo. Viktor Plha bol v noci zo štvrtka na piatok tu a zorganizoval sprisahanie proti prezidentovi, aby ho donútili rezignovať. Jeho rýchle auto to spravilo späť do Tatier za dve hodiny a ráno o desiatej už naozaj bol v hoteli, ale celú noc bol

tu a dozeral na akciu. Najal si vraha, aby zabil prostitútku, ktorá mala byť hore na izbe s Ivanom. Ivan je v tom v podstate nevinne, nadrogovali ho a zmanipulovali. Chceli ho iba zneužiť ako kompro proti otcovi. Prezident a jeho rodina si takéto svinstvo nezaslúžia a ja vám môžem predložiť aj dôkazy. Staša je všivák, čo falšuje faktúry a zarába milióny na zdravotníckej technike, a stačilo mu iba pár z nich ukázať a súhlasil so spoluprácou. To on nadrogoval Ivana a dohodil mu to nešťastné dievča hore do izby a uspal ich. Ivona spoznala Ivana a chcela si ich natočiť na kameru a vydieraním zarobiť pár drobných bokom, ale v skutočnosti nafilmovala celý a pravdivý priebeh vraždy. Kde máte televízor?"

Riaditeľ kancelárie nepohnute sedel a nereagoval.

"Televízor!"

Bielovlasý ukázal rukou na bočné dvere, potom sa prebral, vstal a uviedol ich. Pekná pracovňa. Veľký diván, bar, hifi zostava, televízor a príslušenstvo, mohutné kožené kreslá s fajčiarskym stolíkom, hrubý koberec pod sedačkou, obrazy a obrovské kvety v rohoch, všetko obložené drevom, keby bola nejaká návšteva alergická na umelinu.

"Kamil," Krauz ukázal na televízor.

Kamil bez rozpakov odtiahol celú zostavu a poodpájal káblíky. Zapojil ich rekordér a pustil film.

Riaditeľ kancelárie neveriaco vyvaľoval oči na obrazovku.

Film skončil. Klárku zabili znova.

"To je... to znamená... to..."

Nechali ho, nech to strávi a nech sa vykokce.

Už nekoktal, stíchol, tvár si zaboril do dlaní a uvažoval.

"Čo svedčí proti Plhovi?"

Krauz vybral diktafón. Zapol ho.

"Ak bude treba, môžem dokázať, že som bol celú noc na horách a manželka mi to rada dosvedčí... iba že

mám ako riaditeľ veľmi rýchle auto. Jazdí dvestopäťdesiat po diaľnici a po meste o niečo pomalšie, lebo aj brzdím. V noci som tu bol a dozrel som na celú akciu, nadránom som sa rýchlo vrátil, a keď mi o desiatej doobeda telefonoval zástupca, že sa niečo deje, bol som práve na recepcii a recepčnému som ohlásil, že pre neodkladné pracovné povinnosti odchádzam na deň domov. Ďalší svedok ako hrom…"

Krauz vypol diktafón a vybral kazetu.

"Je vaša. Je tam všetko. Je to sprisahanie s cieľom zdiskreditovať prezidenta a prekaziť regulárne voľby. Plha je členom skupinky, ktorá chce zlikvidovať hlavu štátu a vyvolať politický chaos. Viac vám povie on sám. Ak nie, zavolajte nás, mučenie tretieho stupňa robíme bežne dva-trikrát do týždňa."

Riaditeľ kancelárie sa na Krauza dlho zahľadel a musel sa usmiať. Nechcel, ale musel sa. Neveriaco pokrútil hlavou.

"Pán Krauz, čo ste to vy za človeka? Vami naozaj nič nepohne?"

"By ste sa čudovali…"

"Ešte jeden malý detail," ozvala sa nesmelo Petra, "nemáte prázdne dévedečko? Ten rekordér je môj, viete…"

"Samozrejme."

Riaditeľ kancelárie vstal a zalovil v zásuvke. Dévedečko podal rovno Kamilovi. Ten urobil kópiu a podal mu ju. Kým sa mordoval s odpájaním rekordéra, prešli späť do pracovne.

Riaditeľ si namáhavo sadol, ostatní poslušne stáli na koberčeku.

"Nemáme čas, musíme konať. Začneme takto…" zašomral si a stlačil tlačidlo na ovládacom paneli. "Vierka? Vierka, všetko zrušte, pokračujeme podľa plánu á. Žiadna rezignácia, prejav o tretej bude, kandidujeme a ideme do toho s plnou vervou… nie, cítim sa vynikajúco, ako hovorím! Ideme ďalej podľa

pôvodného plánu! Všetko vám vysvetlím osobne o chvíľu.”

Potom znova stlačil pár tlačidiel.

“Okamžite prídite ku mne!”

Čakali.

Vošiel Bergmann. Prekvapene si ich premeral a riaditeľovi úctivo kývol hlavou.

“Pán Bergmann, zoberte si mužov, koľkých uznáte za vhodné, a izolujte Viktora Plhu!”

“Viktora?”

“Plhu! To, čo sme zažili v noci, je jeho robota, nebola to nešťastná náhoda, bola to chladnokrvne naplánovaná a vykonaná vražda. Bude musieť rozprávať, takže opatrne pri izolovaní, a upracte ho,” zagánil na Krauza, “viete kam. Poriadne strážiť! Choďte už!”

“Moment!” zaprotestoval Krauz. “Ešte treba doriešiť pár maličkostí.”

“Počúvam.”

“Pán riaditeľ, Viktor má Ivonu. Je to očitá svedkyňa a on ju chce zlikvidovať. Treba ho donútiť, aby ju pustil.” Riaditeľ pozrel na Bergmanna.

“Žiadny problém. Ak ešte žije, zariadim to hneď na mieste. Môžete sa spoľahnúť.”

“A ešte jedna vec, pán riaditeľ.”

“Počúvam.”

“To telo Kláry Kusej…”

Riaditeľ opäť pozrel na Bergmanna.

“Ešte sme nič nepodnikli. Čakali sme na tmu.”

“Takže?” spýtal sa riaditeľ Krauza.

“Jej matka má právo pochovať telo jedinej dcéry a má právo až do svojej smrti veriť, že to bolo slušné dievča a dobrá študentka.”

“Takže? Nerozumiem.”

“Nie v tráve za Slovnaftom, kde šlapú všetky kurvy sveta.”

Riaditeľ pozrel na Bergmanna. “Rozumiem. Zariadim to.”

“Ešte niečo, pán Krauz?”

“To by bolo asi... vlastne ešte jedno! Nech mi konečne prestanú odpočúvať mobil, hajzli!”

Bergmann si sťažka vzdychol a zvesil plecia. “Si na hlavičku? A z čoho budeme žiť?”

Kapitola 51

14:10

Odchádzali, hlavy mali zvesené a už ani nerozmýšľali. Boli fakt unavení.

Tajomník ich vyprevadil z paláca a ani nepočkal, kým nasadnú a odídu, lebo už ho volali hore.

“Héj, počkajte!”

Krauz už mal jednu nohu v aute a chcel sa zvaliť na sedadlo, ale vystúpil a v očakávaní ďalších problémov naklonil zvedavo hlavu nabok. Bergmann k nim nenútene podišiel a ostal stáť tesne pred Krauzom.

“Viktor ma požiadal o kontakt. Netušil som, čo zamýšľa. Viete to?”

“Vieme, hovorili sme s tým dotyčným, ale už zhasínal. Kamil nám to všetko porozprával a Viktor potvrdil.”

“Mohli ste ma natrieť bielovlasému, nespravili ste to.”

“Ani ty to nemáš asi ľahké, skurvená služba…”

“Díky. Tu máš!” Bergman mu podal fascikel. “Je to originál správy o smrti Kukyho matky. Kópia neexistuje. S tou ampulkou krvi som iba blafoval, nemáme ju a nikdy sme ju nemali. Toto je všetko, čo máme. Na!”

Krauz prijal fascikel a prekvapene pokýval hlavou. Ruky si nepodali. Bergmann sa zvrtol a odchádzal.

“Erik…”

Bergmann sa otočil.

“… ty možno ani nie si taká sviňa, ako sa robíš.”

“Len dúfajte,” a odišiel do práce.

Kapitola 52

14:38

Parkovali pod Petriným panelákom.

Popodávali si ruky, vybozkávali Petru a ona im z brány zakývala. Ostali stáť pri bavoráku a nikomu sa nechcelo nastúpiť. Prvý sa ozval Kamil.

“Chalani, takúto nočnú som už dávno nezažil, taký adrenalín! Ak sa budete nabudúce nudiť, zoberte ma zase so sebou. Povedzte vášmu šéfovi, že mi nemusí preplatiť ani nadčasy za nočnú,” na chvíľu sa zamyslel, “a vlastne ani plat, prachov mám dosť, ale ten adrenalín! Ten stojí za to! Ani keď som v Taliansku skákal z mosta zavesený na gume, ani vtedy mi tak nestál ako dnes v noci. Ozaj! A tá vaša kolegyňa, Petra, bohovská baba!... sa chcem spýtať... ehm... ona je akože slobodná? Bez záväzkov? Má bohovské kozy a papuľku ako cumlík! Keby som sa polepšil, myslíte, že by som u nej mal nejakú šancu? Aby som niekomu z vás neliezol do kapusty! Vy s ňou niečo máte, alebo je voľná?”

Chosé siahol po pištoli.

“Dobre! Dóóbre! Jasná správa! Iba som sa pýtal, bóóže!”

Nastalo trápne ticho. Krauz kopol do kamienka a všetci sledovali, ako padol do kanála.

“Ja,” skúsil nesmelo Chosé, “by som vybehol hore za Petrou, aby sa jej nič nestalo. Vadí?”

Krauz mávol rukou.

“V tom prípade by mala mať kvalitnú antikoncepciu, aby sa jej nič nestalo.”

“Richard...”

“Zmizni mi z očí, ty zradca.”

284

Chosé im kývol a pomaly odchádzal. Ešte raz sa na chodníku otočil.

“Kamil, na to, že si sviňa, si celkom fajn chalan, vieš o tom?”

“A vy dvaja, na to, že ste príma chalani, ste celkom pekné svine, viete o tom?”

Krauz to už nevydržal a konečne splnil, čo mu sľuboval celú noc. Priskočil ku Kamilovi a pleskol ho po chrbte, až sa mu zaprášilo z koženej bundy. Kamil sa prikrčil a kryl si hlavu, Krauz zaťal päste a snažil sa ho trafiť do brady. Chvíľu sa ešte naťahovali, ale Chosého to už prestalo baviť a vošiel do brány.

“Môžeš spokojne ísť, kompl, zmlátil som ho aj za teba a cestou ho ešte dorobím!”

Kývli si cez sklo brány a Chosé zmizol.

“A ty ma teraz odvez k môjmu autu. Idem domov, nejaký som ti celý dolámaný, starec.”

Kapitola 53

15:16

“Ahoj miláčik, nehnevaj sa, skôr sa nedalo...”

Nahol sa k Sylvii a dali si letmý bozk. Sylvia sa tiež nahla, lebo jej stál vo výhľade. Sedela na gauči a pozerala televíziu.

“Iba sa osprchujem a vyrážame...”

“Kam chceš ísť, pozri sa na seba, ako vyzeráš! Možno pred desiatimi rokmi by si bol schopný po nočnej odšoférovať takú diaľku, ale dnes? Choď sa osprchovať a choď si ľahnúť, ja som tie hory zrušila. Telefonicky. Pôjdeme inokedy...”

“Si bohovská, ďakujem. A čo to pozeráš?”

“Prezident má predvolebný prejav k národu, škoda, že ťa takéto veci nezaujímajú. Hovorí veľmi pekne, vraj počas jeho funkčného obdobia sme dosiahli veľa pozitív, konečne funguje právny štát, ľudia sa cítia bezpečne a skoncovali sme s aroganciou moci a...”

“Tak ja sa teda idem osprchovať a vyspať. Ahoj.”

Krauz sa umyl a padol do postele ako podťatý. Spal celý zvyšok dňa, až kým...

EPILÓG

Päť minút pred polnocou Krauzovi zazvonil mobil.

“Richard? Operačné stredisko... sorry, že otravujem aj v sobotu...”

“Len v sobotu otravujete!”

“... ale máte vraždu. V Horskom parku pri vysokoškolských internátoch našli zahrdúsenú študentku. Mladá žabka. Pre vás brnkačka, nie? Počúvaj, stavil som sa tu s prítomnými o dvadsať eur, že do týždňa tú sviňu máte, takže ak zamakáte, tak ideme na polovicu, jasné?”

Krauz chvíľu váhal.

“No, kámo,” zaodŕhal, “tak ti poviem, že asi si prehral dvacku.”

– -–- –
Dominik Dán
NOC TEMNÝCH KLAMSTIEV

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2009

Editorka Mária Štefánková
Zodpovedný redaktor Vlado Pisár
Zalomenie ALIAS PRESS, spol. s r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-8085-786-8

www.slovart.sk